

Evi tussen licht en voelschool

Elvire van Vlijmen

Evi tussen licht en voelschool

Elvire van Vlijmen

Hallo lieve jij

Hé, ga je mee op avontuur met Evi naar een lichtwereld waar je vrolijk wordt van confettivissen, pompoenlolly's, een zachtmaakzon, kietelgras, muziekdekens, stroopwafelhelden en een inktvis met duizenden zachte armen?

Evi kiest voor de aarde als 'voelschool'. Dat is een avontuur vol springblij-lessen, druppelverdriet en bliksemboosgroei. In de kleurentuinen leert Evi van Koningin Sofia de krachten in zichzelf kennen, zoals doe-kracht, zeg-kracht en lief-kracht.

Ze ontdekt dat haar voelvriendje (haar zieltje) eeuwig leeft en dat haar glimlachlichtje een deeltje is van het Grote Licht, dat altijd schijnt. Wil jij ook je eigen glimlachlichtje ontdekken? Kom dan maar met me mee. Ik hoop dat je er warme kriebeltjes van in je hart krijgt en schittersprankeltjes in je buik.

Met een knuffel en een glimlach,
Elvire van Vlijmen

Koningin Sofia

Doe je ogen maar dicht en kijk dan eens of je aan de binnenkant van je ogen koningin Sofia kunt ontdekken. Soms komt ze als je heel stil bent. Ik zal je vertellen hoe ze eruitziet, dan kun je haar herkennen als je haar te zien krijgt.

Haar lieve gezicht heeft de kleur van de binnenkant van een appel.

Haar ogen zijn als een helderblauw meertje en haar mond is zachtroze als de avondlucht. Haar lange haren lijken op een goudgeel korenveld.

Rondom haar hoofd zweven witte sterretjes en uit haar lichaam straalt een zacht licht. Ze lijkt wel een fee...Houd je ogen nog maar even dicht, want als je ziet dat haar handen het licht bij elkaar brengen totdat het één grote lichtbal wordt, dan gaat koningin Sofia altijd een verhaal vertellen. Een verhaal dat ze in het licht kan zien. Zie je de lichtbal al? Luister dan maar goed of je haar lieve stem kunt horen.

Kijk eens... ik zie in mijn lichtbal een klein baby'tje.

Ben jij mijn mama?

Ik ben de moeder van alle kinderen uit het heelal, dus ook van jou, zonnелief meisje. Maar als je een mama wilt die helemaal speciaal voor jou is, dan zal ik je naar een vrouw op aarde brengen die bij je past.

Is het fijn op aarde?

Ja, het is heel fijn. Je mag allerlei avonturen meemaken en de natuur op de aarde is prachtig. Er zijn hoge bergen, wilde zeeën en stille meertjes. Er zijn ontelbaar veel dieren en ook miljoenen bloemen.

De bomen zijn daar de beste vrienden van de mensen en dieren, want ze geven hen zuurstof die ze kunnen ademen.

Nou, dat wil ik weleens zien. Is het net zo fijn als hier in de lichtwereld, Sofia? Soms is het leven op aarde niet zo makkelijk als hier in de lichtwereld.

Je kunt dingen tegenkomen, die je pijn doen vanbinnen.

Wat is pijn?

Een onrustige kriebel in je lichaam, waardoor je gaat nadenken over hoe je de dingen beter anders kunt gaan doen.

O, dus het leven op aarde is dus een soort voelschool?

Ja, lieverdje, dat klopt. Je voelt elke dag wat nieuws. Soms ben je springblij en dan weer druppelverdrietig of bliksemboos. Van al die gevoelens leer je wat.

Ik weet niet wat dat allemaal is. Is dat een beetje eng om te voelen?

Je kunt ook denken dat het een tikketje spannend is, maar ook superleuk om op ontdekkingsreis te gaan.

Maar waarom kan ik niet gewoon hier blijven, koningin Sofia?

De voelschool is de allerbeste school waar je het allermeest kunt leren van het hele universum, lieverdje. En weet je wat nog fijner is?

Je mag je glimlachlichtje uit het Grote Licht met je meenemen. Dat lichtje zit verstopt in je binnenste zodat je aan de lichtwereld kunt blijven denken.

Goed, dan wil ik graag naar die voelschool op aarde, moeder van het heelal.

Als jij dat graag wilt, dan zal ik je naar een bijzonder lieve mama en papa brengen.

Hoe heten ze?

Je mama heet Angela en je papa heet Peter. In hun hart wachten ze al op jou.

Wat kan ik doen als mensen mij druppelverdrietig maken?

Je kunt dan naar een stemmetje in je hart luisteren, want daar ben ik altijd. Elke nacht zullen we elkaar ontmoeten in je dromen.

Kun je me dan 's nachts vertellen hoe ik mijn lichtje kan laten schijnen op andere mensen?

Jazeker, dat zal ik doen. Ik blaas je nu naar je moeder op aarde, het grote avontuur van het leven tegemoet. Tot ziens in je dromen. Dag lieverdje.

Vragen voor jou

1. Denk je dat jij al bestond voordat je geboren werd?
2. Kun je het leven op aarde zien als avontuur om dingen te leren?

Evi wordt geboren

Ergens in het westen van Nederland zit Angela op de bank en streelt haar dikke harde buik met twee handen.

'Het lijkt wel of je aan het watertrappelen bent. Nog maar een weekje, dan kan ik je eindelijk zien, ik ben zó benieuwd of je een jongen of een meisje bent. Hoe zou je eruitzien? Hopelijk ben je helemaal gezond.'

Terwijl ze zo aan het dagdromen is, gaat de telefoon.

Hoi, met mij. Hoe gaat het met je, zit onze kleine spruit nog steeds in je buik? Ja hoor schat, die vliegt er niet zomaar uit.

Ik ben straks om half zes thuis, daag ballonnetje.

'Ja, plaag me maar! Tot straks, Peter.'

Angela gaat naar de babykamer en kijkt voor de zoveelste keer naar de piepkleine babykleertjes en naar het zachtgele wiegje, waarin over een poosje hun eigen kindje zal liggen. Ze kan het zich bijna niet voorstellen. O, wat verheugt ze zich op de komst van de baby. Dan krijgt Angela ineens flinke buikpijn.

'Het lijkt erop dat je er nu al uit wilt. Ik zal Peter maar meteen terugbellen.'

'O ja, ik moet ook de verloskundige Bea waarschuwen.'

Binnen een kwartiertje is Peter al thuis en even later komt ook de verloskundige binnen. Angela perst met alle kracht de baby uit haar lichaam.

'O Peter, kijk eens, het is een meisje!'

Ja, ze heeft jouw wipneusje en zie eens hoe helder haar oogjes stralen. Wat een prachtig cadeau, Angela!

Ik ben de gelukkigste moeder van de hele wereld!

En ik de gelukkigste vader van het heelal!

'Hoe gaat ze heten?' vraagt Bea.

We hebben er lang over nagedacht. Het was moeilijk, maar we zijn eruit. We noemen haar Evi, dat komt van Eva, de eerstgeboren vrouw op aarde. En ze is ook onze eerste dochter.

'Dat is een prachtige naam', vindt Bea.

Evi ligt nu op de buik van Angela en kijkt haar met grote ogen aan, alsof ze zeggen wil: 'Dus jij bent nu mijn nieuwe moeder.'

Angela aait heel zacht het rossige donzige haar van Evi.

Als Peter haar vasthoudt, kijkt Evi weer naar het nieuwe gezicht.

Evi voelt zich heerlijk bij deze ouders en al gauw valt ze rustig in slaap.

Vragen voor jou

1. Wat betekent jouw eigen naam?
2. Klopt je naam met hoe je bent?

In de rode tuin

Baby's slapen in het begin heel veel omdat ze nog veel tijd nodig hebben om in de kleurentuinen van de lichtwereld te zijn.

Koningin Sofia leert de kinderen daar dingen die ze op de aarde nodig hebben. Ook baby's kunnen daar al moeilijke lessen begrijpen.

Tot ze één jaar zijn komen alle baby's bij elkaar in de rode tuin.

Evi is zonnestraalblij dat ze koningin Sofia daar weer ziet.

Dag lieve kinderen. Voordat jullie geboren werden heb ik bij jullie allemaal een glimlachlichtje uit het Grote Licht in jullie zieltje gestopt. Dat lichtje blijft voor altijd in jou en dat maakt je vlinderblij, bloemlief en veertjeszacht. Het voelt als een zacht kriebeltje vanbinnen waardoor je je gelukkig voelt. En soms lijkt het gevoel van het glimlachlichtje op vuurwerk, dat alle kanten heen spettert. Op aarde vergeet je soms dat het glimlachlichtje er nog is. Daarom leren we hier in deze prachtige rode tuin om de kracht van de rode kleur in te ademen. Dan gaat het glimlachlichtje weer heel hard schijnen en voel je je vol kracht.

Dit hele jaar mogen jullie in deze prachtige rode tuin spelen. Het is de aarde-tuin.

Rood is de kleur van **DOE-KRACHT**.

Zeg maar 'dankjewel' tegen de doe-kracht.

Eerst wil ik jullie wat vertellen over jullie grote ontdekkingsreis op aarde. Kijk, als je geboren wordt is alles nieuw voor je.

Je leert dat je een lichaam hebt, waarmee je kunt eten, slapen, bewegen, lachen, huilen, denken, voelen, kijken en nog veel meer.

In het begin zul je nog veel slapen, maar je gaat steeds meer dingen dóen; zoals rollen, kruipen, staan en lopen.

Weet je hoe we de doe-kracht sterker kunnen maken?

Kijk eerst maar eens naar deze prachtige rode tuin met rode sterke bomen, rode bloemen, rood gras, rode lieveheersbeestjes, rode vlinders en rode vissen en ook een rode lucht. En weet je wat zo grappig is? Alles wat je ziet kan praten, echt waar! Vooral de vissen zijn gezellige kletsmaajoortjes.

Laten we nu de kracht van die rode kleur eens langzaam inademen.

Probeer maar eens. In... uit... in... uit...

Die kracht maakt je glimlachlichtje vanbinnen rood en sterk.

Voel je het stralen vanbinnen? Dat gevoel mag je straks meenemen naar de aarde.

In deze rode tuin leer je ook vertrouwen dat de aarde je alles geeft wat je nodig hebt. We noemen de aarde ook wel Moeder Aarde omdat ze net zo hartjeslief is als de mama in wie je groeide. Aan alles wat leeft, geeft ze groenten, granen en nog veel meer. In al die voeding zitten precies de juiste stofjes die de mensen en dieren nodig hebben om te groeien. Je mag de aarde dankbaar zijn en vertrouwen dat ze alles geeft wat je nodig hebt.

Zien jullie daar de engelen? Ze zullen jullie zo meteen op het zachte rode mos bij een sterke boom leggen. Elke boom is een vrolijk-maak-boom. Zijn wortels nemen jouw zorgen mee en zijn blaadjes waaien jouw wensen hoog de lucht in en daar vliegen wens-elfjes die jouw wensen écht maken. Hoe leuk is dat?

Baby Evi kijkt nieuwsgierig in het rond. Ze strekt haar armpjes uit naar de engel die naar haar toekomt.

‘Dadada’, is het enige dat Evi kan zeggen.

Dit voelt best fijn. Ze voelt haar rug, waar ze op ligt. Ze voelt haar achterhoofd, gesteund door de grond. Ze kan haar armpjes vrij bewegen. Met haar beentjes kan ze fijn trappelen tegen de grond.

‘Ik heb hier veel meer ruimte dan in mama’s buik. Het was daar een beetje krap. Já, ruimte... dat voelt fijn. Wat een hoge boom zeg! Zo groot en sterk. Zijn blaadjes dansen in de wind. Ik wil ook dansen. Ja, dat ga ik ook leren als ik wat groter ben, hoera!’ denkt Evi.

Na een poosje wijst koningin Sofia naar een magische plek achter de bomen. ‘Kijk daar eens, kinderen! Dat is een kilometerslange rode glijbaan met kronkelende tunnels die elke dag veranderen. Elke keer ontdek je nieuwe verrassingen. Aan het einde van de glijbaan val je met een heel zacht plopperdeplopje veilig op het zachte rode mos. Wie gaat het doen?’

Vragen voor jou

1. Voel je meer doe-kracht als je rode sokken of een rode trui draagt?
2. Wat vind jij bijzonder aan Moeder Aarde?

In het gras

Ze kan me zo diep aankijken, Peter.

Ja, dat was me ook al opgevallen.

Het is dat ze nog niet kan praten, maar anders zou ze ons heel wat te vertellen hebben, denk je niet?

Zeker weten, Angela. Als ik met haar speel, kan ze ineens stoppen en me alleen maar aankijken. Ik weet niet waarom, maar even later lacht ze van oor tot oor.

Dat doet ze bij mij ook, ik krijg dan zo'n snoezelpoezelgevoel vanbinnen. Had ik je al verteld dat ik haar een paar dagen geleden voor het eerst op het gras had gelegd? Ze vond het helemaal geweldig. Ze draaide uit zichzelf op haar buik en heeft bijna een uur lang met de grassprietjes gebrabbeld.

Maar mama weet niet wat er in het echt gebeurd was. Evi trok namelijk een grassprietje uit de grond en hield die tegen haar neus.

Ze dacht in zichzelf: 'Hallo, meneer Gras. Ben jij mijn nieuwe vriendje?

Oei, hij kriebelt terug, hihhi. Wat een grappige jeuk aan mijn neus, hatsjoe!
Ik noem je voortaan meneer Hatsjoegras.' Ze giechelde en rolde daardoor om van het lachen.

Wat leuk dat ze zelf omrolde, Angela! Konden we haar maar verstaan. Het lijkt erop of ze zich al aardig thuis voelt op Moeder Aarde.

Misschien moeten we haar eens vaker de natuur laten zien.

Goed idee, lieverd. Zullen we haar zo meteen eens meenemen naar de kinderboerderij?

Ik ben benieuwd hoe ze op de dieren reageert, Peter.

Ik ook. We kunnen haar ook eens meenemen naar de zee en de duinen, dat vindt ze vast en zeker geweldig.

En als ze eenmaal kan zitten, kunnen we haar meenemen op de fiets. Wat zal ze daarvan genieten!

Vragen voor jou

1. Wat voel jij als je op het gras ligt?
2. Wat vind jij het fijnst in de natuur?

In de oranje tuin

Een jaar nadat Evi geboren is, mag ze voortaan 's nachts in haar dromen naar de oranje tuin in de lichtwereld. Koningin Sofia is er natuurlijk ook.

'Welkom lieve kinderen in deze oranje watertuin. Er zijn oranje fonteinën waar het water naar limonade smaakt. Er zijn oranje vijvers en rivieren met oranje kikkertjes en visjes. Weet je wat, we beginnen vandaag met een snoep-picknick!'

Wauwerdepauwer! Mijn droom komt uit, Sofia! Het lijkt wel of we in een snoepwinkel zijn!

Het is geen winkel want alles is gratis. Kijk eens, hier zijn oranje toverballen. Ze smaken eerst naar worteltjes en dan naar mandarijntjes. Er zijn ook oranje ijsjes die van sinaasappels zijn gemaakt. En je mag allemaal ook een pompoenlolly nemen. En vergeet niet dat je met alles kan praten.

De kinderen smikkelen en smakkelen ervan en intussen brabbelen ze met alles uit de prachtige watertuin.

Als jullie mondjes leeg zijn, mogen jullie komen zitten bij de oranje vijver. Adem dan deze oranje kracht langzaam in. In... uit... in... uit... Je glimlachlichtje vanbinnen

gaat nu oranje stralen, tot ver buiten je lichaam. Voel je het? Het oranje licht is de kleur van **VOEL-KRACHT**.

Zeg maar 'dankjewel' tegen deze voelkracht.

Weet je waar je goed kunt oefenen met voelen? Kijk, in dit water staat een megagroot grappig klimnet met zachte bobbels. Het lijkt wel een lachende inktvis met wel duizend slingerende armen. Hij daagt je uit om te springen en te bewegen. Wat zullen jullie veel plezier beleven!

In je leven op aarde kun je ook heel veel voelen. Soms voel je kou, warmte, pijn of trots. Dan weer voel je je glitterblij, bibberbang, muisverlegen, stampboos of heb je tranenspijt. Elk gevoel is helemaal goed. Zeg maar já tegen je gevoel. Laat je gevoel – net als een blaadje in de rivier – mee stromen. De voelkracht helpt je om elk gevoel te knuffelen als een vriendje, omdat je van elk gevoel wat belangrijks kunt leren. Daarom noem ik de voelkracht ook weleens mijn voelvriendje.

Dat voelvriendje praat steeds met mij. Soms zegt hij: 'Kom op, je kunt het', of: 'Het is niet zo erg als het lijkt, dit nare gevoel is een paar tellen weer voorbij.' Soms zegt hij ook: 'Duw dit gevoel niet weg, het is belangrijk om iets nieuws te kiezen'.

Weet je wat? Voordat we gaan spelen op het klimnet met duizend armen, gaan we eerst iets heel spannends doen. De engelen nemen jullie mee naar een wilde rivier en laten jullie dan een klein stukje zelf drijven.

'Dat vind ik eng. Ik durf dat nog niet hoor!' zegt kleine Evi met een bibberstemmetje.

Wat zegt je voelvriendje nu?

Uh, dat nieuwe dingen soms spannend zijn, maar dat ik daarna trots zal zijn dat ik het toch durfde.

Hoe voel je je nu?

Ik voel me als een dappere stroopwafelheld. Ik ga het gewoon doen!

Kijk daar maar eens. Na elke bocht van de rivier staat een engel om jullie op te vangen. Vertrouw op die engel. Weet je nog dat je in de rode tuin leerde

vertrouwen? Denk aan dat fijne gevoel en laat je dan mee stromen met de kracht van het water.

‘Oei, oe, ááááh, daar ga ik!’ gilt Evi.

Evi spettert als een eend in het water en haar armpjes maaiend als molenwieken.

‘Ik lijk wel een vliegende pannenkoek!’ roept ze, terwijl een engel haar opvangt met een gniffellachje.

Dan laat de engel haar weer los en de wilde rivier sjeest haar naar de volgende engel, die haar ook weer opvangt.

‘Oef’, zucht Evi van opluchting.

En daar gaan ook Dani, Nina, Finn, Anne, Mo en Lotte.

Tadaa! Iedereen is goed aangekomen. Hoe kan dat eigenlijk?

Ze zijn veel te klein om te zwemmen, maar het vertrouwen heeft hen geholpen. Dat voelt veilig.

‘Goed zo, kinderen.’ ‘Durven jullie nóg een keer?’ vraagt Sofia.

‘Jááá’, klinkt het vrolijk.

En daar gaan ze weer, voor de tweede keer naar de volgende bocht van de rivier met het wilde water. Met rode koontjes en een glimlach van oor tot oor komen ze bij hun engelen aan.

Sofia zegt: ‘Neem dit gevoel mee naar de aarde, lieve kinderen.

Wat er ook voor akelige dingen gebeuren of wat je ook voelt, stroom erin mee en vertrouw erop dat je voelvriendje jou sterk maakt.’

Mogen we nu naar het klimnet, koningin Sofia.

Ja natuurlijk, de duizend armen wachten al op jullie!

Vragen voor jou

1. Praat jij ook wel eens met je voelvriendje?
2. Van welk gevoel leer je het meest? Van een fijn gevoel of van een vervelend gevoel?

Kan Evi voorspellen?

Papa Peter is kapitein op een groot schip. Hij is meestal een lange tijd van huis weg omdat hij zo ver moet varen.

Als hij dan weer thuiskomt, maakt mama Angela er altijd een klein feestje van. Evi kan heerlijk met papa stoeien. Hij is beresterk en kan Evi met gemak de lucht in gooien. Eerst dacht Evi dat ze zou vallen, maar toen dacht ze ineens aan de oranje tuin, waar ze na de eerste keer niet meer bang was in het wilde water. Ze vertrouwt erop dat papa haar echt wel opvangt. Daardoor is ze helemaal niet bang en schaterlacht ze vrolijk!

Mama Angela heeft een hoedenzaak. Iedereen kent haar winkel, omdat ze zulke prachtige en aparte hoeden maakt, helemaal met de hand.

Het woonhuis zit vast aan de winkel met de werkplaats waar de hoeden gemaakt worden. Dat is wel zo gemakkelijk, want zo kan mama Evi meenemen naar haar werk. Evi vindt het maar wát leuk in de hoedenwerkplaats. Mama Angela noemt het haar hoedenparadijs.

Als Evi bijna twee jaar is, loopt ze parmantig op moeders hoog-gehakte-schoenen met op haar hoofd een van de grootste hoeden die ze maar kan vinden.

De klanten in de winkel genieten van het vrolijke kleine meisje met de rossige krullen. Op een dag aait de kleine peuter over de buik van haar moeder en zegt: 'Mama baby'tje in de buik.'

Ach nee, malle meid, hoe kom je daar nu weer bij?

's Avonds als Peter thuiskomt, vertelt Angela het voorval.

Hij moet smakelijk lachen en zegt: 'Was het maar wáár! Ik zou best nóg zo'n leuk kind willen!' 'Al is het maar om het pannenkoekrestaurant te sponsoren.'

Nou ja, zeg! Wat een gekke man heb ik toch!

Enkele weken later gaat mama naar de dokter omdat haar buik anders voelt dan normaal. De dokter onderzoekt haar en zegt dan met een brede glimlach:

'Nou mevrouw, ik denk dat ik goed nieuws voor u heb, u bent zwanger!'

'O, wat geweldig dokter, is het heus waar?'

Als ze 's avonds met zijn drietjes aan tafel zitten te eten, zegt mama Angela: 'Evi, je had gelijk, er zit echt een baby in mijn buik. Jij wist het nog eerder dan ikzelf!' 'Je kunt blijkbaar voorspellen!'

Krijgen we nóg zo'n wondertje? Wat geweldig, Angela!

Papa en Evi knuffelen mama en Evi aait zacht mama's buik.

Een half jaar later is opa op bezoek.

Hoi, lekkere dreumes van me, kom eens bij opa op schoot zitten.

Evi springt een beetje wild op opa's schoot en ze geeft hem wel honderd kusjes over zijn hele gezicht. Opa moet erom lachen.

Ineens wipt ze heel snel van zijn schoot en zegt geschrokken:

Au, brand aan Evi's bil.

Brand aan je bil?

Al over opa. Brand in opa's knie.

Evi fronst haar wenkbrauwjes en zegt:

'Au, net als toen ik op de stekeltjesegel ging zitten in de tuin.

Opa's knie prikt niet maar brandt wel.'

Ach gossie, Angela, hoor je wat Evi zei? Het klopt, want ik heb écht een branderig gevoel in mijn knie, want er zit een ontsteking.

Onze kleine meid weet soms dingen die anderen niet weten.

Zo wist ze ook al dat ik zwanger was, nog voordat ik het zelf wist.

Tja, ik heb een bijzonder kleinkind.

Niet kléin kind, ik is al gróhóót.

'Ja natuurlijk, ik heb een bijzonder gróótkind, lacht opa.

's Avonds als mama Evi naar bed brengt, vraagt ze nieuwsgierig aan haar dochtertje: 'Kun je voorspellen of onze baby een jongen of een meisje is?'

Evi kruipt bij mama op schoot, aait de dikke buik en fluistert zacht:

'Ja... weet Evi wel, maar mag nog niet zeggen.'

Van wie mag je dat niet zeggen?

Ssst, zachtjes praten... van koningin Sofia.

Wie is dat, koningin Sofia?

Koningin Sofia is de mama van het heelal.

Ben je dat aan het verzinnen?

Wat is verzinnen?

Als iets niet helemaal wáár is.

Het is wél helemaal waar! Als ik slaap, isse ik altijd bij koningin Sofia en als ik wakker ben, is jij mijn mama.

Mama valt bijna om van verbazing. Hoe kan een kind van bijna twee jaar zo iets verzinnen, dat is toch onmogelijk! Ze had Evi nog nooit het woord heelal geleerd! Ze zegt: 'Maar 's nachts slaap je toch?'

Ja, als ik hier slaapjes ga doen, is ik dáár wakker.

Waar is dáár?

Bij mijn andere mama. Zij is de mama van alle zieltjes in het licht.

O, dat is bijzonder. Morgen wil ik er graag meer over horen, maar nu ga je lekker slapen.

Ja, ik ga weer naar de oranje tuin. Daar zijn ook mijn vriendjes.

O ja? Hoe heten ze?

Nina, Dani, Anne, Mo, Lotte en Finn. Er zijn er nog meer hoor, maar ik weet niet alle namen.

Evi rekt zich eens lekker uit, springt van mama's schoot en kruipt tussen de schone lakens. Haar rossige haartjes steken er nog net bovenuit. Al heel snel valt Evi in een diepe slaap.

Vragen voor jou

1. Voel jij wel eens iets aankomen dat nog niet is gebeurd?
2. Heb je dat wat je voelde aankomen aan iemand verteld?

In de gele tuin

Hallo lieve Evi, hartelijk welkom in dromenland.

Hallo koningin Sofia. Wat is het hier zonnemooi!

‘Kom, dan gaan we fijn spelen met de andere kinderen. Kijk daar zijn ze, in de gele tuin.’

Evi rent zo hard als ze kan naar de gele tuin.

Alles wat je daar ziet is geel; de vogels, de vlinders, de kriebelbeestjes, het dansende koren en het zachte gras. Allemaal verschillende kleuren geel. Evi voelt zich héérlijk in dit zonnige gele veld.

‘Kijk eens kinderen, hier in de gele tuin mogen jullie op deze kriebelschommels vliegen’, zegt Sofia. ‘Ze hangen aan lange touwen aan de wolken en je krijgt er kriebels van in je buik. Kom, wie wil er voetballen met de zon?’

De kinderen gaan allemaal op een schommel zitten. Koningin Sofia gaat achter hen staan en blaast heel zachtjes. En dan zwieren de kinderen op de schommels de lucht in. Hoei, wat gaan ze hoog! Wat hebben ze een pret. Ze gaan zó hoog dat ze

alle kleurentuinen kunnen zien als ze er overheen zweven – de rode, de oranje, de gele, de roze, de lichtblauwe, de donkerblauwe en de paarse tuin.

Finn schreeuwt van pret: 'Ik voetbal met de zon!' Sofia blaast een extra zuchtje wind, en zwiep! Finn zweeft als een mini-raket voorbij Evi.

'Zoefzoefzot, je raakt me bijna!' giechelt Evi.

'Sorry, ik ben een beetje te vliegerig!' roept Finn terug, en de hele groep barst in lachen uit terwijl ze over de tuinen suizen.

Als ze een hele poos zo heerlijk hebben geschommeld, zuigt Sofia heel zacht lucht naar binnen en als vanzelf staan de schommels nu stil.

Dan beginnen de peuters door elkaar te praten.

- Ik heb in de paarse tuin een lichtdouche gezien, dáár wil ik nú meteen naar toe!
- En ik wil terug naar het klimnet met duizend armen in de oranje tuin.
- Ik wil muziek luisteren in de lichtblauwe tuin.
- O, en ik wil zo graag naar het zachte kietelgras in de lentegroene tuin.

Ssst, lieve kinderen, zegt Sofia met haar vinger voor haar mond.

Allemaal afstappen. Kom maar eens in een kringetje zitten in het zachte gras.

Dit is de derde tuin. Dit is de zonne-tuin. Zoals je ziet is hier alles zonnig geel.

Zoals je weet heeft elke kleur een speciale kracht in zich.

De kracht van de gele kleur is **WIL-KRACHT**.

Zeg maar 'dankjewel' tegen deze wilskracht.

In deze gele tuin leer je wat je met je wil kunt laten gebeuren.

We beginnen weer met het zacht inademen van de gele kracht.

In... uit... in... uit... in... uit. Voel eens hoe je glimlachlichtje vanbinnen begint te gloeien als een zonnetje. Ik zie ineens zeven zonnetjes in het gras. Hoe leuk is dat! Het stemmetje van je wilskracht kan misschien tegen je zeggen: 'Dit speelgoed wil ik per se hebben', of: 'Ik wil gelijk hebben en ik wil dit op mijn eigen manier blijven doen'.

Maar als je vriendje of vriendinnetje iets anders wil, dan komt er ruzie.

Vandaag gaan we leren om niet alleen te doen wat jij zelf wilt, maar kijken hoe je samen kunt beslissen wat voor iedereen belangrijk is.

Hoe kunnen we ervoor zorgen dat jij niet alléén je zin krijgt?

- Ieder op de beurt mag zeggen wat hij graag wil, zegt Nina.

Ja, dat is eerlijk, antwoordt Sofia.

- Als niemand de baas speelt, mag iedereen doen wat hij fijn vindt.

Precies! Iedereen mag iets anders willen, antwoordt Sofia. Zullen we nu eens kijken wat we met zijn állen fijn vinden?

- Jáááá, schreeuwen ze met zijn zevenen.

Vinden jullie ruzie fijn?

- Néééé.

Vinden jullie mopperen fijn?

- Néééé.

Vinden jullie aaien fijn?

- Jáááá, roepen ze met joeplala pretoogjes!

En vinden jullie knuffelen fijn?

- Jáááá, roepen ze weer in koor.

Wat vinden jullie het fijnst; als iemand je uitscheldt of als iemand lieve woordjes tegen je zegt?

- Lieve woorden!

Als je zelf lieve woorden zegt, is iemand anders vanzelf lief voor jou. En als je nare woorden zegt, krijg je nare woorden terug.

Onthoud deze twee lessen als je straks thuis wakker wordt:

1. Vraag hoe iemand iets wil en zeg ook hoe jij het graag wilt.
2. Kijk hoe iemand anders zich voelt als jij moppert of aardig bent.

Nu mogen jullie nog lekker even samen in deze gele tuin spelen.

- 'Mag ik in een ándere tuin spelen?' vraagt Finn.

Nee, dat kan pas als je drie jaar bent.

De kinderen staan allemaal tegelijk op en huppelen in een kringetje rond, terwijl ze een liedje zingen. De moeder van het heelal kijkt naar de vrolijke peuters en zachtjes blaast ze warme gele lucht over hun hoofdjes. De kinderen voelen zich heerlijk en zonnig vanbinnen.

Vragen voor jou

1. Voel je meer wilskracht vanbinnen als je gele kleding draagt of als de zon schijnt?
2. Wat zou je met je wilskracht het liefst willen laten gebeuren, dat voor iedereen belangrijk is?

Naar de babydokter

Goedemorgen slaapkoppie. Heb je lekker geslapen?

Jaahaaa, ik moet nog zó gapen. Hebben héél hoog 'gesommeld'.

Heb je hoog geschommeld in je droom?

Neehee, niet in droom, bij ándere mama! Héb ik toch al vertehéld!

Evi zegt het fel en een beetje boos, omdat ze het eigenlijk een beetje jammer vindt dat ze wakker moet worden. Ze vond het vannacht ook zo heerlijk in de gele tuin. Dan weet Evi ineens weer dat lieve woorden fijner zijn dan boze woorden en dat je met je handen kunt aaien en met je armen kunt knuffelen.

Ze kruipt bij mama op schoot en slaat haar kleine armpjes knuffelig om mama's nek. Ze legt haar gezicht tegen mama's wang en zegt: 'Liefste mama van de wereld!'

Ach, wat ben je toch een schat.

Zachtjes aait ze de roze wangen van haar dochttertje.

Nu weet Evi dat het klopt wat koningin Sofia haar leerde; Als je eigen woorden en handen lief zijn, zijn de woorden en de handen van iemand anders ook lief voor jou.

Ik moet vandaag naar Bea, de babydokter. Ze gaat dan naar het hartje van onze baby luisteren, leuk hè! Weet je wat, jij mag gezellig met me mee. Vrolijk springt Evi uit bed en kleedt zichzelf aan. Dat kan ze al heel goed. Behalve schoenen strikken, dat moet ze nog leren.

Potjandosika, ik struikel alweer over mijn eigen vetertjes. Zie je wel mam, het zijn plaagveters!

'Kom, ik doe het nog een keertje voor.' 'Zie je, ik heb ze veranderd in fladdervlinders', lacht mama.

Mama en Evi gaan samen met de bus mee, naar de andere kant van de stad, daar woont de babydokter. Ze is geen echte dokter maar iemand die alles van baby's weet. Ze zal mama helpen als de baby geboren wordt. Mama mag op een soort bedtafel gaan liggen. Bea smeert wat gel op mama's dikke buik en laat er een soort staaf overheen glijden. Dan hoort Evi het hartje van de baby heel snel kloppen.

Er rijdt een trein in je buik, mam!

Mama en de verloskundige lachen om de grappige Evi.

Voorzichtig voor onze baby, mam, anders valt ie uit de trein!

'Malle meid!' Mama houdt haar buik vast die wiebelt van het lachen.

'Een trein? Dan moet ik straks een station bouwen voor de baby?'

Evi giechelt: 'Met een perron van koekjes, mam!'

Ja natuurlijk, koekiemonster!

'Lust jij ook koekjes, Bea?', vraagt Evi.

Daar ben ik dol op, maar kijk eerst eens op deze televisie, daar zie je de baby.

Dat ziet er raar uit, is dat onze baby? Heeft ie geen vel?

En weer lachen ze smakelijk. Evi hoort Bea zeggen dat alles goed gaat met de baby en met mama ook.

Intussen denkt Evi: 'Als deze baby geboren wordt, mag hij fijn naar de rode tuin. Hij wordt daar heerlijk verwend door de engel die bij hem hoort.'

En zo denkt Evi ook nog even aan de lentegroene tuin waar ze naar toe mag als ze zelf weer jarig is. Ze is zo benieuwd wat de moeder van het heelal haar dan gaat leren. Ze is dol op koningin Sofia, maar van de mama op aarde houdt ze natuurlijk ook superveel!

Samen stappen Evi en mama weer in de bus. In een drukke winkelstraat stappen ze uit. Mama heeft een leuk idee: 'Verrassing! We gaan samen winkelen.'

Dat vindt Evi reuze gezellig. Ze kopen een warme omslagdoek voor de baby. En in de speelgoedwinkel mag Evi iets leuks voor zichzelf uitzoeken. Ze zoekt en zoekt, maar ze kan niets vinden. Ze heeft eigenlijk ook al zoveel speelgoed.

Dan ziet ze ineens een heel klein pluizig zachtgeel eendje.

Deze wil ik mam, dan kan ik 'm aan onze nieuwe baby geven.

Ach, wat ben je toch een lieverd. Ik zal het even betalen.

Thuis legt Evi het cadeautje in haar kast.

Vragen voor jou

1. Heb je weleens gemerkt dat als jij lief doet, iemand anders ook lief terug doet?
2. Heb je weleens gemerkt dat als jij boos doet, iemand anders ook boos terug doet?

Broertje Sam

Drie maanden later wordt Sam geboren.

Als Evi in Sams helderblauwe ogen kijkt, lijkt het alsof ze elkaar al heel lang kennen. Ze aait zijn poederzachte wangetjes en zegt:

Jij bent mijn broertje, hè? Ik ben huppelblij met jou.

Papa lacht; 'Huppelblij? Dat klinkt als een dansje op één been – laten we het meteen proberen!'

En dan huppelen papa en Evi door de kamer, terwijl Sam rustig verder slaapt in de armen van zijn mama.

Evi mag mama vaak helpen met Sam in bad doen. Ze heeft hem ook al een paar keer een flesje mogen geven. Het lijkt wel of Sam twee moeders heeft, want als hij huilt, staan mama en Evi allebei op om hem te troosten.

's Nachts mag Sam naar de rode tuin van koningin Sofia.

Hij vindt het daar heerlijk, daarom huilt hij 's nachts nooit.

Dat is fijn voor mama, dan kan ze lekker doorslapen en dan is ze goed uitgerust voor de volgende dag.

Op een nacht vraagt Evi aan koningin Sofia:

Mag ik eventjes op bezoek bij mijn broertje Sam in de rode tuin, om te kijken wat hij daar doet?

Ja hoor, kom maar mee. Kijk eens, hij is daarginds, aan de andere kant van de rode vijver. Zie je 'm daar bij die grote boom in het mos liggen, samen met zijn engel?

O ja Sofia, ik zie hem! Hij lacht van oor tot oor. Nu weet ik zeker dat hij het fijn heeft.

Dan neemt Sofia Evi weer mee terug naar de gele tuin.

Ik heb nog niet kunnen oefenen in mee stromen, Sofia.

Er is nog niet echt iets akeligs gebeurd, zegt Evi.

Je kunt ook mee stromen met leuke dingen, lieverd.

Is er nog niets fijns gebeurd?

O jawel, mijn broertje is geboren en hij is superschattig. Het lijkt wel of ik hem al veel langer ken.

Zie je nu wel, je duwt hem niet weg, maar je zorgt voor hem.

Dus nu stroom je mee met de nieuwe verandering.

O, bedoelt u dat!

Deze nacht vertelt Sofia nog een keer iets over het glimlachlichtje dat in je hart woont. Dat glimlachlichtje schijnt altijd, ook al maak je fouten en ook als je een beetje boos bent.

Sofia zegt: 'Als je verdrietig bent, kun je je hand op je hart leggen, en dan springen er schittervonkjes van het glimlachlichtje naar buiten. Dan voel je je weer huppelblij.'

De peuters zitten daar tussen de gele bloemen in de gele tuin met hun handjes tegen hun hart. Hun gezichtjes stralen.

Kun je iets aan het glimlachlichtje in je hart vragen, Sofia?

Jazeker, Evi. Als je iets vraagt, krijg je altijd een lief antwoord en tover-ideeën.

Dan ga ik toveren dat iedereen op de aarde sprankelblij is en ik ga ook mijn lievelingstaart toveren?

O ja? Hoe ziet die eruit dan?

Uh, een chocoladetaart met kersen, slagroom en een hele berg spikkels en lollies erin.

Ga je die taart dan helemaal alleen opeten?

Nee, natuurlijk niet! Iedereen mag gezellig mee snoepen!

Koningin Sofia blaast zacht en dan worden de kinderen wakker in hun eigen bedjes. En Evi? Zij proeft in haar mond nog de heerlijke chocolade, maar toch ziet ze geen chocosnor in de spiegel.

Vragen voor jou

1. Als je je hand op je hart legt, kun je dan jouw glimlachlichtje voelen?
2. Wat zou jij aan je glimlachlichtje willen vragen?

Evi is jarig

Evi is vandaag jarig, ze is nu drie jaar. Ze heeft een heerlijke dag.

Mama bakt een lekkere taart met drie kaarsjes erop.

Ook heeft ze een beeldige feesthoed van papier gemaakt.

Mama kan heel goed hoeden maken, weet je nog? Voor hele deftige mevrouwen. Die hoeden verkoopt ze in haar winkel.

Evi krijgt een heleboel verjaardagsvisite: opa, oma, ooms en tantes en de burens en natuurlijk ook een heleboel kindjes. Ze wordt flink verwend met veel cadeautjes.

Als ze 's avonds al haar cadeautjes op de kast ziet staan, zegt ze tegen papa:

‘Eigenlijk heb ik veel te veel speelgoed gekregen.

Zal ik er een paar weggeven aan iemand die niets heeft?’

Papa Peter kijkt naar mama Angela en knipoogt. ‘Dat vind ik een goed idee, aan wie denk je?’

Mira. Ze woont hier om de hoek. Ik speel weleens buiten met haar. Ze heeft geen één pop, geen één boekje, niet één knikker.

Uit de hele stapel cadeaus zoekt Evi nu het speelgoed waarvan ze zeker weet dat Mira daar dolblij mee is. Ze stopt de spulletjes in een plastic tasje en wandelt ermee naar het huis van Mira.

Evi wil niet dat Mira weet dat *zij* de cadeaus heeft gegeven.

Daarom hangt ze de plastic zak stiekem aan de knop van de voordeur.

Ze kleppert hard met de brievenbus, rent snel weg en gaat achter een struik zitten om te kijken wat er gebeurt.

De moeder van Mira maakt de deur open, kijkt verbaasd in de zak en roept: 'Mira, kom toch eens gauw kijken!'

Mira haalt er één voor één de cadeautjes uit. Evi ziet hoe de ogen van Mira stralen.

Thuisgekomen zegt ze vrolijk tegen haar mama:

'Mijn hartje tintelt vanbinnen en het lijkt wel of er confetti uit mijn buik springt!'

'Zie je het, mam?'

Vragen voor jou

1. Als jij te veel speelgoed hebt, geef je dan wat weg?
2. Wat maakt jou blijer; iets krijgen of iets geven?

De lentegroene tuin

Evi is opgewonden dat de nacht bijna begint, want dan mag ze voor het eerst met Sofia naar de lentegroene tuin. Niet alles is daar lentegroen maar het is een mengelmoes van friskgroen met alle tinten roze. De grassprietten lijken stuk voor stuk licht te geven en er komen groene schittervonkjes uit, net alsof ze allemaal kleine vuurwerkjes zijn. Alle roze bloemen stralen een poederzachte goed uit. Alle kinderen zijn hier van hun derde tot hun vierde jaar. Ze praten daar heel graag met de roze bloemen en met alle roze kruipende en vliegende diertjes. Als Evi thuis in slaap is gevallen, ziet ze om zich heen de lentegroene tuin.

‘Wat is het hier flonkermagisch!’, denkt Evi.

Ze gaat op haar hurken in het lentegroene kietelgras zitten en zegt:

‘Hé, wat straal je grappige schittervonkjes! Waar komen die vandaan?’ vraagt Evi.

‘Je ziet mijn geluklampje dat vanbinnen schijnt, daar word ik glitterblij van!’

Het grassprietje krijgt er roze wangetjes van.

Dan praat ze met één van de roze bloemen:

‘Wat schittert het licht mooi in je dauwdruppeltjes. Ze lijken wel pareltjes!’

‘Dankjewel, lief meisje. De roze zon schijnt op mijn dauwdruppels. Daardoor wordt alles zacht en schitterblij vanbinnen.’

Dan ineens ziet Evi dat er een ieniemienie klein elfje verstopt zit tussen de blaadjes. Ze neemt zappelzoef een duik in het badje van dauwdruppeltjes in de kelk van de bloem. Pas als het elfje haar gezichtje boven de rand van de roze blaadjes uitsteekt, ziet ze Evi.

O hallo, jij bent zeker Evi? Kom maar, dan mag je met me mee naar de andere elfjes. Ze wachten al op je.

‘Wacht, even nog iets zeggen tegen deze bloem: Als je me belooft dat je volgende keer een reuzenbloem wordt, dan kan ik ook een duik nemen in je schitterblije dauwdruppels!’ lacht Evi.

‘Beloofd’, lacht de roze bloem terug. ‘Alles wat je wenst wordt hier werkelijkheid.’

Dan vliegt het kleine elfje met haar tere vleugels vóór Evi uit, om haar de weg te wijzen. In het midden van de lentegroene tuin ziet Evi een meertje met roze water. In het meertje drijft een supergrote roze lelie.

Aan de kant van het meertje staan honderden roze elfjes die Evi samen optillen.

Helpie, giebelwiebel! Ik vlieg!

‘Hihi, rustig maar, Evi, we zijn er zo.’ Als ze tot boven het midden van de lelie gevlogen zijn, zetten ze Evi zachtjes neer. Evi streelt de meeldraden, die zo zacht zijn als de veren van een pasgeboren kuikentje. De honderden elfjes beginnen nu te zingen met zulke heldere stemmetjes, dat Evi er stil van wordt.

Elfjes zingen, kom erbij, ♪

In je hart voel jij je blij. ♪

Kijk, een bloem gaat open zacht, ♪

Elke dag geeft zij je kracht. ♪

Als de elfjes klaar zijn met zingen, sluiten de grote bladeren van de lelie helemaal om Evi heen, waardoor het lijkt of Evi in een prachtige roze kamer zit. Ineens voelt

Evi het tintelen in haar hart en bubbelen in haar buik! Dan gaan de grote bloem-bladeren vanzelf weer open.

De elfjes vliegen Evi weer naar de kant van het meertje.

Daar wacht koningin Sofia op Evi en brengt haar naar de andere kinderen.

'Kijk eens, lieve kinderen. Dit zijn liefdeslusjes, die je om je middel kunt binden. Ze rekken zich uit om vriendjes vast te pakken en ze trekken jullie naar elkaar toe voor een groepsknuffel.

Het lijkt wel groene kauwgom!

'Haha, dat klopt. Probeer maar eens.'

Een poosje later als de kinderen veel gelachen hebben met de gekke kauwgum-liefdeslusjes, roept koningin Sofia de kinderen bij zich.

'Jullie hebben er lang op moeten wachten, maar vandaag gaan we eindelijk een magische reis maken. We zijn nu in de vierde tuin - de liefde-tuin. We beginnen weer met rustig de kleur groen in te ademen. In... uit... in... uit... in... uit...

Misschien kun je zo meteen de **LIEF-KRACHT** voelen van de lentegroene kleur. Voel je al dat je glimlachlichtje vanbinnen groen gaat schitteren?

Zeg maar 'dankjewel' tegen deze liefkracht.'

'Wat doen jullie het goed, kinderen! Ik zie jullie lentegroene gloed al stralen. Als je liefkracht vanbinnen voelt, vind je het vaak belangrijker dat je gééft dan wat je krijgt. Je vindt iemand anders net zo belangrijk als jezelf. In deze tuin leer je hoe je van de héle wereld kunt houden.'

Mo vraagt: 'Hoe kun je nu van de hele wereld houden, als er zoveel stoute mensen wonen en akelige dingen gebeuren?'

'Na deze reis, weet je wat ik bedoel, Mo.'

Alle kinderen kwetteren door elkaar heen, ze vinden het zo spannend.

'Hoe denken jullie dat we gaan reizen: Met de bus, trein, vliegtuig of raket?'

Nee Sofia, die zijn hier helemaal niet.

Weet je wat? We gaan gewoon zélf vliegen, want in deze droomwereld kun je alles doen wat je maar wilt. Je hoeft het alleen maar hard te denken en dan lukt het.

Dat is toch véél te moeilijk, koningin Sofia!

‘Het is niet zo moeilijk als het lijkt, wacht maar af. Als we naar de zon vliegen, voelen we ons precies hetzelfde als de zon.’ ‘Doe je ogen maar eens dicht, leg je handjes op je hart en denk dan heel sterk aan de zon, aan niets anders dan de zon, alleen maar de zon die zo heerlijk schijnt.’

Als alle kinderen zo sterk denken aan die magische zon, vliegen ze één voor één naar het middelpunt van de zon.

Ze voelen allemaal de zonnezachte stralen tot diep in hun hart.

O koningin Sofia, het lijkt hier wel een sprookje!

‘Ja hè! Je voelt dat de zon voor iedereen met evenveel liefde schijnt.

Ze maakt geen verschil tussen een bloem, een boom, een dier of een mens. Hóe ze ook zijn of wát ze ook gedaan hebben, het maakt de zon niets uit.

Zelfs elk korreltje zand geeft ze dezelfde zonnezachte stralen.

Neem dit gevoel mee naar de aarde. Geef deze liefde aan alles en iedereen die je tegenkomt en natuurlijk ook aan jezelf.’

Als ze hun ogen weer opendoen, zijn ze met zijn allen weer in de lentegroene tuin met roze bloemen. Ze zijn er stil van geworden, hun gezichtjes stralen van geluk. Ze stralen nog steeds als ze een uurtje later allemaal in hun eigen bed wakker worden.

Vragen voor jou

1. Wat voel jij vanbinnen als je lief-kracht inademt?
2. Als iemand stout doet, kun je dan toch van hem of haar houden?

Het bos

Het is lente. Papa, mama, baby Sam en Evi gaan wandelen in het bos.
Het ruikt er zo heerlijk fris. Papa snuift met diepe teugen de lekkere geur op.
Mama duwt de kinderwagen met kleine Sam erin.

Ze doet de kap een flink stuk open, zodat Sam de bomen ook kan zien.

Kijk eens Sam, die lange slierten zijn bomen, mooi hè!

'Di da da', zingt Sam.

Als ze een stukje gewandeld hebben, komen ze bij een watertje.

Het water is heel donker en daarin drijven witte lelies.

Minstens duizend zijn het er. Het is een prachtig gezicht.

Papa en mama gaan naast elkaar op de grond zitten en kijken er vol bewondering naar. Een eindje verderop gaat Evi ook op de grond zitten.

Als ze zo naar de lelies in het water zit te staren, denkt ze aan de liefde van de zon voor alles wat leeft. Ze springt op en roept enthousiast:

Hé boom, mag ik je stevig knuffelen? Ik houd van jullie, bosmiertjes!

Ja, en ook van jullie, fladderaars daarboven! Hé Water, ik voel dat je leeft!

Ha frisse Lucht, ik zuig je op, dankjewel! Hé, flonkerfantasische zon!

Ha grasjes, ik zal voorzichtig lopen hoor. Hé bloemetje, ik geef je een snoezenkus.

Papa en mama moeten lachen om de gekke fratsen van hun dochttertje.

Dan stormt Evi op de kinderwagen van Sam af en geeft hem wel honderd zachte kusjes. Dan komen mama en papa aan de beurt voor een stevige partij klapzoeenen.

Heb je weer de dolle vijf minuten?

Nee papa, ik denk dat ik de dolle vijf uren heb!

Zo, dan staat ons nog wat te wachten!

Thuisgekomen pakt papa de dikke zaterdagkrant. Hij leest een stukje voor:

‘Gisteren heeft een man de winkel van Mevrouw van Bakel beroofd.’ ‘De politie heeft hem opgepakt.’

Die winkel kent Evi wel, die is vlakbij. Ze is daar weleens geweest met mama.

Papa zegt: ‘Het is zijn eigen schuld, dat hij nu in de gevangenis zit.

Hij had natuurlijk geen zin om te gaan werken.

En dan dacht hij zeker dat hij op een gemakkelijke manier zijn geld kon verdienen.’ ‘Het is toch wat tegenwoordig.’

‘Nou en of, dan zal die arme mevrouw van Bakel niet zoveel klanten meer krijgen’ antwoordt mama. ‘De mensen zijn vast bang geworden, misschien gaan ze dan naar een andere winkel’

Evi zegt een beetje verlegen: ‘Als je in de zon bent geweest, kun je ook van een dief houden.’ ‘Dan houd je van iedereen, wat ze ook gedaan hebben.’

‘Waar haal je dat nu weer vandaan?’ vraagt papa.

Papa Peter is natuurlijk al gewend aan de vreemde verhalen van

Evi, maar *dit* vindt hij wel érg vreemd... hoezo kun je in de zon zijn?

Ik zal aan Sofia vragen of jullie ook eens mee mogen naar de zon.

Papa en mama kijken elkaar aan en halen hun schouders op.

’s Avonds als Evi in bed ligt, praten ze nog wat na over de fantasiewereld van hun kleine meid.

Papa Peter zegt: ‘Ze zette me toch maar mooi op mijn nummer, met mijn oordeel over die winkeldief. Als ik heel eerlijk ben, vind ik eigenlijk dat ze gelijk heeft. Ik sta altijd meteen klaar met een mening over iemand.’

Dat doe ik eigenlijk ook best vaak Peter. Misschien moet ik eerst maar eens nadenken of ik zelf zonder fouten ben, voordat ik ergens over oordeel.

Dat is zo, Angela... Evi heeft mij geleerd dat iedereen iets goeds in zich heeft en dat ik eigenlijk medelijden moet hebben met een dief, omdat hij nog niet beter weet.

Mama besluit het gesprek: 'We kunnen nog heel wat leren van onze kleine meid.' Diezelfde nacht vraagt Evi aan koningin Sofia: 'Wanneer mogen mijn mama en papa naar de zon?' 'Dan kunnen ze beter begrijpen wat ik voel.'

Wacht maar rustig af, hun tijd komt nog wel.

Ik ben blij dat jij de dingen die je hier leert, zo goed kunt vertellen aan je ouders. Dat was je wens voordat je bij hen geboren werd, weet je dat nog? Nee, dat weet ik niet meer. Het enige dat ik nog weet is dat ik in het licht was, bij u, lieve Sofia. Ik vond het daar joepiefijn.

Daarom ben ik ook zo joepieblj dat ik elke nacht weer even bij u mag zijn.

Wat gaan we vandaag doen?

We gaan rollen door het lichtgevende lentegroene kietelgras. Moet je maar eens voelen hoe zacht dat kriebelt. Daarna gaan roze edelstenen zoeken en spetteren in de roze rivier. Er is daar een regenboogglijbaan.

'Hoi, hoi!' roepen alle kinderen huppelblj.

Die nacht klauteren de kinderen wel honderd keer op de regenboog en laten zich met grote vaart in het roze water glijden. Ze zien ook een roze dolfijn, die vrolijke duikelkopjes maakt boven het water. De kinderen mogen zich vasthouden aan zijn vin en ze hebben de grootste lol. O, wat genieten ze ervan.

's Morgens worden ze allemaal met een roze gloed op hun wangetjes wakker.

Vragen voor jou

1. Wat in het bos maakt jou joepieblj?
2. Kun je een dief vergeven, omdat hij nog niet snapt dat hij iemand pijn heeft gedaan?

Voor het eerst naar school

Een poosje geleden mocht Evi voor het eerst naar school.

Ze is nu vier jaar. Elke dag brengt mama haar naar de kleuterklas van juffrouw Ellen. De eerste dag vond Evi er niet veel aan. Toen mama haar kwam ophalen zat ze beteuterd in een hoekje.

Ik vind het hier helemaal niet fijn, mama.

Ik kén niemand en geen één kind speelt met mij

‘Ach liefie, morgen wil er vast wel iemand met jou in de poppenhoek spelen,’ troost mama haar.

Gelukkig had mama gelijk en al snel had ze veel vriendjes en vriendinnetjes.

Nu vindt Evi het zelfs zó leuk op school, dat ze zelfs op de vrije woensdagmiddag naar school zou willen gaan.

Op een dag merkt Evi iets bijzonders. Telkens als juf Ellen een voorleesboek uit de kast wil gaan pakken, weet ze van tevoren al welk boek juf zal kiezen.

‘Jippie, we gaan kapitein Ringbaard lezen!’ roept Evi door de klas.

Hoe weet jij dat, Evi? Ik wilde het boek juist pakken.

‘Gewoon toevallig denk ik, juf.’

Als de volgende dag Evi’s sok stiekem uit haar schoen glijdt roept Evi:

‘Juf, ik wed dat we de Reuzensloffen gaan lezen, net als mijn sok die nu op avontuur gaat!’

De klas proest het uit en zelfs de juf moet grijnzend lachen: ‘Nou Evi, dat is alwéér goed geraden. Ik had het al stilletjes klaar gelegd. Hoe dóe je dat toch?

Er staan wel 200 boeken in de kast!’

Nou, door die avontuurlijke sok natuurlijk, hahaha!

Ook weet Evi altijd al welk muziekinstrumentje de juf haar zal gaan geven uit de grote doos. Ze weet niet hoe het komt, maar ze wéét het gewoon.

Evi denkt: ‘Zou iedereen zo’n stemmetje in zijn hoofd horen?’

Die dag zegt ze steeds hardop wat ze denkt dat er gaat gebeuren.

Juf Ellen valt van de ene verbazing in de andere.

Warempel Evi, is dat nou echt toevállig?

Hoe zit dat toch? Het lijkt wel of je mijn gedachten kunt lezen!

Weet ik niet, juf. Het komt vanzelf in mijn hoofd.

De kinderen kunnen er in het begin nog wel om lachen.

Maar aan het einde van de dag schelden ze Evi uit: ‘Je bent een griezel, je bent een enge heks!’ Evi is er een beetje verdrietig door.

‘Nou, dat is dus duidelijk, niet álle kinderen horen zo’n zelfde duidelijke stemmetje in hun hoofd, of misschien hebben ze stiekem wel oordopjes in. Dat kan natuurlijk ook’, denkt ze dapper.

Vragen voor jou

1. Hoor jij ook weleens een stemmetje in je hoofd dat zegt wat er gaat gebeuren?
2. Luister jij naar dat stemmetje of denk je dat het niet waar kan zijn?

De lichtblauwe tuin

Van haar vierde tot haar vijfde jaar is Evi in de vijfde tuin, dat is de lichtblauwe tuin, waar natuurlijk alles lichtblauw is. Ze noemen het ook wel de lucht-tuin. Evi ziet blauwe vogels en blauwe fantasiedieren die ze op aarde nog nooit heeft gezien en ze kan ze allemaal verstaan! Er zijn pluizige wolken, die je gedachten opvangen. Je mag zelf bedenken wat je wilt zien dan veranderen de wolken in een vliegende koe, een rare vis met een slingerstaart of iets anders dat je verzint. Er komt geen regen uit de wolken, maar kleurrijke confetti, die prachtige muziek maakt. Wat een pret!

Evi geniet van de prachtige geluiden, die ze nog nooit eerder gehoord heeft. Het lijkt wel of alle feeën, elfjes, engeltjes en bloemen samen zingen. 'Kom allemaal maar eens zitten op deze blauwe stenen', roept koningin Sofia. 'Voel eens hoe zacht ze zijn. Ze lijken wel op kussens. Naast elke steen ligt een muziekdekentje voor je klaar.'

Wat is een muziekdeken, Sofia?

Doe hem maar eens om je heen, dan merk je dat jouw dekentje altijd jouw lievelingsliedje laat horen.

O, dan is het eigenlijk een feestbeest-deken!

Ja Nina, zo kun je het ook noemen.

En hebben jullie de babbelkousen al geprobeerd?

Wat zijn dat?

Zie je, hier liggen ze al op jullie te wachten. Als je ze aantrekt verander je in een babbelkousje, dus iemand die heel goed verhalen kan vertellen.

Dus als ik een beetje verlegen ben, trek ik gewoon deze babbelkousen aan?

Ja, ze werken ook op de aarde. Zoek thuis dan een paar lievelingssokken uit en dan zeg je hardop: 'Jullie mogen voortaan mijn babbelkousen zijn'.

Superleuk, Sofia!

Nadat iedereen de babbelkousen heeft uitgeprobeerd en de meest fantasierijke verhalen heeft verteld, zegt Sofia: 'Ga nu rustig de blauwe kleur van deze tuin inademen en tegelijk adem je de muziektonen in van jouw lievelingsmuziek. In... uit... in... uit... in... uit... Voel je al hoe je glimlachlichtje vanbinnen lichtblauw begint te schitteren? Hierdoor groeit je **ZEG-KRACHT**.

Zeg maar 'dankjewel' tegen deze zegkracht. Zegkracht helpt je om te zeggen wat je in je hart voelt. Als liefde in je hart is, kun je voelen hoe jouw woorden voor iemand anders zijn.'

Maar waarom voel ik vandaag geen liefde in mijn hart?

Koningin Sofia weet wel wat er aan de hand is, maar toch vraagt ze: 'Wat is er vandaag met je gebeurd, Evi?'

Ze hebben me op school uitgescholden, Sofia.

Ik kan maar beter mijn mond houden, als ik weet wat er gaat gebeuren.

Sommige kinderen kunnen net als jij, van tevoren iets aanvoelen, maar de meeste kinderen voelen dat níét en dan vinden ze het raar. Als je níét precies hetzelfde doet als de andere kinderen, worden ze soms jaloers, bang of boos.

Maar wat kan ik dan zeggen, Sofia?

Als je woorden uit je hart komen, zijn ze altijd goed.

Maar als het boze woorden zijn, zul je steeds weer nare woorden terugkrijgen.
Vaak weet je zelf wel wanneer je beter kunt zwijgen, om rust te krijgen.

Ik zal eraan werken, Sofia. De kinderen kunnen er niets aan doen.

Ze begrijpen vast niet hoe het is om een weetstemmetje te horen.

Vergeven is glittermooi, Evi. Dat is hetzelfde als liefde.

Kom, vandaag gaan we naar de oneindige lucht kijken.

Alle kinderen gaan in de lichtblauwe tuin op de grond liggen, zodat ze goed naar de lucht kunnen kijken.

Wie weet waar de blauwe lucht begint en waar hij eindigt?

De kindertjes zwijgen, want niemand weet het antwoord.

Weet je wát... je mag gaan zoeken of je het begin of het einde kunt vinden.

Ga maar met zijn allen, dan zal ik op jullie wachten.

Alle kinderen kunnen nu al goed vliegen. Ze hoeven er maar aan te denken en dan vliegen ze al de lucht in. Ze blijven bij elkaar vliegen en overal zoeken ze naar het begin van de lucht.

Soms zegt een kind: 'Ja, ik zie het, helemaal daarginds.'

Maar als ze helemaal daarginds zijn, is er helemaal geen begin of geen einde van de lucht te zien. Een beetje moe en teleurgesteld vliegen de kinderen weer terug naar de blauwe tuin, naar koningin Sofia.

'We konden helemaal geen einde en geen begin vinden van de lucht, Sofia', zeggen de kinderen.

Sofia glimlacht: 'Ik heb jullie een beetje gefopt. Ik wilde jullie zelf laten ontdekken dat er helemaal geen begin en geen einde bestaat. De lucht is oneindig, ze begint nergens en eindigt nergens. Zo is het ook met jullie levens. Je denkt dat je leven begint met je geboorte en eindigt met dood gaan. Maar dat is niet zo.

Je bent zelf net zo oneindig als de lucht, zonder begin en zonder eind.

Als je doodgaat op aarde, leef je weer gewoon verder met je lichtlichaam in de lichtwereld.

Zijn deze kleurentuinen ook in de lichtwereld?

Ja, dat klopt.

Is je lichtlichaam van licht omdat het glimlachlichtje vanbinnen schijnt?

Ja, dat glimlachlicht komt van het Grote Licht en blijft eeuwig schijnen.

Is je lichtlichaam hetzelfde als je droomlichaam?

Ja Evi, zo kun je het ook zien. In je droom lijkt je lichaam écht te zijn en blijf je ook hetzelfde voelen vanbinnen.

Is doodgaan hetzelfde als dromen?

Nee, niet helemaal, want als je droomt, word je daarna weer wakker en leef je nog op aarde. Maar als je doodgaat, word je wakker in deze droomwereld, deze kleurentuinen. Als je doodgaat blijf je vanbinnen ook gewoon dezelfde mens die je ook op aarde was.

Mag je dan áltijd in de kleurentuinen blijven wonen?

Dat is een goede vraag, Evi. In de kleurentuinen kun je een hele poos blijven. Je leert daar naar jezelf kijken hoe je bent. Of je bijvoorbeeld alleen aan jezelf denkt, of snel kwaad bent, of gauw bang. Als je daar iets aan wilt veranderen, mag je terug naar de aarde.

Hoe gaat dat dan?

Je wordt dan opnieuw geboren in een nieuwe baby.

Dat lijkt me raar... dan ben ik niet meer Evi, maar iemand ánders?

Dat klopt, maar van bínnen blijf je hetzelfde voelvriendje (dat is je zieltje) houden met hetzelfde glimlachlichtje.

O, dan voel ik dus vanbinnen dezelfde dingen?

Je weet niet alles van je vorige leven, maar dat wat je in je nieuwe leven voelt, heeft vaak wel te maken met wat je in een vorig leven hebt meegemaakt, begrijp je?

Ja, ik snap het. Krijg ik dan ook een andere papa en mama?

Ja, die kies je zelf uit.

Die ouders passen precies bij jouw plan om te willen veranderen.

Als je bijvoorbeeld wilt leren om niet meer snel boos te worden, kies je ouders uit die wél snel boos zijn.

Daar snap ik niets van, Sofia.

Nou, als je papa of mama snel boos is, vind je dat helemaal niet leuk.

En als je iets niet leuk vindt, wil jij het ánders gaan doen.

Dát is nou juist de bedoeling, want dan heb je ervan geleerd.

Ahá, ik snap het al!

Goed zo, Evi. Zie je nou dat je op aarde eigenlijk een soort huiswerk maakt?

Dat huiswerk is voor iedereen anders. Je moet zélf gaan ontdekken wat je huiswerk is. Dat kun je ontdekken door goed te voelen wat jij vervelend of moeilijk vindt tijdens je leven op aarde.

Dus dat bedoelt u met voelschool?

Ja, ik bedoel dat het avontuur op aarde op een voelschool lijkt.

Oké, dat snapt mijn hoofd wel.

Wat vind jij vervelend, Dani?

Ik vind het vervelend als iemand tegen me jukt.

Dan zal jouw huiswerk wel zijn dat jij het jokken wilt afleren.

Dat denk ik ook, Sofia. Want ik jok zelf óók best vaak.

Ik *wíl* eigenlijk niet jokken en *tóch* doe ik het steeds weer.

Knap dat je dat van jezelf al weet, Dani. Dat is de eerste belangrijke stap. Jouw zegkracht heeft je zojuist geholpen om het aan mij te vertellen en dan voel je je al een stuk beter.

Ja, er niet eerlijk over praten, voelt heel zwaar.

Opgelucht?

Zeker, Sofia!

Weet je wat? Als jullie willen, mogen jullie volgende week gaan opletten, wat jullie vervelend of moeilijk vinden.

De kinderen zitten met rode oortjes te luisteren naar het moeilijke verhaal van koningin Sofia. Het is heel veel om over na te denken.

Sofia merkt aan de kinderen dat ze niet meer zo fit zijn en ze zegt:

'Kijk nog eens omhoog naar de blauwe lucht. Adem die blauwe lucht maar eens langzaam en diep in. In... uit... in... uit... Je hele lichaam krijgt nieuwe kracht.

Nu zijn jullie ook een stukje van die oneindig grote blauwe lucht.

1. Waarvoor zou jij zeg-kracht goed kunnen gebruiken?
2. Denk je dat jouw zieltje zonder einde is?

Evi ziet vreemde dingen

Vandaag is het zaterdag en mama moet in haar hoedenwinkel werken.

Evi speelt in een hoekje van de winkel. Er komt een mevrouw binnen die een deftige hoed uitzoekt voor een bruiloft waar ze binnenkort naar toe moet.

Als mama de hoed gaat inpakken zegt Evi:

‘Kom eens, mama en ze trekt mama mee naar de werkruimte achter de winkel.’

‘Wat is er toch?’ vraagt mama ongeduldig.

Zeg maar tegen die mevrouw dat ze snel naar het ziekenhuis moet gaan, want ze heeft helemaal zwart hier. Evi wijst naar haar eigen maag.

Jeetje, hoe moet ik dat in hemelsnaam tegen haar zeggen?

Terwijl ze nadenkt, stapt ze terug de winkel in en vraagt aan de mevrouw:

‘Hoe is het met uw gezondheid, mevrouw Nelissen? Laatst heeft u toch in het ziekenhuis gelegen?’

Ja, dat klopt. Ik had toen erge pijn in mijn maag.

Ik heb het eigenlijk nog steeds.

'Nou, als ik u was, dan zou ik toch maar weer een afspraak maken met de dokter in het ziekenhuis', zegt mama bezorgd.

Ja, dat moest ik eigenlijk maar eens doen. U hoort nog wel hoe het is afgelopen.

Een maandje later komt mevrouw Nelissen mama's winkel weer binnen en zegt:

'Ik kwam u even zeggen hoe dankbaar ik was met uw advies om terug naar het ziekenhuis te gaan!' 'De dokter zei dat ik precies op tijd was omdat ik een bloeding in mijn maag had.'

'Bedank Evi maar', denkt mama. Maar ze zwijgt omdat ze weet dat de meeste mensen het gek vinden als ze zulke dingen vertelt over haar dochtertje. Eigenlijk is mama het helemaal normaal gaan vinden dat Evi dingen weet, die anderen niet weten. Die avond vertelt mama aan Evi dat mevrouw Nelissen weer beter is.

Evi zegt: 'Je moet tegen haar zeggen dat ze alleen dierbáár en plantaárdig voedsel moet eten. Dat is veel beter, dan wordt ze misschien niet meer zo snel ziek.'

Wat is dat: dierbaar eten?

Dat is eten dat wel van dieren komt, dus eieren, melk en kaas.

De dieren hoeven er niet voor te worden geslacht.

Als je vlees eet, eet je dierlijk. Weet je wat een lijk is, mam?

Ja, dat weet ik wel, dat is iets wat dood is. Als je vlees eet, eet je iets wat dood is.

Weet je mam - in dierbaar zit het woordje *baar*. Baren is geboren worden.

Dat is heel wat beter, hè mam?

Tja, nu je het zegt.

En plantaardig is ook goed, want daar zit het woordje 'aardig' in.

Dat voedsel is dus aardig voor de mensen.

Waar haal je toch al die wijsheid vandaan, kleine wijsneus?

Dat heb ik deze week in de blauwe tuin geleerd van koningin Sofia.

Ik wil nu eigenlijk ook geen vlees meer eten, mama.

Ik vind het zo zielig voor al die dieren. Wil je alsjeblieft dierbaar en plantaardig eten voor mij koken?

Ach natúúrlijk liefje, ik zal weleens een kookboekje kopen met vegetarische recepten, daar staan vast wel lekkere dingen in die ik voor je kan klaarmaken.

Mama geeft Evi een dikke knuffel, terwijl ze denkt:

'Ik zou ook weleens met die koningin Sofia willen praten.'

's Nachts als Evi weer in de mooie lichtblauwe tuin is, vraagt ze aan koningin Sofia:

'Waarom kon ik zwart zien bij de zieke maag van mevrouw Nelissen?'

Je kunt aan de buitenkant zien hoe iemand zich vanbinnen voelt.

Vergelijk de mens maar met de zon.

Als er geen wolken voor de zon hangen, schijnt de zon heel fel.

Zit er een klein dun wolkje voor, dan kan er al iets minder fel licht door heen schijnen. Hangt er een dikke wolk voor de zon, dan wordt het donker.

Ja, dat is waar, Sofia.

Als iemand zich goed voelt, zie je heldere kleuren rondom het lichaam, bijvoorbeeld goudgeel. Dan zie je de zon in die persoon schijnen.

Een donkere wolk van verdriet of boosheid zorgt ervoor dat zijn zon vanbinnen niet goed kan schijnen. De kleuren rondom hem worden dan ook donker.

Begrijp je dat, Evi?

Ja! Bij mijn papa, mama en broertje zie ik drie heldere zonnetjes.

Wat fijn zeg!

Is een ziekte ook een donkere wolk, Sofia?

Ja, soms is het een grote dikke wolk en soms maar een kleintje, die snel wegwaait.

Oké, begrepen.

Mama is samen met Evi en Sam in de bibliotheek.

Ze loopt maar wat rond en ze weet niet goed welk boek ze zal kiezen.

Ze heeft al zoveel verhalen gelezen. Ze wil eigenlijk eens wat ánders.

Dan ineens lijkt het alsof een stemmetje in haar hoofd haar de weg wijst naar een kast met boeken die helemaal achteraan in de bibliotheek staan.

Ze staat voor de kast en neemt er zomaar een uit. '*Aura's*' is de titel.

Als ze op de achterkant kijkt, leest ze dat het gaat over de kleuren die je rondom mensen kunt zien.

'Mm, das toevallig', denkt ze. Mama neemt het boek mee naar huis.

Als ze begint te lezen, herkent ze een heleboel dingen die ze ook al ooit van Evi heeft gehoord. Ze kijkt goed naar de plaatjes in het boek en dan roept ze Evi. 'Kijk eens, dit boek heb ik gevonden.' 'Lijken de plaatjes een beetje op wat jij soms bij mensen ziet, zoals bij mevrouw Nelissen?'

'Jááá', roept Evi lachend. 'Zó zien mensen eruit!'

Heb jij dat nog nooit gezien, mama?

Nee. Echt niet, meisje.

Dan legt Evi uit wat zij zelf van koningin Sofia heeft geleerd over de kleuren.

'Volgens mij kan iederéén het leren. Je moet gewoon kijken naar de zon die in alle mensen schijnt. Als de zon niet zo goed te zien is aan de buitenkant, dan is hij of zij misschien ziek of niet helemaal gelukkig, snap je mam?'

Ik zal het eens proberen. Maar voor mij is het niet zo gewoon als voor jou.

Je kunt ook licht rond dieren, bloemen, planten en bomen zien, mama.

Wat moet ik doen om dat te kunnen zien?

'Als je met een beetje schele ogen naar de rand van de bomen of bloemen kijkt, dan kun je dat het beste zien. Zo kun je zien dat alles in de natuur leeft. Kom maar eens mee naar buiten, dan moet je maar eens goed kijken', zegt Evi enthousiast.

Sam, die inmiddels bijna twee jaar is, mag ook mee naar buiten.

Kijk, mam... daar aan de rand van die rij bomen zie je een randje licht!

Ik zie niets hoor, zegt mama.

Probeer het léven in de bomen te zien, mama.

Als Angela het nog eens probeert en heel hard denkt aan het leven in de blaadjes, in de takken en de stam, dan ziet ze ineens het lichtlaagje en weet ze wat Evi bedoelt.

'O, wat bijzonder', zucht mama.

Sam kan het ook zien, maar die hoeft er geen moeite voor te doen.

Hij zag het sowieso altijd al. Hij kan nog niet zo goed praten als Evi op die leeftijd, maar het lijkt wel of Evi en Sam elkaar ook begrijpen zónder woorden. Ze hoeven

elkaar maar aan te kijken en dan lijkt het alsof ze met elkaar praten, terwijl ze toch echt niets zeggen.

Ze voelen zich dan allebei heerlijk warm vanbinnen. Sam en Evi houden echt van elkaar. Ze maken nooit ruzie. Je zult wel denken dat het eigenlijk niet kan, omdat álle broertjes en zusjes weleens ruzie maken.

Maar het is heus waar, Evi en Sam doen dat niet!

Vragen voor jou

1. Wat eet jij het vaakst; dierbaar of dierlijk?
2. Zie je weleens een lichtschijnsel om een mens, dier of iets in de natuur?

Mama's droom

Op een nacht heeft mama Angela een bijzondere droom.

Ze droomt dat ze in een goudgeel korenveld staat met duizenden blauwe korenbloemen. Midden in dat veld ziet ze een vrouw. Ze lijkt op een fee.

Haar gezicht heeft de kleur van de binnenkant van een appel, haar ogen zijn helderblauw, haar mond is zo roze als een avondlucht. Haar lange haren lijken op het goudgele korenveld waar ze in staat. Rondom haar hoofd zweven witte sterretjes en uit het midden van haar voorhoofd schijnt een stralend licht. Op haar jurk groeien wel duizend bloemen. Uit haar handen schijnt een helder licht.

Wij weten intussen wel dat dit koningin Sofia is, nietwaar? Maar mama Angela heeft haar nog nooit eerder gezien. In haar droom ziet mama hoe de bijzondere vrouw die voor haar staat, haar handen naar elkaar toe beweegt. Tussen die handen schijnt nu een bal van helder licht. In die lichtbal ziet mama nu een soort filmpje van twee kinderen. Als mama goed kijkt, ziet ze dat het Sam en Evi zijn.

Evi draagt een brandende fakkel. Dat is een dikke stok met vuur.

'Ze moeten ervoor zorgen dat deze fakkel hun hele leven blijft branden.

Dat willen de kinderen zelf zodat ze de weg terug kunnen vinden naar het licht.

De fakkel gaat alleen uit door sommige eigenschappen, zoals alles willen hebben, alleen aan jezelf denken, andere mensen haten of jaloers zijn', legt de vrouw aan mama uit. De mooie vrouw vouwt haar handen in elkaar en daarmee is ook het licht met het filmpje tussen haar handen verdwenen. Ze streelt mama zacht over haar wang. Dan is mama's droom voorbij. Het is vijf uur in de ochtend.

Mama is wakker geworden van deze heldere droom. Ze ligt nog wel twee uur lang na te denken over de woorden van deze wonderlijke vrouw. Dan worden Sam en Evi wakker en zoals elke morgen, kruipen ze nog even in het grote bed bij papa en mama om te kroelen.

Evi kijkt mama aan: 'Je hebt haar gezien hè? Ik zie sterretjes in je ogen!' 'Ja', zucht mama, 'eindelijk heb ik haar gezien. Ik dénk tenminste dat ik koningin Sofia gezien heb. Ze heeft haar naam niet genoemd, maar ze ziet er volgens mij hetzelfde uit als jij haar ooit verteld hebt. Nu weet ik ook waarom jullie zulke lieve schatten zijn!' 'O, wat houd ik toch zielsveel van jullie allebei!'

Sam en Evi kruipen heel dicht tegen mama aan en mama houdt hen zo stevig vast dat Sam benauwd roept: 'Helpie, ik stik bijna!'

Dan kietelt papa zijn twee schavuitjes, zodat ze liggen te schateren van het lachen! Papa vraagt voor de grap: 'Wanneer nemen jullie mij nu eens een keertje mee naar die koningin van jullie? Ik wil haar óók weleens zien.'

'Dan moet je maar niet zo hard snurken, papa', lacht Evi.

'Want dan hoor je Sofia niet als zij je roept!'

Papa en mama schieten allebei in de lach van die vrolijke Evi. Sam gaat boven op papa's buik zitten en zegt dan: 'Hop paard, snurkpaard!' Papa begint wild heen en weer te schudden en te briesen als een echt paard. Dat is nog eens gezellig om zó de dag te beginnen!

Vragen voor jou

1. Wat zou je aan koningin Sofia willen vragen als je haar zou zien?
2. Kun je een bijzondere droom vertellen, die je ooit had?

De donkerblauwe tuin

Als Evi vijf jaar wordt, mag ze dat hele jaar naar de zesde tuin, dat is de donkerblauwe denk-tuin. Er is een donkerblauwe draaimolen met sterretjes, maantjes en zonnetjes. De stilte-draaimolen laat je dromen terwijl je ronddraait. Vanuit de draaimolen zie je fantasiebeelden van hoe jij je leven graag wilt.

De laatste nacht in de lichtblauwe tuin had Sofia de kinderen al verteld dat ze in de donkerblauwe tuin niet mochten praten. De kinderen vonden dat eigenlijk helemaal niet leuk, want dan konden ze niet meer zo gezellig met elkaar klessebessen.

Als de kinderen elkaar voor het eerst ontmoeten in de nieuwe tuin, zien ze meteen dat koningin Sofia haar vinger voor haar mond houdt: 'Ssssst...'

Omdat ze niet meer mogen praten, valt het nu pas op hoe stil het hier is. Je hoort er niets, helemaal niéts!

Geen geritsel van boomblaadjes, geen enkel vogeltje, geen zuchtje wind, geen voetstappen, ook geen zachte muziek zoals in de andere tuinen. Wel kunnen de kinderen de gedachten van elkaar vanbinnen voelen en ook de gedachten van alles in de natuur.

Sofia wijst de kinderen de weg naar de rand van deze donkerblauwe tuin. Daar staat een megagrote gedachte-bellenblaasmachine, die lichtgevende belletjes blaast die je gedachten vangen. Sofia zegt: 'Blaas een vraag in een bel, laat hem zweven, en hij fluistert een antwoord terug dat jij alleen kunt horen. En als de bel barst, dan komt er een explosie van ideeën in je hoofd! En dat allemaal in een 'oorverdovende' stilte.'

De kinderen proberen het uit en even later ziet Sofia een heleboel stralende oogjes.

Koningin Sofia denkt vanbinnen:

'Kom nu maar zitten, lieve kinderen. Deze donkerblauwe kleur heeft **DENK-KRACHT**. Zeg maar 'dankjewel' tegen deze denkkraft. Denkkraft helpt je om alles beter te begrijpen. Mensen maken allemaal andere dingen mee en daardoor denken ze verschillend. In deze tuin leer je dat wat iedereen denkt, helemaal goed is, ook al is het anders.'

De kinderen kunnen vanbinnen precies de woorden voelen die koningin Sofia denkt. Dat is nieuw voor hen, maar al snel zijn ze eraan gewend.

Dan zegt koningin Sofia zegt met een gebaar:

'Luister nu alléén maar naar je eigen adem.'

Roerloos zitten de kinderen daar in de stille tuin met de prachtige kobaltblauwe bloemen, de korenbloemblauwe struiken, het azuurblauwe meertje, de hemelsblauwe lucht en natuurlijk de blauwe draaimolen met sterren, zonnen en manen. De kinderen letten goed op of ze hun adem kunnen horen.

Ze houden hun ogen dicht en worden vanbinnen heel kalm en steeds stiller. Het valt Evi op dat ze na een hele poos bijna niets meer denkt.

Haar hoofd wordt steeds leger en leger.

Het lijkt wel of haar gedachten zijn veranderd van een wilde zee in een gladde spiegel. Heerlijk rustig...

Als Evi haar ogen langzaam weer opendoet, ziet ze geen kinderen meer om zich heen. Ook koningin Sofia lijkt verdwenen.

Op de plaats waar de andere kinderen zaten, schijnen allemaal lichtjes.

Ook koningin Sofia is veranderd in een helder licht.

Als Evi naar zichzelf kijkt, ziet ze dat zij zelf ook licht is.

Ze verbaast zich over dit licht, maar ze voelt zich er heel prettig in.

Als er meer gedachten in haar hoofd komen, ziet ze haar eigen lichaam weer.

Even later kunnen alle kinderen elkaar weer gewoon zien.

Wél schijnt er uit hun voorhoofdjes nog een klein lichtstraaltje.

Koningin Sofia staat op en wenkt de andere kinderen mee te gaan.

Ze gaan naar de lichtblauwe tuin. Daar mogen ze weer praten.

De kinderen willen heel graag weten wat er zojuist gebeurd is.

De moeder van het heelal zegt tegen de kinderen:

‘Denk nog even terug aan de stilte die je zojuist hebt gevoeld.

Je adem gaat rustig... je hoofd wordt kalm... Luister nu goed...

Alle mensen bestaan uit het licht dat jullie zojuist hebben gezien.

Dat licht is jullie glimlachlichtje, dat altijd in jullie schijnt. Het is een klein lichtje dat uit het Grote Licht komt. Sommige mensen noemen dat Grote Licht ook wel God, Allah, Brahma of Jahwe. Dat zijn verschillende namen voor hetzelfde licht. Dat glimlachlichtje is verstopt op een heel goed plekje waar bijna niemand het zou zoeken, namelijk in alle mensen.’

‘Hoe kun je dat glimlachlichtje voelen, koningin Sofia?’ vraagt Evi.

Je kunt het bijvoorbeeld voelen als flonkerende lichtbolletjes die uit je huid borrelen als een levende zeepbellenblaasmachine.

Haha, dat is superleuk! Ik voel het als een kietel in mijn hart.

Is dat ook mijn glimlachlichtje?

Jazeker, iedereen kan het anders voelen. Je kunt je glimlachlichtje zelf feller laten schijnen door twee belangrijke dingen - Zacht en aardig te zijn voor alle mensen en ontdekken wat je nare eigenschappen zijn, zoals jaloers, boos zijn of alles willen hebben.

‘Hoe weet je dan wat je eigenschappen zijn?’ vraagt Nina.

Je kunt jezelf in andere mensen zien. Ze zijn eigenlijk een spiegel voor jezelf. Als het jou opvalt dat iemand verwaand is, ben je zelf óók een beetje verwaand. Als je vindt dat iemand jaloers is, ben je zelf ook jaloers. Als je zelf niet jaloers zou zijn,

zou je het niet kunnen herkennen in iemand anders. Als je wilt weten wat je eigenschappen zijn, kijk dan weer wat je opvalt in iemand anders.

Dus als ik u heel zacht vind, ben ik dan óók zacht?

Jazeker, Evi. Als je zélf niet zacht zou zijn, zou je mijn zachtheid niet kunnen herkennen. Sofia zwijgt even, zodat de kinderen even goed kunnen nadenken over haar belangrijke woorden.

Dan zegt ze: 'Als het heel druk is in je hoofd, kun je niet zien hoe je bent. Maar als je elke dag goed oefent om naar je eigen adem te luisteren, wordt het heel stil in je hoofd en dan kun je beter opmerken hoe je bent. Het lijkt allemaal best moeilijk, maar ik zal het goed in jullie hoofd stoppen, zodat jullie het nooit meer zullen vergeten, goed?'

Koningin Sofia houdt haar handen boven het hoofd van elk kind.

Uit haar handen stroomt een helderblauwe lichtstraal.

Als Evi de volgende ochtend wakker wordt, besluit ze om elke dag een poos stil te zitten. Ze luistert naar haar eigen adem, zodat haar hoofd zonder gedachten kan worden.

Hierdoor kan ze haar eigenschappen vast en zeker beter zien.

Vanaf deze dag wordt Evi elke dag om zeven uur in de ochtend vanzelf wakker.

Ze gaat dan rechtop in haar bed zitten met haar benen gekruist en luistert naar haar adem.

Vragen voor jou

1. Als de draaimolen uit de donkerblauwe tuin zou stilstaan, welke fantasie zou je dan zien?
2. Bij wat zou jij denkkracht het liefst willen gebruiken?

Amrin wordt gepest

In de klas van Evi is een nieuw jongetje gekomen. Hij heet Amrin.

Evi vindt zijn donkerbruine huid prachtig! En hij heeft een heleboel glanzende gitzwarte krulletjes. Anderen zien het misschien niet, maar Evi ziet wel dat zijn ogen verdrietig staan.

‘Hij heeft vast veel meegemaakt in het land waar hij vandaan komt’, denkt Evi. Amrin kan de Nederlandse taal nog niet begrijpen.

Het is maar goed dat de kinderen in deze klas juist beginnen met leren lezen. Amrin leert al snel hoe hij korte zinnen in het Nederlands kan zeggen en schrijven. Als Evi op een dag naar huis wandelt, ziet ze hoe Lucas, een grote jongen uit een andere klas, Amrin tegen zijn benen schopt en in zijn buik stompt. Ze ziet dat Amrin niets terug doet. Evi wordt enorm kwaad en rent er meteen op af. Ze duwt die gemene Lucas zó keihard weg dat hij met zijn billen pardoes op de grond valt.

‘Durf je wel tegen zo’n kleintje!’ schreeuwt Evi, terwijl ze met haar handen in haar zij voor Lucas gaat staan, die nog steeds beteuterd op de grond zit. ‘Die malloot liep voor mijn voeten!’ schreeuwt Lucas.

O, en dan denk jij dat je hem zomaar mag meppen, je bent niet goed snik!

Evi tikt met haar vinger tegen haar voorhoofd.

Je bent zélf stom, kleintje! Ik sla je zó naar de andere kant van de wereld.

Wie breng je daarvoor mee? Je grote broer soms? Evi is totaal niet bang voor de grote Lucas: 'Als je mij slaat, straf je alleen maar jezelf,' zegt Evi kalm.

'Hoe bedoel je dat?' vraagt Lucas, nu ook een beetje kalmer.

Eigenlijk bewondert hij het lef van die kleine Evi.

Nou, als je iemand slaat, krijg je vanzelf een klap terug.

Meestal meteen daarna, maar soms wat later, van iemand anders.

Van een hele grote jongen bijvoorbeeld.

Als jij misschien per ongeluk nét voor zín voeten loopt, zoals Amrin zojuist ook per ongeluk bij jou deed. Zoiets gebeurt dan vanzelf omdat jij dat ook ooit gedaan hebt. Het werkt net als deze boemerang.

Evi haalt een kleine houten boemerang uit haar jaszak en geeft hem een harde zwieper. Hij zweeft heel ver door de lucht met draaiende bewegingen. Zo ver dat je hem bijna niet meer kunt zien.

'En dan juist als je denkt dat je de boemerang kwijt bent, draait de boemerang precies de andere kant heen en komt hij met dezelfde vaart als je hem gegooid hebt, weer terug naar jou toe.' 'Als je niet uitkijkt, krijg je hem keihard tegen je hoofd!'

Ik kijk wel uit, kleine discuswerper!

'Je kunt natuurlijk ook leren om hem op te vangen.

Zo gaat het ook met dingen die je verkeerd hebt gedaan.

Als jou iets overkomt, bedenk dan maar dat het een boemerang is die weer op je kop terechtkomt. Zo kun je precies ontdekken wat je verkeerd hebt gedaan.

Handig hè?' lacht Evi.

Lucas krabt eens achter zijn oor. Hij schaamt zich nu voor wat hij zojuist gedaan heeft. Hij steekt zijn hand uit naar Amrin en Evi. Dan zegt hij dat het hem spijt.

'Sorry, ik zal het nooit meer doen.'

Fijn, Lucas. Wil jij ook eens gooien met de boemerang?

‘Nou gráág, als het mag?’ Hij krijgt de boemerang van Evi. Dan bedenkt Lucas zich en zegt: ‘Eerst mag Amrin.’ Amrin glundert en lachend slingert hij de houten boemerang heel ver de lucht in. Helemaal vanzelf komt de boemerang weer terug, tot hij vlak voor zijn voeten op de grond valt. Dan is Lucas aan de beurt. Hij gooit hem nóg verder. Als de boemerang teruggevlogen is, steekt Lucas zijn hand omhoog om hem op te vangen. Ai, ai, dat komt hard aan. Zijn hand doet flink zeer. Maar hij doet net alsof hij niets voelt. Evi ziet het wel, maar zegt niets.

‘Dank je wel hè’, zegt Lucas een tikkeltje verlegen en loopt dan verder naar huis. Een stúk wijzer dan een paar minuten geleden.

Amrin en Evi lopen samen naar huis. Ze wonen vlak bij elkaar.

Amrin zegt: ‘Jij bent een grote held, Evi!’

‘In jou zit ook een held verstopt, Amrin, ga hem maar eens zoeken!’

Amrin stapt stralend zijn huis binnen en Evi huppelt vrolijk naar haar eigen huis.

Die nacht vraagt ze voor de zekerheid aan Sofia:

‘Is het fout om boos te worden als je iemand wilt beschermen?’

‘Boos zijn is bedoeld om ervan te leren’, antwoordt Sofia.

Dit antwoord vindt Evi niet zo gemakkelijk, maar ze gaat erover nadenken.

Dan vraagt ze: ‘Is boos zijn goed, als je iemand anders iets belangrijks wilt leren, zoals Lucas?’ En weer krijgt Evi hetzelfde antwoord van Sofia:

‘Boos zijn is bedoeld om ervan te leren.’

Mm... ik zal naar mijn adem luisteren, Sofia, misschien dat ik dan in mijn binnenste ontdek wat ik ervan moet leren.

Gebruik niet alleen DENK-KRACHT maar ook STIL-KRACHT.

Ja, stil zijn is misschien beter.

Vragen voor jou

1. Heb jij wel eens iemand gepest? Hoe was dat voor hem of haar, denk je?
2. Wat kun je van boos zijn leren?

De paarse tuin

Een paar maanden later mag Evi voortaan 's nachts naar de paarse eenheidstuin. Overal waar ze kijkt hangen 'op-kop-paraplutjes' in de lucht, die vertellen wat je met hen kunt doen: 'Met ons kunnen jullie de sterretjes opvangen die stralen uit de oogjes van alle kinderen in deze tuin. Elk sterretje is een stukje van een ander kind in de tuin. Als je ze allemaal vangt, vormen ze samen een stralende lichtcirkel waar iedereen in past. Kijk maar eens wat er gebeurt. Kort daarna vliegen er een heleboel sterretjes in de 'op-zijn-kop-paraplutjes' en dan fluistert de lichtcirkel onhoorbaar: 'Wij zijn één!'

Rondom deze supergrote paarse tuin zijn lichtdouches. Die lijken op een soort regenbogen, waar alle kleuren licht uitstromen, die je je maar kunt voorstellen. Er zijn veel meer kleuren dan wij hier op aarde kennen. Als Evi onder de lichtdouches door loopt, wordt haar hele lichaam in één tel betoverd en voelt ze zich bubbeltblij. Ze ziet in deze tuin precies hoe ze vanbinnen in haar zieltje is. Ook ziet ze duidelijk haar eigen glimlachlichtje dat heel helder schijnt. Door dat lichtje ziet

ze ineens een paarse toren in de verte vol zilveren glittertjes. Ze loopt er nieuwsgierig naar toe en ontdekt aan de binnenkant van de toren een magische ladder vol gouden glitters, die zo lang is dat ie helemaal tot de sterren reikt. Ze wil die ladder wel beklimmen, maar dan ineens hoort ze koningin Sofia vanbinnen roepen: 'Kom eens bij me, lieve kinderen'.

In de paarse tuin wordt niet met woorden gesproken, maar iedereen die elkaar in de paarse tuin ontmoet, begrijpt elkaar zonder woorden.

Sofia zegt zonder woorden: 'Welkom in deze zevende en laatste kleurentuin.'

'Zojust hebben jullie je eigen glimlachlichtje kunnen zien, wat heel bijzonder is. Eerst kon je dat lichtje alleen voelen, maar nu heb je het ook echt gezien.

Dat lichtje laat jou vanbinnen stralen. De paarse kleur geeft je **WERELD-KRACHT**. Zeg maar 'dankjewel' tegen deze wereldkracht. Die kracht zorgt ervoor dat de hele wereld kan samenwerken, als één team.'

Wat is een team, Sofia?

Een team is een groep mensen die elkaar helpen en samen dingen doen.

In plaats van te denken aan acht miljard mensen die allemaal iets anders doen, leren we om te kijken naar één grote groep die samenwerkt.

Zoals een voetbalteam, maar dan met de hele wereld!

Waar werken ze dan aan?

Ze werken samen aan het plan om het Grote Licht op de aarde te laten groeien.

Jeetjepeetje zeg, dat is joepieprachtig! En wat super dat ik ook bij dat grote team hoor.

Evi vindt de paarse tuin de mooiste die ze tot nu toe gezien heeft. Alle kleuren paars die je je maar kunt indenken zijn er te zien - van diep donkerpaars tot zacht lila. De bloemen lijken in de verste verte niet op de bloemen hier op aarde. Zo bestaat daar een reusachtige bloem met wel meer dan duizend zacht lila bloemblaadjes. Middenin heeft de bloem ook wel duizend lichtgevende meeldraden met schitterstralen! Elke nacht gaat Evi naar deze bloem toe om haar te bewonderen. Als Evi op een nacht weer bij haar bloem zit, komt koningin Sofia naar Evi

en geeft haar een klein cadeautje. Evi pakt het cadeautje uit. Het is een houten poppetje van paars beschilderd hout, ongeveer zo groot als een hand.

In gedachten hoort Evi Sofia zeggen dat ze het poppetje open kan maken.

Aan de zijkant van het poppetje zit een gleufje. Ze trekt het bovenste deel van het poppetje voorzichtig los en tot haar verbazing zit er nog een poppetje in, een beetje kleiner dan het paarse en deze is donkerblauw. Ook dit blauwe poppetje kan open. Hier zit een lichtblauw poppetje in. Daarna een groen, geel, oranje en rood poppetje, die steeds kleiner worden. Evi zet ze alle zeven op een rijtje. Ze vraagt zich af wat deze gekleurde poppetjes zouden betekenen. Koningin Sofia hoort haar gedachte en zonder woorden antwoordt ze: 'De poppetjes hebben dezelfde kleur als de kleurentuinen. Met al die kleuren uit de zeven tuinen heb je je glimlachlichtje laten schitteren. Je hebt dit licht naar de aarde gebracht - naar je vader en je moeder, naar je opa, mevrouw van Bakel, mevrouw Nelissen en natuurlijk aan Amrin. Het maakt jou niets uit of je de mensen kent, of niet. Iedereen krijgt evenveel liefde van jou. Ook ben je aardig voor dieren en voor alles in de natuur. Jij laat jouw licht overal schijnen, lieve Evi.'

O ja, Sofia?

Ja, daarom krijg je nu dit bijzonder uitpak-poppetje dat je steeds weer herinnert aan het licht in de kleurentuinen. Als je iets heel moeilijk vindt, houd dan dit poppetje even vast en dan wordt een probleem ineens heel makkelijk.

Let op, je kunt het alleen 's nachts gebruiken hier in de kleurentuinen.

Wat engellief van u, Sofia! Heel veel dankjewelletjes.

Zet ze nu maar eens in elkaar en kijk wat er gebeurt.

Oepsiewoepsie Sofia, kijk eens! Er schijnt een felle straal licht in zeven kleuren uit de binnenkant van de poppetjes! Het zijn dus eigenlijk toverlichtpoppetjes! 'Ja, mooi hè!' zegt Sofia zacht.

Evi wordt warm en er schijnt licht in zeven kleuren van binnen naar buiten.

Ik lijk wel een regenboog-discobal, Sofia?

Maar simsalabim... het licht is ineens weer foetsie.

En dan... wordt Evi wakker in haar eigen bed. Ze kijkt in de spiegel.

Hé, waar is mijn regenboog discobal nu?

Dan zoekt ze onder haar dekens naar het paarse poppetje.

Ik zou toch zweren dat ik een uitpakpoppetje had gekregen?

Oepsewoepsie, nu weet ik het weer - het poppetje is de kleurentuin van de lichtwereld. Ik kan er vannacht weer mee spelen.

Vragen voor jou

1. Hoe zou jouw paarse fantasie-tuin eruitzien, als je die zelf mocht bedenken?
2. Wat zou jij het liefst doen met jouw wereld-kracht?

Schilderen

Mama, mag Mira vanmiddag bij me komen spelen, als we uit school komen?

Ja natuurlijk, da's prima.

De hele dag gaat Evi naar school, maar ze is met haar gedachten niet echt goed bij de les. Steeds dwaalt ze af. Ze moet steeds maar weer denken aan afgelopen nacht in de paarse tuin. Als het drie uur is, loopt Mira met Evi naar huis.

'Wat zullen we gaan doen?' vraagt Evi. 'Jij mag het zeggen.'

'Omdat ik thuis geen verf of tekenspulletjes heb, wil ik graag schilderen met jouw mooie verf', antwoordt Mira.

Goed plan, doen we!

Samen zetten ze de schilderspulletjes klaar. Mira schildert een huis met raampjes, een boom en een zon. Evi schildert aparte paarse en lila bloemen en planten. Mira denkt dat het fantasiebloemen zijn, maar eigenlijk schildert Evi gewoon de bloemen die ze 's nachts in de kleurentuinen ziet. Evi merkt dat Mira een tikkeltje jaloers is op haar kunstige schilderwerk en vraagt dan aan Mira:

'Zal ik jou ook zulke bloemen leren schilderen?'

Wil je dat doen? Wat bloemlief van je!

Doe mij maar na, het is heus niet zo moeilijk als het lijkt.

Ingespannen schildert Mira elke penseelstreek van Evi ná op haar eigen papier. Het puntje van haar tong steekt een beetje uit haar mond.

O, wat is die Mira glimtrots op zichzelf als ze ziet dat het zo'n kleurrijk schilderij is geworden.

Het zou een leuk cadeau kunnen zijn voor je vader, voor zijn verjaardag.

Hij is volgende week donderdag jarig, toch?

Goed idee, Evi. Maar hoe weet jij eigenlijk dat hij volgende week jarig is en dat ik dat idee zelf óók had bedacht, een paar tellen geleden?

Evi zoekt een antwoord, dat voor Mira niet al te vreemd zal klinken:

'Mijn vader leest altijd de krant, daar staat in wat er gisteren gebeurd is.

In mijn hoofd lees ik ook een soort krant, maar dan niet met nieuws van gisteren, maar nieuws van morgen of van volgende week, snap je?'

Mira kijkt Evi wat ongelovig aan, maar snapt toch wel wat Evi daarmee bedoelt. Als ze de schilderspulletjes samen hebben opgeruimd, gaan ze naar buiten.

Mira kan heel goed turnen en laat op het grasveld een paar lenige kunstjes zien.

Evi vraagt: 'Kun jij mij de radslag leren?'

Nu is het Mira's beurt om te zeggen: 'Doe mij maar na!' 'Het is niet zo moeilijk als het lijkt.'

Vragen voor jou

1. Waar komt jouw fantasie vandaan, denk je?
2. Wat voor kunstigs zou jij graag willen leren?

Sam is ziek

Als Evi 's avonds in bed ligt, hoort ze Sam zachtjes huilen.

Ze loopt stilletjes naar hem toe en gaat naast hem onder de dekens liggen. Ze aait hem zachtjes over zijn haren en vraagt dan bezorgd:

Wat is er toch met je aan de hand?

Mijn hoofd en mijn nek doen zo pijn en ik heb het zó heet!

Evi voelt zijn voorhoofd. Ai ai ai, bijna verbrandt ze haar hand!

Zó warm heeft Sam het.

'Ik zal mama en papa beneden even halen', zegt ze bezorgd.

Evi loopt snel de trap af.

Mam, pap, kom eens gauw naar Sam kijken, hij is vreselijk ziek!

Met zijn drietjes racen ze de trap op. Als ze bij Sam komen, heeft hij zijn oogjes half dicht en mompelt zachtjes: 'Ik wil bij u blijven, Sofia.'

Papa zegt: 'Ik denk dat hij ijlt, we zullen eens snel de koorts opnemen.'

Zenuwachtig zoekt papa de thermometer in de badkamer en even later ziet hij dat Sam heel hoge koorts heeft, wel 41 graden!

Mama belt gauw de huisartsenpost: 'Dokter, wilt u alstublieft snel komen, want Sam is héél erg ziek. Ik maak me ontzettend ongerust!'

Kom maar met hem naar de huisartsenpost, mevrouw.

Nee, nee, dat kan helemaal niet, hij heeft 41 graden koorts!

Oh... dan kom ik er meteen aan.

Als de dokter Sam heeft onderzocht, zegt hij:

'Ik weet het nog niet helemaal zeker, maar ik denk dat hij een hersenvliesontsteking heeft. Hij moet zo snel mogelijk naar het ziekenhuis.

Ik zal de ambulance bellen.'

Even later wordt Sam naar het ziekenhuis gereden met de ziekenauto.

Mama gaat ook met de ziekenauto mee.

Papa pakt snel nog wat spulletjes in voor Sam; een schone pyjama, wat ondergoed en Meneer Konijn, zijn lievelingsknuffel. Dan gaat hij samen met Evi met zijn eigen auto naar het ziekenhuis.

Als ze daar aankomen, zijn Sam en mama al in een behandelkamer, waar Sam een ruggenprik krijgt, om te onderzoeken of hij een hersenvliesontsteking heeft.

Sam is zó ziek dat hij gelukkig niet veel merkt van het nare onderzoek.

Korte tijd later komt de dokter binnen. Hij vertelt dat Sam echt een hersenvliesontsteking heeft. Dat is een heel gevaarlijke ziekte.

De dokter legt uit wat er gaat gebeuren:

'Hij moet een paar weekjes in het ziekenhuis blijven.

Hij krijgt dan een slangetje met een naaldje in zijn arm. Daar zit een fles aan met antibiotica. Dat spul maakt de ziekmakers dood. Daar zal hij snel van opknappen. Ook moet hij in een donkere kamer liggen en mag hij geen televisiekijken, dan krijgen zijn hersentjes weer rust.'

Sam wordt naar een kamertje gebracht waar geen andere kinderen liggen.

Mama mag vannacht bij hem blijven. Papa en Evi rijden samen weer naar huis.

Stil zitten ze naast elkaar in de auto.

Evi ziet hoe er tranen rollen over papa's wangen. Ze heeft haar papa nog nooit zien huilen. En dan stromen ook bij Evi dikke druppels uit haar ogen. Papa zet de auto even aan de kant. Evi en papa houden elkaar heel stevig vast.

‘De dokters zijn zo knap tegenwoordig’, zegt papa. Ze kunnen hem heus wel beter maken.

‘Hij heeft j  uw kracht, pap’, zegt Evi. ‘Hij redt het wel. Ik zal aan koningin Sofia vragen of ze een handje kan helpen.’

Als ze thuiskomen, gaat Evi meteen naar bed, want het is al midden in de nacht. Ook papa is moe van alle spanning van die avond en gaat ook naar bed, maar hij kan de slaap niet goed vatten.

Steeds weer denkt hij weer aan Sam, van wie hij zo zielsveel houdt. Papa is bang dat er iets naars met Sam zal gebeuren. Hij denkt dat Sam misschien wel dood zou kunnen gaan, want het is een hele erge ziekte.

Voor het eerst van zijn leven bidt papa: ‘O God, als u bestaat, laat mijn zoontje Sam dan alstublieft beter worden! Hij verdient het toch niet om te sterven.

Sam is zo’n tof kereltje en hij is nog veel te jong om dood te gaan.

Als u een God van liefde bent, houd dan zoveel van Sam dat hij zal genezen.

Hoort u mij?’

Tranen van donker verdriet stromen alweer over papa’s wangen.

Vragen voor jou

1. Ben je zelf ooit erg ziek geweest of iemand die je kent?
2. Heb je zelf ooit in het ziekenhuis gelegen of iemand die je kent?

Sam gaat over

Intussen slaapt Evi, maar in de droomwereld wordt ze wakker in de armen van haar geliefde koningin Sofia.

Wat ben je toch verdrietig, mijn klein pareltje, troost Sofia haar.

‘Gaaf Sam dood?’ vraagt Evi bibberbang.

Dood bestaat niet, lieverd, zegt Sofia. De mensen dénken alleen dat dood bestaat omdat het lichaam niet meer beweegt en niet meer ademt.

In werkelijkheid leeft je lichtlichaam (je zieltje) gewoon dóór in een van de vele kleurentuinen van de lichtwereld.

Hoe komt het dan dat de mensen op aarde dat niet weten, Sofia?

Ach... misschien omdat niemand het hen kan vertellen, die dood is gegaan. Omdat hun mond niet meer werkt natuurlijk. Aha! Hoeveel kleurentuinen bestaan er eigenlijk?

Voor ontelbare mensen zijn er ontelbare kleurentuinen.

Naar welke tuin gaat een dief, Sofia?

Die gaat naar een tuin waar het heel gewoon is dat mensen van elkaar stelen. De dief vindt dat niet erg en voelt zich daar thuis.

Hij blijft in die tuin, tot hij stelen wél erg gaat vinden. Als hij heeft besloten om niet meer te stelen, gaat hij vanzelf naar een andere tuin.

Naar welke tuin gaat Sam?

Hij gaat naar een speciale kindertuin, waar kinderen zich heerlijk voelen.

O wat fijn voor hem. Maar waarom voelt het alsof mijn broertje van me wordt afgepakt?

Er kan alleen iets worden afgepakt als het van jou zou zijn.

Maar Sam is toch niet van jou? Hij is alleen maar van zichzelf!

Ja, dat is ook zo. Waarom mag hij niet wat langer bij ons blijven, Sofia?

Als Sam in jullie gezin klaar is met zijn lessen voor dit leven, dan leeft hij eerst met zijn zieltje een poos in de kleurentuinen van de lichtwereld en daarna verhuist zijn zieltje naar een nieuwe baby van nieuwe ouders. Bij die ouders leert hij dan weer andere dingen.

O ja, dat vertelde u al eens eerder. Maar hij hoeft toch niet nog meer te leren, hij is toch al volmaakt?!

Iedereen kan eeuwig blijven leren. Leren is geen straf hoor, maar wordt steeds fijner. In jullie gezin was hij volmaakt gelukkig. En hij hoefde bij jullie geen lessen meer te leren, daarom gaat hij verder. Als Sam overgaat, weet dan dat hij jou altijd kan bezoeken. Je kunt hem gewoon roepen in je gedachten, dan is hij meteen bij je, wáár je ook bent. Dat is toch een fijne troost voor jou, Evi.

Maar een heel klein ietsepietsie beetje troost hoor...

Vertel dit ook maar aan je papa en mama, want ze zullen erg verdrietig zijn als ze denken dat hij helemaal verdwenen is nadat hij dood is gegaan. Ik zal hen proberen te helpen in hun dromen.

Nadat Sofia dit heeft gezegd, sluit ze Evi zacht in haar armen.

Het doet zo gemeen pijn, Sofia. Ik wil hem niet kwijt!

Sam en ik kunnen nu niet meer samen spelen. We kunnen niet meer samen lachen, niet meer samen eten, niet meer samen stoeien en ik kan hem niet meer knuffelen! Ik zal hem zó missen!

Evi snikt nu heel hard. Sofia veegt met een zachte zakdoek de tranen van Evi's wangen.

Laat hem lós, Evi. Dan hoeft hij niet meer zo lang ziek te zijn.
Kom, ik zal je even naar het ziekenhuis brengen.
Sofia en Evi vliegen met hun lichtlichamen naar het ziekenhuis waar Sam ligt.
Binnen een paar tellen zijn ze er. Evi ziet Sams bleke snoetje boven de lakens
uitsteken. Mama zit op een stoel naast het bed, ze is in slaap gevallen.
Dan ziet Evi hoe het lichtlichaam van haar broertje uit zijn lijfje vloeit.
Hij vliegt meteen naar Evi en knuffelt haar. Nog één keer kijkt Sam naar zijn
slapende moeder. Hij aait haar zachtjes over d'r haren. Nog één keer kijkt hij naar
zijn eigen lichaampje dat in het ziekenhuisbed ligt. Zijn lichaam leeft niet meer.
Als een jas die niet meer past, laat Sam zijn lichaam achter.
Sofia pakt Sam bij de hand. Met zijn drietjes vliegen ze recht naar hun eigen huis.
Sams lichtlichaam gaat op de rand van vaders bed zitten.
Papa slaapt, maar Sofia wekt hem. Hij gaat rechtop zitten en schrikt een beetje.
Ik geloof mijn ogen niet. Hoe kan het dat je hier bent, Sam?
Je ligt toch in het ziekenhuis!
'Mijn lichaam leeft niet meer', zegt Sam voorzichtig. Maar mijn zieltje leeft eeuwig,
papa. Voordat ik met Sofia terugga naar de lichtwereld, wil ik zo graag nog zeggen
dat ik megaveel van je hou! Zeg maar tegen mama dat ze de allerliefste moeder
voor me was die ik ooit in al mijn levens heb gehad. Ik zal haar nóóit vergeten!
Ik wilde mama niet wakker maken, want ik weet zeker dat ze geen afscheid van
me zou kunnen nemen. Ik hoop dat ze dat begrijpt.
Geef haar deze zoen van me, papa.' 'In gedachten zal ik altijd bij jullie zijn!'
Sams lichtlichaam kust papa op zijn wangen.

Papa zit daar nog steeds rechtop in bed. Hij gelooft zijn ogen niet.
Hij zou het wel uit willen schreeuwen van verdriet, maar toch kan hij dat niet.
Hij voelt dat hij zijn zoontje moet laten gaan.
Tranen druppelen over zijn gezicht, terwijl hij zegt:

'Dag lieverd!' 'Ik zal altijd van je blijven houden, waar je ook bent.'
Sofia pakt Sam weer bij de hand en neemt hem mee op reis.
Evi mag niet mee, zij is intussen weer in haar eigen lichaam wakker geworden.

Ze loopt meteen naar papa om hem te troosten.

Dan gaat de telefoon. Het is een verpleegster uit het ziekenhuis.

Ze vraagt of papa zo snel mogelijk naar het ziekenhuis wil komen.

Evi hoort hoe papa heel kalm tegen de verpleegster zegt:

‘Ik weet al dat mijn zoontje is overleden, hij was zojuist hier om afscheid te nemen.’

Aan de andere kant van de lijn wordt het stil.

Zeg maar tegen mijn vrouw dat ik er zo snel mogelijk zal zijn.

Papa en Evi kleden zich gauw aan en gaan weer naar het ziekenhuis.

Onderweg in de auto wordt er niet veel gepraat. Evi en haar vader zitten stil naast elkaar. Af en toe laat papa met één hand het stuur los om Evi's hand even vast te pakken. Als ze bij het ziekenhuis aankomen, staat mama hen al op te wachten bij de hoofdingang. Ze is erg overstuur, ze valt papa om zijn nek en snikt hartverscheurend. Papa huilt nu ook met diepe uithalen en ook Evi moet heel hard snikken. Zo staan ze daar met zijn drietjes in de gang van het ziekenhuis een hele poos te huilen, terwijl ze elkaar stevig vasthouden.

Dan vertelt papa aan mama hoe Sam afscheid kwam nemen van hem en van de kus die speciaal voor mama bedoeld was.

‘O, dan was mijn droom helemaal echt!’ zegt mama. ‘Ik droomde dat Sam een doorschijnend lichaam had en over mijn haren aaide.’

En nu rollen er nog meer dikke tranen over mama's gezicht.

Dan gaan ze naar de kamer waar Sams dode lichaam in bed ligt.

Zijn gezichtje is nog bleker geworden, maar op zijn mond staat nu een glimlach.

Evi aait hem zacht over zijn wangetjes. Die voelen koud aan.

Evi probeert goede woorden te vinden voor haar ouders:

‘Toen Sam geboren werd, kwam zijn zieltje in dit lichaam. Nu is zijn zieltje uit dit lichaam verdwenen. Hij heeft dit jasje niet meer nodig.

Zijn zieltje is nu vrij.’

Ook vertelt ze wat ze de afgelopen nacht allemaal van Sofia heeft geleerd over doodgaan. Het is een hele troost voor papa en mama om te weten dat iemands

zieltje altijd verder leeft en dat een lichaam maar een tijdelijke woonplaats is. Evi heeft het goed uitgelegd. Mama zegt tegen Evi:

‘Ach, als ik jou toch niet had, dan had ik er niets van begrepen en was mijn verdriet nóg groter. Nu ik weet dat Sam er nog gewoon *is*, zal ik hem hopelijk ietsje minder gaan missen. Ik ben zo blij dat koningin Sofia je dit allemaal heeft verteld! Bedank haar maar van mij, wil je?’ ‘Niet vergeten hoor!’

Ze blijven met zijn drieën nog de hele nacht naast Sams bed zitten.

En langzaam wennen ze aan het idee dat dit lichaampje niet meer ademt, dat het hartje niet meer klopt, de beentjes niet meer lopen, de oogjes niet meer zien, dat de handjes niet meer aaien en het mondje nooit meer zal babbelen.

Tegen de ochtend gaan ze naar huis. Ze zijn zo vreselijk moe.

Het lichaam van Sam wordt naar het mortuarium van het ziekenhuis gebracht.

Dat is een gebouw waar de lichamen van overleden mensen naartoe worden gebracht. Familieleden kunnen daar dan afscheid nemen.

Papa Peter belt zijn broer Leo om het slechte nieuws te vertellen.

Die schrikt natuurlijk heel erg. Gelukkig wil Leo de rest van de familie bellen.

Evi mag in het grote bed van papa en mama komen liggen.

Ze houden elkaar stevig vast en vallen na die vermoeiende nacht al gauw in een diepe slaap. ‘s Middags wordt mama Angela als eerste wakker.

Ze neemt een warm bad en probeert alles wat er gebeurd is op een rijtje te zetten. Haar hoofd loopt bijna over van alle gedachten.

Ze kan alleen maar aan Sam denken.

‘Hoe zou het met hem zijn?’ ‘Waar zou hij zijn? Wordt hij goed opgevangen? Zal hij het allemaal wel snappen wat hem nu overkomt? Zal hij me niet vreselijk missen? Zo’n klein kind kan toch niet zonder zijn moeder...’

Als Evi wakker wordt, merkt ze dat mama al op is. Ze loopt naar de badkamer en ziet dat mama in bad ligt. Ze kleedt zich uit en gaat bij mama in bad zitten.

Evi voelt de vragen die in mama’s hoofd rondspoken.

Ze zegt: ‘Het gaat goed met Sam, mam. In de lichtwereld zorgt iedereen voor elkaar, het is daar héérlijk!’ ‘Zal ik nu je rug eens lekker inzepen?’

Da's lief van je, schat. Maar laten we eerst jouw haartjes maar eens gaan wassen.

Diezelfde dag nog komen er heel veel mensen op bezoek.

Opa's, oma's, ooms, tantes en ook de buren. Ze zijn allemaal verdrietig en er wordt veel gehuild. De meeste familieleden kunnen maar niet begrijpen waarom die lieve kleine Sam zo snel is doodgegaan. Evi heeft zich teruggetrokken op haar kamer. Met haar oogjes dicht zit ze rechtop in bed.

Ze luistert naar haar adem, net zolang tot ze helemaal rustig is.

Ze denkt nergens meer aan. Ze voelt geen verdriet meer. Evi voelt zich heerlijk vredig, ze weet dat alles goed is. Ze voelt dat Sam heel dicht bij haar is.

En dan ineens voelt ze hoe iets aan haar oorlelletje kriebelt.

Hé Sam, kleine kriebelaar! Zit je me weer te plagen!

Fijn dat je even laat weten dat je er nog bent.

Pas maar op hoor - met het kriebelkruid uit de oranje tuin, zal ik je binnenkort terug komen kietelen.

Evi glimlacht...

Vragen voor jou

1. Wat is het verdrietigst dat jij ooit meemaakte?
2. Denk je dat je zieltje verder kan leven in de lichtwereld?

Het afscheid

Over een paar dagen is het afscheid van Sam. Een lichaam dat niet meer leeft, kan niet lang bewaard blijven en wordt begraven of verbrand.

Papa vertelt: 'Als iemand wordt begraven, dan kunnen familieleden, als ze dat willen, nog eens naar het kerkhof gaan. Ze zetten dan vaak bloemen op het graf en ze voelen zich weer even samen.'

Jouw oma ligt ook in een graf op het kerkhof, hè papa?

Ja, dat klopt. Maar tegenwoordig worden veel mensen gecremeerd als ze dood zijn.

Wat is dat papa?

Dan wordt het dode lichaam verbrand. Dat doet geen pijn hoor, want er zit geen zieltje meer in het dode lichaam. Er blijft dan as over.

De as wordt in een soort vaas gedaan, ze noemen dat een urn.

De familie kan die urn mee naar huis nemen. Soms wordt later de as in de zee gestrooid of bij een boom.

Wordt Sam begraven of gecremeerd?

We vinden het fijner als Sams lichaam wordt gecremeerd.

We weten nu allebei dat in dit lichaampje niets meer zit, dat de echte ziel van Sam verder leeft in de kleurentuinen van koningin Sofia.

Ja, dat klopt, papa. Het is daar megafijn.

Dat wil niet zeggen dat ik hem niet vreselijk zal missen hoor en ik ben nog steeds heel verdrietig, maar het scheelt wel een ietsepietsie.

Kijk eens papa, hier is het gele pluizige knuffeleendje dat mama en ik samen hadden gekocht toen hij nog in mama's buik zat.

Ik neem het meer naar het afscheid.

Wat een fijn idee, Evi.

Op de dag van het afscheid legt Evi het eendje tussen alle bloemen op de kleine witte kist waarin Sams lichaampje ligt.

Er wordt lieflijke zachte harpmuziek gespeeld. Daar hield Sam zo van.

Als iedereen afscheid heeft genomen van het lichaam van Sam, gaan alle familieleden en vrienden naar een andere kamer.

Ze drinken koffie en ze praten nog wat na met papa, mama en Evi.

Terwijl ze al die treurige mensen ziet, denkt Evi:

'Wat jámmer nou toch! Ze moeten toch weten dat dood niet echt bestaat.

Dat je niet sterft maar óvergaat naar een volgend leven vol licht. Als ze dát nou eens wisten!'

Wanneer iedereen is vertrokken gaat Evi met mama en papa nog één keertje kijken naar het lieve snoetje van Sam. Mama streelt zacht zijn koude wangetjes.

Papa legt het gele eendje, dat Evi op de kist had gelegd, naast de witte handjes van Sam.

'Ik ben zo blij als een ei dat je mijn broertje bent', fluistert Evi nog even. 'Zullen we afspreken dat we elkaar blijven zien op ons geheime plekje – weet je wel - onder de reuzenbananenbrug bij de reuzenaardbeientaart die nooit opgaat? Ja? Dan rollen we samen door de slagroom en zevenkleurenspijkels en vliegen dan met onze muziekdekens naar het klimnet met de duizend zachte armen, hihi.'

's Avonds zitten ze met z'n drietjes aan tafel. De stoel waar Sam altijd zat is nu leeg. Toen Evi de tafel ging dekken voor mama, pakte ze per ongeluk vier borden uit de kast in plaats van drie. Tijdens het eten wordt er bijna niet gepraat.

Ze zijn alle drie in gedachten verzonken, ze denken aan Sam.

Mama zegt: 'Kon ik maar even mijn gedachten stilzetten.'

In haar binnenste hoort Evi een stemmetje dat zegt: 'Help haar!'

Ga maar lekker even naar bed, mam.

Dan zal ik je vertellen wat ik ooit van koningin Sofia heb geleerd.

Mama staat op en gaat samen met Evi naar boven. Gehoorzaam gaat ze op haar bed liggen. Evi gaat naast haar liggen.

Dan zegt ze: 'Hoor eens, mam. Ik heb van koningin Sofia een oefening geleerd om rustig te worden.' 'Weet je hoe dat gaat?'

Geen idee, zegt mam. Laat maar eens horen!

'Je ligt al lekker op het matras', zegt Evi. 'Zullen we beginnen?'

'Dan ben ik even de juf, oké?'

Toe maar, lacht mam.

'Sst... Maak de tenen van je rechtervoet krom, span ze krachtig aan, houd die spanning even vast en laat dan los.

Span nu je kuitspieren aan, houd even vast en laat los.

Nu span je je rechterbovenbeen.

Voel maar eens het verschil tussen dit rechterbeen en het linkerbeen.

Je rechterbeen is warmer en slapper. Nu doe je hetzelfde met je linkerbeen.

Eerst je tenen, je kuit en dan je bovenbeen.

Mama doet alles precies wat Evi haar zegt.

Trek nu je bilspieren bij elkaar en laat los. Maak een bolle buik en ontspan je buik. Adem diep in, zodat je ribben ruimte krijgen.

Maak vuisten van je handen en leg dan je handen open en ontspannen naast je lichaam. Trek je schouders naar achteren naar elkaar toe, hou even vol en laat los. Til je hoofd een beetje op en leg het weer rustig neer.

Trek nu een gek gezicht, span alle spiertjes van je gezicht aan.

Terwijl mama dit doet, schiet ze ineens in de lach: 'Nu lijk ik op een heks, ieieie?'

Evi lacht niet, maar blijft rustig doorgaan.

Doe je ogen maar weer dicht en leg je handen op je buik.

Voel het op en neer gaan van je buik. Bij een inademing wordt je buik bol, net als een ballon waar lucht ingeblazen wordt en als je uitademt loopt de ballon weer leeg, je buik zakt dan in.

Denk alleen maar aan de in- en uitademing, mam.

In... uit... in... uit... in... uit...

Je wordt rustig nu. In... uit... Je denkt nergens meer aan. In... uit...

Mama voelt zich nu helemaal rustig, ontspannen, kalm.

Met een zoete glimlach ligt ze op bed. Ze is in slaap gevallen.

Voorzichtig stapt Evi uit bed en gaat naar beneden. Ze gaat bij papa op schoot zitten. Samen kijken ze even naar de televisie.

Als Evi merkt dat papa aan Sam denkt, zegt Evi:

‘Pap, Sam is niet weg hoor, dat weet je toch!’ ‘Sam is in het licht, papa. En dat licht zit ook in ons eigen hart. Sam is daarom in onszelf, pap.’

‘Doe je ogen maar eens dicht en leg je handen op je hart.’

Papa doet wat Evi vraagt.

Voel dan de liefde in je hart, voel het licht in je hart, voel Sam in je hart.

Dan ziet Evi een brede glimlach op papa’s mond. O, nu snapt hij eindelijk wat Evi hem al die tijd duidelijk probeerde te maken. Sam kán niet weg zijn! Papa voelt Sam in zijn binnenste als een fijne, zachte tinteling. Als hij zijn ogen weer opendoet, geeft hij Evi een warme knuffel en zegt: ‘Mmm, wat ben je toch een schat. Dank je wel hoor!’

En jij bent mijn allerliefste papseflaps met flaporen, haha!

Met die flaporen kan ik je beter horen, ondeugd!

Vragen voor jou

1. Ben je wel eens naar een crematie of begrafenis geweest? Hoe vond je dat?
2. Hoe ontspan jij je als je iets heel spannend vindt of als je hoofd overvol is?

De bijzondere hanger

Er gaan drie weken voorbij. Langzaam wennen ze eraan dat ze met zijn drietjes zijn in plaats van met zijn vieren. Mama heeft een foto van Sam in een lijstje gedaan en op de kast gezet.

Dan kan iedereen er zo vaak naar kijken als hij maar wil.

Papa zegt tegen mama: 'Zullen we de slaapkamer van Sam nog een poosje zo laten - zijn bed, zijn kast, zijn kleertjes, zijn knuffels?

Dan lijkt het of Sam er nog een beetje is.'

'Ja natuurlijk schat', antwoordt mama. 'Ik wil ook Sams geur in zijn knuffels, zijn kleertjes en in zijn kussen kunnen opsnuiven.'

Evi mist Sam ook. Als ze die avond in bed ligt, wenst ze heel sterk dat ze binnenkort Sam weer zal zien.

Nadat ze diep in slaap is gevallen wordt Evi wakker in de gele tuin bij de reuzenbananenbrug. Ze ziet Sam vrolijk door het gras rollenbollen met zijn vriendjes.

'Zie je wel', denkt Evi, 'hij is nog helemaal dezelfde Sam.'

Sam voelt dat Evi achter hem staat en hij draait zich om.

‘Há lief zusje!’ roept Sam enthousiast.

Hij springt in haar armen en Evi zwiert hem vrolijk in het rond.

O, wat zijn ze joepieblif! Maar heel plotseling is Sam verdwenen en naast Evi staat nu koningin Sofia.

Ik wil je graag nog wat belangrijks vertellen. Kom maar eens bij me zitten.

Evi kruipt op de schoot van Sofia, dicht tegen haar aan.

Weet je, als er geen wind zou zijn, zou de zee niet bewegen.

Zo is het ook met mensen - als er niets gebeurt, beweegt je binnenste niet.

Mensen groeien vanbinnen door dingen die ze meemaken, zoals het verdriet of boosheid om iets wat je meemaakt.

Wat kan ik daar dan van leren, Sofia?

Door alles wat je gaat meemaken in de voelschool, kun je ontdekken wat je lessen zijn.

Hoe gaat dat dan?

Let maar eens op wat jou verdrietig of boos maakt. Juist die dingen zijn voor jou belangrijk. Kijk ook eens naar dat wat steeds weer opnieuw gebeurt.

O jee Sofia, dat lijkt me een moeilijke klus!

Jazeker, maar jij kunt dat wel.

Dus eigenlijk moet ik uitpluizen hoe ik ben vanbinnen?

Ja, dat klopt. Zie je boosheid en verdriet maar als donkere wolkjes die voor de zon hangen. Daardoor kan de zon niet zo stralend schijnen. Als je ontdekt wat je donkere wolkjes zijn, kun je ze bedanken en wegsturen.

Dan schijnt jouw binnenlichtje weer heel helder. En dat is nu precies de bedoeling van je avontuur in de voelschool.

Zoals u het zegt, klinkt het eigenlijk heel simpel. Ik ga het doen, Sofia! Ik ben de wolkenheld op sokken, hahaha!

Een stoere sokkenheld, hihi! Maar wat ik nu ga zeggen is heel belangrijk, let dus goed op. Alle kinderen die bij mij in de kleurentuinen zijn geweest, moet ik een keertje loslaten. Langzaam maar zeker zullen ze vergeten wat ze hier van mij geleerd hebben. Weet je waarom? Het is de bedoeling dat je zélf leert voelen wat er allemaal in je hart en buik gebeurt. Dat kan alleen als jij zélf

kiest wat je doet. En als je kiest, dan gebeuren er dingen... en die voel je!
Soms fijn, soms niet zo fijn. En juist daarvan leer je.'

'Maar dat wil ik helemaal niet, ik kan niet zonder u, Sofia!' jammert Evi.

Ach lieverdje, ook al verdwijnen de komende jaren de herinneringen aan mij, tóch zal ik altijd bij je zijn. Je kunt me niet meer zien, maar je kunt me nog wel horen in je binnenste. Als je een vraag stelt, zal ik je antwoord geven. Denk niet dat ik je in de steek zal laten, want je bent mijn kind en ik ben nog dichterbij dan je eigen handen en voeten.

Echt waar?

Ik ben in je hart, lieve Evi. Als je luistert naar je eigen hartklop, weet dan dat ik daar ben. En als je luistert naar je adem, weet dan dat ik in je adem ben.

Maar als de herinneringen aan u verdwijnen, hoe kan ik dan weten dat u bij me bent?

Het komt goed meisje lief. Dit hoort bij zelfstandig worden.

'Ik zal u vreselijk missen!' jammert Evi wanhopig.

Over een aantal jaren zul je mij weer kunnen zien. Groei jij maar, lieverd. Groei en voel het licht dat in je is.

Maar ik héb toch al het licht in mezelf gezien! Weet u nog, toen met die zeven poppetjes!

Dat klopt, maar nu mag je het op de voelschool op aarde ontdekken.

Kijk eens... Hier is een ketting met een hanger, zodat je me niet helemáál vergeet. Over enkele jaren zal de hanger ineens verdwijnen. Dán weet je dat we elkaar weer zullen zien.

'O nee, Sofia', zegt Evi fel. 'Ik hoef die hanger niet!' 'Ik wil ú!'

Evi klemt zich stevig aan Sofia's benen vast.

Sofia troost haar:

'Rustig maar, lieverd.' 'Alles komt goed.'

Evi ziet dat op de kleine gouden hanger een stralende zon staat met daarin een oog. De hanger hangt aan een korte gouden ketting met kleine schakeltjes.

Er zit geen slotje aan de ketting. Toch tovert Sofia de ketting aan de hals van Evi.

Nog één keer kijken Sofia en Evi elkaar diep in de ogen. Evi kijkt nog even naar de hanger die om haar hals hangt. Op datzelfde ogenblik is koningin Sofia plotsklaps verdwenen!

Dan wordt Evi wakker. Het is nog donker buiten.
Ze voelt zich ineens zo vreselijk alleen en verdrietig.
Hartverscheurend begint ze te huilen, met lange uithalen.
Verschrikt komt mama haar kamer binnen en vraagt:

‘Maar schatje toch, wat is er aan de hand?’

Sofia is weg! Ik zal haar jaren niet meer kunnen zien! Zó lang kan ik haar niet missen, mam!

Mama houdt Evi stevig vast en zegt: ‘Nou, dan zal ik éxtra goed voor je zorgen, oké?’

‘Jahahaaaa’, snikt Evi.

‘Zal ik even lekker bij je komen liggen?’ vraagt mama.

Dat vindt Evi natuurlijk erg fijn. Als ze wat kalmer is, zegt ze:

‘Mam, ik heb Sam gezien in de lentegroene tuin. Het gaat heel goed met hem. Ik weet zeker dat jij hem binnenkort ook zult zien.’

Dan vallen moeder en dochter in elkaars armen in slaap.

Het is half acht in de ochtend als papa met een slaperig hoofd Evi’s kamer binnenkomt.

‘Oh, je bent hier’, zegt hij tegen mama Angela. ‘Ik was je even kwijt.’

Hé, wat heb jij daar aan je nek hangen?’ vraagt hij verbaasd aan Evi.

En dan kijken ze met zijn drietjes naar de hanger.

‘Prachtig’, zegt mama. ‘Van wie heb je dat gekregen?’

Jullie zullen het misschien niet geloven, maar deze ketting heb ik van koningin Sofia gekregen.

‘Dat kan toch niet’, zegt papa vol ongeloof. ‘Sofia bestaat toch alleen in je dromen? Laat me eens goed kijken naar die ketting.

Ik zie geen slotje en hij is te kort om zo over je hoofd te kunnen doen.

Ik snap er geen sikkepit van.’

Hij denkt: 'Zou het dan tóch waar zijn wat zijn dochtertje zegt?

'Is zoiets mogelijk?' 'Het lijkt wel magie!'

'Ik heb koningin Sofia al een keer in een droom gezien, daarom denk ik dat het echt kan', zegt mama.

Evi vertelt verder niets over de betekenis van de hanger en ook niet de reden waarom ze hem gekregen heeft.

'Ik moet vandaag gaan varen, Evi', zegt papa. 'Dit keer blijf ik ongeveer een maand weg. Om tien uur varen we uit. Kom je me op de kade uitzwaaien?'

Ja natuurlijk, graag papa!

'Nou, dan zullen we onszelf eens snel gaan aankleden', zegt Angela.

Morgen wil ik weer naar school, mama. Na Sams afscheid ben ik al drie weken niet naar school geweest. Ik krijg nu weer zin om te leren.

Da's goed, kind. Dan ga ik ook maar weer eens aan de slag in de winkel.

Mijn handen beginnen te kriebelen om weer eens een aantal mooie hoeden te maken.

En mijn oren kriebelen! Echt waar hoor! Dat deed Sam vroeger bij mij om een beetje te plagen en dat doet ie nu nog steeds.

Kun je dat echt voelen?

Ja, hij wil gewoon af en toe laten weten dat ie er nog is. Maar bij de reuzenbananenbrug zal ik hem eens lekker terug kriebelen in zijn neus, want daar gaat ie snotterhard van niezen, haha!

Vragen voor jou

1. Wat zijn jouw boze wolken, waardoor je niet goed kunt schijnen vanbinnen?
2. Wie zou jij nooit willen missen? Waarom?

De schoolarts

Het gezin neemt de draad van het oude leventje weer op.

Papa brengt met een schip een grote vracht naar Noord-Afrika.

Mama maakt weer hoeden in haar werkplaats en verkoopt deze in haar winkel en Evi gaat weer naar school. De eerste dag waren de kinderen, de juffen en de meesters van school erg aardig voor haar. Ze vonden het allemaal zo zielig voor Evi dat haar broertje dood was gegaan.

Evi, die normaal zo gezellig en enthousiast met de lessen meedeed, is nu wat stilletjes. Het liefst trekt ze zich een beetje terug tijdens het drukke speelkwartier. Ze begrijpt zelf eigenlijk niet zo goed hoe het komt. Echt verdrietig is ze niet meer, maar echt vrolijk kan ze zich ook nog niet voelen. In de klas staart ze vaak naar buiten, naar de wolken die langzaam voorbijrijden. De juffrouw begrijpt het wel. Ze geeft Evi expres geen beurt. Ze laat haar maar een poosje met rust.

Thuis speelt Evi het liefst alleen op haar kamer.

Ze vindt het erg fijn om te tekenen of te schilderen, maar het allerliefst speelt ze met haar poppenhuis. Eén pop heeft ze Sofia genoemd.

Ze praat urenlang met pop Sofia. Mama heeft een paar keer in de deuropening staan luisteren naar de gesprekken van Evi met haar pop.

Ze voelt dat Evi méér moeite heeft met het afscheid van Sofia dan met het doodgaan van Sam. Evi eet steeds minder en ze praat steeds minder.

Mama begint zich langzaam maar zeker zorgen te maken.

Ze maakt een afspraak met de schoolarts omdat je met veel problemen bij haar terecht kunt. Ze hoorde ook dat de schoolarts heel aardig is.

De eerste keer gaat mama alleen naar haar toe. Ze praat met haar over de problemen van Evi. Thuis zegt ze:

‘Luister eens, schat. Ik ben vandaag bij dokter Van der Linde geweest en ze heeft gezegd dat ze heel graag eens met jou wil babbelen.’

‘Waarom ben je eigenlijk bij haar geweest?’ vraagt Evi een beetje snibbig.

‘Wat hadden jullie over mij te bespreken dan?’

Om heel eerlijk te zijn... ik wil graag dat je weer zo vrolijk wordt als vroeger, want je was zo’n gezellige babbelkous. Ik denk dat je diep in je hartje een groot verdriet verstoep hebt. Het zou zo fijn zijn als je me vertelt wat je dwars zit. Als je verdriet samen deelt, dan weegt het niet zo zwaar. Wat gaat er toch allemaal in je hoofdje om, meisje?

Daar kan ik niet over praten, mam. Ik moet dat zélf oplossen.

Terwijl ze dit zegt, omhelst ze haar moeder stevig. Mama gaat verder:

‘Maar het is misschien toch wel fijn voor je om er met iemand over te praten.’

‘Oké mam’, antwoordt Evi. ‘Ik zal wel met dokter van der Linde gaan praten als jij denkt dat het goed voor me is.’

Een weekje later gaat Evi op school naar de schoolarts.

Ze heeft daar een kleine kamer. Evi klopt zachtjes op de deur.

Als de deur opengaat, kijkt Evi in een paar stralend blauwe ogen.

‘O, wat lijkt ze veel op koningin Sofia!’ denkt Evi verbaasd.

Hallo, ik ben dokter Marie-Sofie. Kom maar binnen. Jij bent zeker Evi?

‘Jjjjaa’, stottert Evi.

Ze is zo geschrokken van de naam Marie-Sofie en hoe ze eruitziet.

Ze lijkt echt sprekend op Sofia! ‘Jeetjepeetje, hoe is het mógelijk!’ denkt Evi.

Ze kijkt Marie-Sofie verward aan.

Wat zijn je ogen sprankelend, Evi. Om eerlijk te zijn lijkt het alsof ik deze ogen al eerder heb gezien. Het is net alsof ik je al heel lang ken. Heb jij dat ook, Evi?

Evi is opgelucht en stamelt: 'Ja ja, u lijkt sprekend op koningin Sofia. Dat is de vrouw uit mijn dromen, bij wie ik elke nacht in de kleurentuinen mocht zijn.'

'Mag je daar nu niet meer zijn dan?' vraagt dokter Marie-Sofie.

Nee, ze heeft me in de steek gelaten. Ik mag haar de komende jaren niet meer zien.

Marie-Sofie kijkt naar het verdrietige hoopje mens wat voor haar zit, met afgezakke schoudertjes en holle oogjes.

'Zal ik je eens een geheim verklappen? Ik ken koningin Sofia ook.

Zij is ook de lerares van mijn binnenste.'

Evi veert overeind. Met grote verbaasde ogen vraagt ze: 'Wwwát? Is dat écht waar? Kent u koningin Sofia óók?'

Jawel. Daarom weet ik ook zeker dat ze jou heus nooit in de steek zal laten.

Waarom heeft ze jou bij mij gebracht, denk je? Dat is écht niet toevallig!

Er bestaat eigenlijk niéts wat zomaar toevallig gebeurt.

Dat líjkt alleen maar zo, omdat we vaak niet in de gaten hebben dat er een speciale reden achter zit.

Hoe bedoelt u dat, Marie-Sofie?

Koningin Sofia heeft mij eens uitgelegd dat alle dingen die gebeuren, bij een groot plan horen om alle mensen naar het licht te brengen. Ik denk dat Sofia jouw verdriet heeft gevoeld en jouw moeder heeft ingefluisterd dat ze met jou naar mij moest gaan. Want Sofia weet natuurlijk ook dat ik je verder kan helpen. Het zit zó bijzonder in elkaar. Ik denk dat iedereen wordt geholpen.

Zou echt iedereen een helper hebben?

Ja, volgens mij wél. Een helper helpt je om de terugweg naar het Grote Licht te vinden.

Dus u bent mijn helper?

Ja, ik denk het wel.

Leerde koningin Sofia u ook dat het Grote Licht hetzelfde is als God?

Jazeker, dat heeft ze mij óók geleerd, Evi.

En ook dat in iedereen een glimlachlichtje verstopt zit, dat uit het Grote Licht komt?

Natuurlijk! En ook vertelde ze over de zeven krachten in de tuinen.

Ja ja, dat weet ik ook allemaal. Ik vind het zo fijn dat ik er nu met iemand over kan praten!

Dat vind ik ook, Evi. Nadat ik de krachten uit alle tuinen had geleerd, kon ik stil en zonder gedachten zijn. Mijn kleine glimlachlichtje groeide toen naar een grote zon vanbinnen en loste op in het Grote Licht.

Wat voelde u toen?

Ik voelde liefde voor de hele wereld tegelijk. Voor alles wat leeft, voor de natuur, voor de lucht, het water en ook voor de zon en de sterren.

Eigenlijk voor alles wat er bestaat.

Hatsikidee, dat is allemachtig prachtig!

Heeft Koningin Sofia jou trouwens ook adem oefeningen gegeven om je gedachten tot rust te brengen?

Zeker! Een hele poos geleden deed ik elke dag adem oefeningen.

Maar toen Sofia zei dat ik haar zoveel jaren niet meer zou kunnen zien, lukte het ineens niet meer. Ik kon niet meer rustig worden, hoe erg ik ook mijn best deed. Ik kon ook niet meer blij zijn vanbinnen en sinds die tijd gaat er van alles mis met me.

Vol medelijden kijkt Marie-Sofie Evi aan en denkt: 'O, hoe vaak heb ik me net zo eenzaam en verlaten gevoeld als dat lieve kind hier... '

En dan zegt ze hardop: 'Soms wist ik ook niet meer hoe ik verder moest, maar er was altijd weer dat stemmetje in me dat zei dat ik geduld moest hebben en dóór moest gaan met oefenen.'

Ik hoor ook weleens een stemmetje binnenin me, maar ik weet niet meer of het mijn éigen stem is of de stem van koningin Sofia.

Dat vond ik in het begin ook best moeilijk, Evi. Maar toen kreeg ik ineens het idee om licht te gaan inademen, net als in de kleurentuinen. Gewoon denken dat je licht inademt en dan voel je ook dat er licht binnenkomt. Als je dit doet,

steek je eigenlijk een soort stekker in het stopcontact, waardoor je verbonden bent met het Grote Licht.

O, nu snap ik het! Je eigen lamp vanbinnen is het glimlachlichtje uit het Grote Licht. Wat legt u dat toch goed uit, Marie-Sofie.

Ik ben zo vlinderblij dat ik naar u toe ben gekomen.

Weet je wat? Zeg maar voortaan 'je' tegen mij, dat is net zo fijn.

Oké, ik zal 'je' zeggen tegen u, hihi.

Ik heb een goed idee, zegt Marie-Sofie.

Als je wilt, mag je elke woensdagmiddag naar me toe komen, ik woon bij jou om de hoek. Dan kunnen we samen praten over de dingen die je meemaakt en voelt, want ik kan me voorstellen dat je hier niet met iederéén over kunt praten.

Nou, daar ben ik glimblij mee! Zie je de glittertjes al dwars door mijn huid naar buiten dansen?!

Haha, grapjas! Ik denk dat we voor vandaag genoeg besproken hebben. Ga nu maar naar huis en doe de hartelijke groeten aan je moeder. Vraag haar nog wel even of ze het goed vindt dat je 's woensdags voortaan naar me toekomt.

Dat zal ik zeker doen! Tot woensdag, Marie-Sofie.

Evi geeft Marie-Sofie een krachtige hand en gaat dan op weg naar huis, want de school is intussen uit. Onderweg huppelt ze van blijdschap.

'Het lijkt wel of ik nu een nieuwe koningin ben tegengekomen!' denkt ze. 'Koningin Sofia is de lichtkoningin en Marie-Sofie de aardekoningin!'

Als Evi thuiskomt, ziet ze dat papa weer thuis is van zijn verre reis naar Afrika.

'Hááá die papseflaps!' glundert Evi terwijl ze hem om de nek vliegt. Papa zwiert haar rond en rond en rond, tot ze er dizzy van wordt.

Dan overlaadt ze hem met kusjes.

'Hoe is het met mijn meissie? Je ziet een beetje bleek om je neusje, ben je ziek geweest?'

'Nee hoor, het valt wel mee.' En dan vertelt ze aan papa en mama dat ze bij dokter Van der Linde is geweest. Ze vertelt ook dat de dokter heel veel op koningin Sofia

lijkt en dat ze elke woensdagmiddag naar haar toe mag. Natuurlijk vinden papa en mama het goed dat ze gaat.

Zonder dat Evi het ziet, knipoogt mama naar papa.

Dat betekent dat mama straks wel het een en ander zal uitleggen.

Vragen voor jou

1. Welk verdriet heb jij stiekem vanbinnen verstoep?
2. Wie zou dat verstopplekje van jou mogen vinden?

Marie-Sofie vertelt over lichtmeesters

De volgende vrije woensdagmiddag wandelt Evi vrolijk naar het huis van Marie-Sofie van der Linde.

Als de deur opengaat, kijkt Evi weer in de zachte ogen.

‘Kom binnen! Zullen we naar mijn zolderkamer gaan, daar schijnt de zon nu zo fijn binnen?’

Als ze twee trappen hebben beklommen, komen ze op de zolder met een groot zonnig dakraam. De meeste stralen vallen op een paar dikke velours kussens die op de grond liggen. Tegen de muur staat een lage tafel met daarop een standaardje met een rokend stokje met een heel aparte geur.

‘Wat is dat, Marie-Sofie?’ vraagt Evi nieuwsgierig.

Dat is wierook, je hebt ze in veel bloemen-en kruidengeuren.

Vind je deze lekker ruiken?

Het ruikt vreemd, maar eigenlijk best lekker. U – o nee, ik zou je zeggen... je hebt ook een Boeddhabeeldje. Dat is mooi zeg.

Boeddha was een lichtmeester. Hij had het Grote Licht in zichzelf ontdekt en hij heeft heel veel mensen geleerd dat ze door te mediteren ook het licht kunnen voelen.

Was hij de enige lichtmeester in de wereld?

Nee, er zijn nog meer meesters van het licht op aarde geweest.

Een ervan is Jezus, daar heb je vast weleens van gehoord.

Ja, die heb ik ooit in een droom gezien. Echt waar! Hij zei dat hij altijd bij me is.

Dat is bijzonder! Hij was zo lief en fluweelzacht, dat mensen hem niet konden vergeten. Daarna hebben mensen zijn verhalen opgeschreven in de bijbel.

Zijn er nog meer lichtmeesters?

Zeker! Vroeger hebben ook Mohammed en Krishna bestaan. En ook Quan Yin, Saint Germain, El Morya, Lady Nada, Thot, Hermes en natuurlijk nog veel meer. Je hoeft die namen niet allemaal te onthouden hoor.

Wat deden die lichtmeesters op aarde?

Ze kwamen licht en liefde brengen. En ze leerden aan mensen hoe ze het licht in zichzelf konden gebruiken om fijne dingen mee te scheppen.

Hoe kun je scheppen?

Dat is niet zo moeilijk als het lijkt, Evi. Ga maar eens rustig zitten op dit zachte kussen. Je rug rechtop, je wijsvingers tegen de toppen van je duimen. Langzaam ademen we rood licht in. In... uit... in... uit... Voel eerst de doe-kracht. Dan nu oranje licht... de voelkracht.

Nu het gele licht... de wilskracht

Voel het groene licht... de liefkracht

En dan het lichtblauwe licht... de zegkracht

Nu het donkerblauwe licht... de denkkracht

En tot slot het paarse licht... de wereldkracht.

Voel hoe de zeven kleuren vanbinnen stralen.

Hihi, mijn glimlachlichtje is zo bubbelblij als een kwispelend hondje!

Nu spreek je uit hoe je de wereld het liefste ziet.

Uh, effe denken. Uh, uh... O ja... Alle mensen zijn lief en veertjeszacht voor elkaar. Er is overal vrede. Iedereen is helemaal gezond, fit en vrolijk. Overal is genoeg

water en genoeg te eten voor iedereen. Mensen ruilen spullen met elkaar en ze helpen elkaar. Iedereen heeft een speciaal talent dat ze gratis met elkaar delen. Iedereen is gelijk. De natuur is in balans en de dieren zijn ook lief voor elkaar.

Jee, dat heb je wondermooi gezegd. De woorden die je zojuist zei, komen uit je hart en zijn vol liefde en daardoor zijn je woorden als toverspreuken en ze zullen uitkomen.

Wanneer dan, Marie-Sofie?

Hoe meer mensen er zijn die dit zo voelen en samen positieve dingen denken, hoe sterker de scheppingskracht wordt.

Dus samen zijn we sterk. Zoiets?

Ja, samen kunnen we de wereld fijner maken met onze gedachten.

Hoe kun je ervoor zorgen dat alle mensen veranderen?

Dat kunnen we niet. De mensen moeten zichzelf willen veranderen.

Als ze merken dat ze iets niet goed hebben gedaan, dan zullen ze pas veranderen. Het enige wat je kunt doen is om het goede voorbeeld te geven. Probeer steeds de goede dingen te doen, ben éérlijk en keur iemands fouten niet af. Mensen zijn allemaal aan het oefenen, snap je?

Ja, dat begrijp ik. Van fouten leren de mensen.

Ook kun je proberen spulletjes niet zo belangrijk te vinden.

Als je eenvoudig leeft, is er voor iedereen op de hele wereld genoeg. Weet je wat? Ik heb een idee! Omdat koningin Sofia heeft gezegd dat je nu op eigen benen moet leren staan, wil ik je voorstellen om thuis jullie tuin om te bouwen tot de wonderlijkste kleurentuin die je ooit hebt gezien.

Nou, onze tuin is anders een grote bende hoor!

Dan is het een extra leuke uitdaging voor je! Begin dan met de boel op te ruimen en dan verdeel je de tuin in zeven delen. Het eerste jaar zaai je in het eerste stuk rode bloemen. Als je dan die mooie rode bloemen ziet, zul je je iedere dag de doe-kracht en het vertrouwen herinneren, die je voelde in de rode tuin bij koningin Sofia.

Wat een tiptop idee, Marie-Sofie! Zie je de sterretjes in mijn ogen een hiphopdansje doen?

Ja, ik zie ze dansen, haha! Volgend jaar zaai je in het tweede deel van je tuin oranje bloemenzaadjes, dan gele, groen met roze, lichtblauwe, donkerblauwe en het laatste jaar paarse. Elke keer als je iets meemaakt wat je niet leuk vindt of als je iets niet begrijpt, ga je in je bloementuintje werken. Ga de bodem losmaken, wied het onkruid, geef de bloemen water en geniet! Je zult dan merken dat het in je hoofd óók zo gaat.

Hoe bedoel je?

Het onkruid schoffelen is net alsof je verdriet losmaakt. En de mooie bloemen kun je vergelijken met je eigen mooie gedachten. Ga maar eens aan de slag. Ik weet zeker dat je het leuk zult vinden.

Heb je vroeger ook getuinierd?

Ja, ik heb heel wat uurtjes in mijn tuintje doorgebracht. Mijn overvolle hoofd werd er een stuk rustiger van. Ik denk dat je ouders het ook wel fijn zullen vinden, want ze hebben zelf niet zoveel tijd om jullie tuin te verzorgen.

Dat weet ik wel zéker. Mama heeft het te druk met haar winkel en papa is vaak op reis met zijn schip. Ik vind het een top idee, ik verheug me er zo op!

Hé... wat heb je daar om je hals? Mag ik eens kijken? O, wat mooi!

Zal ik je eens vertellen dat ik vroeger precies dezelfde ketting met precies dezelfde hanger heb gekregen van Sofia!

Echt? Nou, dat betekent dat je koningin Sofia écht kent!

Evi geeft Marie-Sofie spontaan een dikke kus op haar wang.

Tot volgende week, zegt Marie-Sofie.

Als ze de deur dicht heeft gedaan, denkt ze hardop:

‘O koningin Sofia, wat ben ik dankbaar dat u zo’n bijzonder kind bij me hebt gebracht.’ Intussen dansen de sterretjes ook in háár ogen een hiphopdansje.

Vragen voor jou

1. Welke van de zeven krachten heb je al ontdekt vanbinnen?
2. Hoe kun je de krachten sterker maken?

Evi leert vertrouwen

Thuisgekomen gaat Evi bij haar mama op schoot zitten en vertelt haar in geuren en kleuren over haar bezoekje aan Marie-Sofie.

‘Ach meisje, wat fijn voor je dat je haar ontmoet hebt! Je bent weer zo heerlijk vrolijk. Zullen we dan meteen maar eens de tuin gaan bekijken?’

Samen lopen ze naar buiten via de achterdeur. Mama schiet in de lach.

‘Is dit een túin?’

Nee mam, het lijkt meer op een oerwoud. Waar zijn de apen en de olifanten, hahaha!

Tja meisje, je weet dat ik het zo druk heb in de winkel. Voor de tuin heb ik al jaren geen tijd meer gehad. Kom, ga jij eens in het schuurtje kijken of er nog een schep te vinden is, dan ga ik een paar rubberen laarzen aantrekken.

Dan zal ik proberen of ik al dat onkruid kan ompsitten.

In de schuur vindt Evi twee scheppen, een grote en een kleine.

Ze neemt ze allebei mee naar buiten. Het is een hele klus. Het onkruid zit stevig vast in de grond en mama en Evi moeten hard bovenop hun schep trappen om te kunnen spitten.

Na anderhalf uur hebben ze pas één hoekje van de tuin kunnen bewerken.
De zweetdruppels staan op hun gezicht.

‘Weet je wat, Evi... we zullen papa vragen of hij ons komend weekend wil helpen.

‘Goed idee, papa is zo sterk als een olifant! En dan ben ik het aapje dat hem een beetje helpt’, lacht Evi!

Die zaterdag werken papa, mama en Evi keihard in de tuin, tot er geen grassprietje en paardenbloem meer te zien is. De hele wildernis is omgespit. Als ze er klaar mee zijn, gaan ze gezellig met z’n drietjes naar een tuincentrum om daar bloembollen en bloemzaadjes te kopen.

Ook kopen ze alvast enkele plantjes die al in bloei staan. Alles in de kleur rood. De volgende dag verdeelt Evi met rijen van kiezelsteentjes de tuin in zeven delen. Ze verft zeven stokjes in zeven kleuren; rood, oranje, geel, roze, lichtblauw, donkerblauw en paars.

In het eerste deel, dat het dichtst bij hun huis ligt, stopt ze één voor één de zaadjes in de grond. Ook de bloembollen krijgen elk hun eigen plekje, veilig onder de grond. Dan maakt ze kuiltjes voor de plantjes met de rode bloemen.

Als ze klaar is, gaat ze op het bankje zitten dat onder het raam staat. Ze bewondert de rode viooltjes. Die lijken wel van fluweel.

Elke dag werkt Evi een poosje in de tuin, ze schoffelt het onkruid dat erg snel groeit. Als ze het regelmatig bijhoudt, dan valt het allemaal reuze mee. Ze geeft de plantjes water en kijkt, zittend op haar hurken, elke dag of er al wat uit de zaadjes of bloembollen omhoogkomt.

Haar gedachten dwalen af naar de rode tuin bij koningin Sofia.

‘Vertrouwen’, schiet het steeds door haar heen.

Ja, ze voelt dat ze vertrouwen moet hebben in de aarde.

De aarde laat alles groeien en bloeien. Evi kijkt eens naar de zon op haar hanger en ze voelt zich helemaal warm worden vanbinnen.

Na enkele weken is het eindelijk zover - de eerste sprietjes steken uit de grond omhoog.

'Hey hallootjes, fijn dat jullie er eindelijk zijn. Welkom in mijn tuin! Groei maar lekker hard. Dan beloof ik dat ik voor jullie een voorstelling zal geven als kleurenclohn met een regenboogpruik en een rode neus. Dan zal ik een zak vol lach-kriebel-poeder strooien, zodat jullie omrollen van het lachen, afgesproken?' Ondanks haar vrolijkheid denkt Evi terug aan het weinige vertrouwen dat ze had toen ze zich zo ellendig en alléén voelde. En toch was het allemaal weer in orde gekomen - ze had Marie-Sofie ontmoet en dat veranderde haar hele leven. Die week erop praat ze met Marie-Sofie over vertrouwen hebben.

Marie-Sofie zegt: 'Ik heb zo vaak in mijn leven getwijfeld, maar steeds gebeurde er toch weer iets wonderlijks. Het leek wel of alles wat ik diep in mijn hart wenste altijd uitkwam, ja heus! Ik denk dat de onzichtbare kracht helpt als je iets heel graag wilt.'

Zo heb ik het nooit bekeken. Nu je het zegt... Ik zou zo graag voor papa een cadeautje kopen voor Vaderdag, maar ik krijg nog geen zakgeld.

Bedenk dan eens heel precies wat je wilt voor je vader.

Evi denkt heel diep na en zegt dan: 'Ik zou hem zo graag een hangertje willen geven, zo'n hangertje dat je open kunt maken, waarin een fotootje van Sam past. Als hij dan op reis is, kan hij zo vaak als hij wil Sams foto bekijken.'

Goed! Nu heb je je wens precies bedacht en uitgesproken.

Vertrouw er nu op dat je het hangertje vóór Vaderdag zult hebben.

Je hoeft er heus niet elke dag aan te denken.

Laat het aan de onzichtbare kracht over om het in orde te maken.

Opgewekt huppelt Evi die middag naar huis. Nog maar drie weekjes, dan is het al Vaderdag.

'Ik ben benieuwd of het lukken zal met het hangertje, denkt Evi.'

Vanbinnen hoort ze een stemmetje dat zegt: 'Niet twijfelen!'

'Oké, oké, ik zal erop vertrouwen', antwoordt ze hardop.

Twee weken later, als Evi het hangertje eigenlijk al lang weer vergeten is, loopt ze naar school en ziet in de goot iets liggen dat glimt.

Eerst denkt ze dat het een geldstuk is, maar als ze het opraapt, ontdekt ze dat het een zilveren hangertje is. Met haar trui veegt ze de modder eraf en tot haar grote verbazing ziet ze dat het hangertje open kan.

In de binnenkant kun je precies een kleine foto schuiven.

‘Nee maar... dat is nou preciés wat ik wilde!’ roept Evi enthousiast.

‘Hoe is het mógelijk, ik kan het bijna niet geloven!

Duizend dankjewelletjes, onzichtbare kracht!’

Evi wikkelt het hangertje in haar zakdoek en stopt het diep in haar broekzak.

Op school voelt ze steeds of het hangertje er nog in zit.

Thuis boent ze het glimmend schoon met een speciaal zilverdoekje.

Ze knipt een foto van Sam precies op maat, zodat het in de hanger past.

Dan vouwt ze van gekleurd papier een klein doosje dat ze versiert met allerlei zilverkleurige glitterplakkertjes. Ze legt in het doosje een plukje watten en daar bovenop de hanger die nu prachtig glimt. Hij lijkt bijna nieuw.

Een week later is het eindelijk Vaderdag. Evi maakt samen met mama een heerlijk ontbijt en ze brengen het naar papa die nog ligt te slapen. Op het dienblad legt Evi het kleine doosje.

Wakker worden papseflaps, het is Vaderdag!

Mmmm... gaapt papa. Ik ruik koffie...

Ruik je soms ook al je Vaderdagcadeau?

Hé, wat is dat? Wat een mooi doosje! Heb jij dat gemaakt, schat?

Kijk er maar eens in, pap.

Heel voorzichtig prutst papa het minidoosje open en nog voorzichtiger pakt hij het hangertje eruit.

Het kan ook ópen hoor... zal ik het eens voordoen?

Als papa het fotootje van Sam ziet, pinkt hij snel een traantje uit zijn ooghoek weg.

‘Ach, meisje lief, wat maak je me daar hoola-gelukkig mee! Je bent mijn allerliefste schat!’ Hij geeft Evi een warme knuffel.

‘En voor jou ook een smakzoen, want jij zult wel iets hebben bijgedragen’, zegt hij tegen mama.

Nee, echt niet hoor, ik weet echt niet waar de hanger vandaan komt.
Papa hangt de hanger aan de ketting die hij al jaren draagt.
Steeds maakt hij de hanger open om naar Sam te kijken.
Evi is zo bubbelblij dat ze papa gelukkig heeft kunnen maken.
Nog één keer bedankt ze de onzichtbare kracht.
Door de hanger die ze vond, kan ze nu de onzichtbare kracht echt vertrouwen.
Als Evi nu heel graag iets wil, dan hoeft ze het eigenlijk alleen maar te bedenken
en op een onverwacht moment is het er ineens.
Marie-Sofie heeft haar uitgelegd dat je ook iets onzichtbaars kunt vragen voor
andere mensen, bijvoorbeeld gezondheid, kracht of hulp. En dat vindt Evi eigenlijk
nog véél belangrijker.

Vragen voor jou

1. Is er ooit iets gebeurd, waardoor jij meer vertrouwen kreeg?
2. Waardoor kan zelfvertrouwen groeien, waardoor jij je weer huppelblij voelt?

De onzichtbare kracht

Ongeveer een jaar later komt Marie-Sofie nog even terug op het vertrouwen in de onzichtbare kracht. Ze zegt: 'Als je vertrouwen hebt in de onzichtbare kracht, wordt het leven een stuk soepeler. Hebben jullie dat gemerkt?'

'Ja, zo soepel als een kronkelende pier onder de grond', lacht Evi.

En dan vertelt ze het verhaal van de hanger die ze zomaar toevallig vond.

Wat een mooi voorbeeld, Evi! Weet je, als mensen geen vertrouwen hebben in de onzichtbare kracht, kan het leven voor hen soms best moeilijk zijn. Ze denken dat ze alleen moeten doen en dat alles een hoop moeite kost. Ze gaan dan van alles verzinnen om zich gelukkiger te voelen.

Hoe bedoel je, Marie-Sofie?

Nou, sommige mensen denken dat ze van veel eten gelukkig worden.

Ik word wel joeplala gelukkig van chocolade en pannenkoeken, hihi!

Ja, maar jammer genoeg duurt dat geluk dan maar heel even. En als je chocola blijft eten, kunnen we je binnenkort als een egeltje door de kleurentuinen gaan rollen.

Ik wil niet zo prikken en rollen hoor!

Hihi! Weet je, sommige mensen denken dat ze gelukkiger worden als ze gaan trouwen of samenwonen. Denk je dat dit kan?

Uh, nee. Ik denk het niet, als je vanbinnen straalt dan ben je al gelukkig en dan heb je niemand nodig die je éxtra gelukkig maakt.

Dat klopt, Evi. Als je weet dat je vanbinnen een groot wonder bent, dan ben je vanzelf bubbelblij! Iedereen is namelijk gemaakt uit het Grote Licht en daarmee kun je toveren, weet je nog?

Ja! En alle zieltjes zijn lampjes die vanbinnen naar buiten stralen.

Dat klopt. Ken je nog meer voorbeelden van gedachten over gelukkig zijn die niet kloppen?

Uh... ja! Dat je gelukkig kunt worden van een baan, waardoor je veel geld verdient en alle spullen kunt kopen die je maar wilt.

Dat klopt dus niet. Als je spulletjes koopt, ben je er maar heel kort blij mee en dan is het alweer gewoon geworden.

Goed bedacht!

Waarom zijn mensen steeds maar zo kort gelukkig en daarna weer ongelukkig als er iets kleins gebeurt?

Ik denk dat het komt omdat ze alleen maar de buitenwereld kennen en geen binnenwereld en al helemaal geen onzichtbare kracht. Ze weten niet dat er in deze wereld niets gebeurt zónder deze onzichtbare kracht. Er groeit geen sprietje gras zonder deze kracht. Er kruipt geen kuiken uit zijn ei zonder deze kracht. De zon zou niet kunnen schijnen en je hart zou niet kloppen zonder deze kracht.

Zou ik dan ook niet bestaan, Marie-Sofie?

Nee, want je bent geboren uit het Grote Licht, wat hetzelfde is als de onzichtbare kracht. De onzichtbare kracht is in alles en overal.

Ik vind het heel bijzonder wat je vertelt, Marie-Sofie.

Weet je nog dat koningin Sofia je vertelde over het glimlachlichtje?

Ja, ze vertelde dat het glimlachlichtje in iedereen woont en dat het een deeltje van het Grote Licht is. Ze zei ook dat het Grote Licht hetzelfde was als God.

Inderdaad... we hebben het al vaker besproken, hè? God is in alles en overal, mooi hè?!

Ik weet ook nog dat ze zei dat ik haar lessen zou vergeten. Ze gaf me dit hangertje, zodat ik aan haar zou denken, weet je nog?

Jazeker. Even later kwam je bij mij. Ik merk dat je beslist niet alles vergeten bent!

Gelukkig maar.

Je hebt nu weer genoeg om over na te denken. Zullen we volgende week hierover verder gaan?

Oké, want mijn hoofd zit nu boordevol.

‘O, dan zal ik even Afrikaanse muziek opzetten, daar kun je heerlijk op dansen.

Misschien dat dan je volle hoofd naar je voeten zakt’, grapt Marie-Sofie.

Ze trekken allebei hun schoenen uit en dansen en stampen in de maat van de vrolijke klanken. Even later vallen ze uitgeput, maar lachend op de grond.

‘Poehee, nu zitten mijn vóeten vol in plaats van mijn hoofd’, giechelt Evi.

Vragen voor jou

1. Wat zou de onzichtbare kracht voor jou of voor alle mensen kunnen doen?
2. Als de onzichtbare kracht ook in jouw binnenste zit, wat zou dat dan betekenen?

Ruzie met Tess

Evi heeft een vriendinnetje op school, Tess heet ze.

Al jarenlang zijn ze de beste vriendinnetjes en ze lijken in een heleboel dingen op elkaar. Ze houden allebei van tekenen en schilderen.

Ook houden ze allebei van pianomuziek en van dezelfde spelletjes.

Ze vinden ook dezelfde kinderen leuk.

Tess en Evi kunnen samen heerlijk lachen en pret maken.

Op Evi's kamer hebben ze een soort geheim hokje gemaakt in de diepe klerenkast. In dat hokje vertellen ze elkaar álles. Alles? Nee, één ding niet. Het geheim van koningin Sofia en van Marie-Sofie, dát heeft Evi nog nooit aan Tess durven te vertellen. Op een zaterdag, als ze samen in de kast zitten, vraagt Tess:

Waarom kun jij nooit op woensdagmiddag met mij spelen?

Het lijkt wel of je steeds een smoesje verzint als ik vraag of je op woensdag met me wilt spelen. Heb je soms een geheime vriendin die je aardiger vindt dan ik? Mira soms? Of die jongen, hoe heet hij ook alweer.... O ja, Amrin!

Oeps! Evi schrikt van deze vraag. Normaal is ze altijd heel eerlijk, maar tegen Tess heeft ze al best vaak gejoekt. Hoe moet ze zich nu weer redden uit die leugentjes?

Eigenlijk voelt Evi zich betrappt en antwoordt vinnig met: 'Dat gaat jou niks aan, Tess. Dat is een geheim en dat vertel ik niet aan jou!'

Nou, dan vertel ik mijn laatste grote geheim ook niet aan jóu.

Tess steekt boos haar tong uit naar Evi.

Sorry hoor. Ik wilde eigenlijk helemaal niet boos tegen je doen, maar ik kan het écht niet vertellen.

'Ik vind je maar een stom kind', zegt Tess, terwijl ze haar tranen maar amper kan inhouden.

'En ik vind jou óók stom, want je zou het niet eens snappen als ik het je zou vertellen!' snauwt Evi.

O... als je mij zo dom vindt, dan zal ik maar gauw naar huis gaan. Ik wil je nóóit meer zien!

Tess is nu héél kwaad. Ze stapt uit de kast, ze stampst van de trap af en smijt de voordeur achter zich dicht.

Verslagen blijft Evi achter. Ze heeft nog nooit echt ruzie met iemand gehad. Ze kan bijna niet geloven dat Tess, haar beste vriendin, haar zo heeft achtergelaten.

Ze voelt zich hetzelfde als toen koningin Sofia afscheid nam - in de steek gelaten. Ja, dat is het! Die hele avond zit Evi stil voor zich uit te staren. Ze piekert zich suf over wat ze eigenlijk fout heeft gedaan en hoe ze het ánders had kunnen doen. Ze vraagt zich af waarom het haar zo vreselijk pijn doet als iemand haar beschuldigt van dingen waar ze écht niets aan kan doen. 's Nachts kan ze er niet van slapen. Als het drie uur is, kruipt ze bij papa en mama in het grote bed en eindelijk voelt ze zich veilig en vertrouwd. Ze weet immers dat papa en mama haar nooit in de steek zullen laten.

De dag daarna op school blijft Evi bij Tess uit de buurt en ook Tess loopt met een grote boog om Evi heen. Op het schoolplein ziet ze hoe Tess met andere kinderen staat te smoezen. Meteen daarna kijken de kinderen en Tess heel boos naar Evi. Het lijkt wel of Tess leugentjes over haar staat te fluisteren en dat niemand haar nog leuk vindt. Evi voelt zich driedubbel-en-dwars ellendig.

'Gelukkig is het morgen woensdag, dan kan ik er met Marie-Sofie over praten', bedenkt Evi.

Als ze 's nachts weer niet kan slapen, vraagt papa:

'Wat is er toch met je aan de hand, lieverd?'

En dan snikt Evi het uit: 'Ik wil niet meer naar die stomme rotschool, niemand vindt mij leuk! Het is de schuld van Tess. Ze is een kattenkop!'

'Wat heeft ze dan gedaan?' vraagt papa bezorgd.

Nou, ze wilde persé weten waar ik 's woensdags naar toe ga.

Maar dat wilde ik haar niet vertellen, omdat ze daar tóch geen sikkepit van snapt!

Meestal is het beter om de waarheid te vertellen. Dat is voor de ander veel duidelijker.

Wat moet ik dan zeggen?

Je kunt gewoon uitleggen dat je een heel lieve mevrouw kent met wie je fijn kunt praten. Zeg maar dat je één keer per week naar Marie-Sofie gaat en dat de rest van de week voor Tess is. Ze zal het heus wel begrijpen. Als je er geen geheim van maakt, heeft Tess ook geen reden meer om boos te zijn.

Evi denkt goed na over wat ze tegen Tess zal gaan zeggen.

Nog vóór ze de volgende dag naar Marie-Sofie gaat, loopt ze naar het huis van Tess. Een beetje zenuwachtig belt ze aan. De moeder van Tess maakt open en ze vraagt zachtjes: 'Is Tess thuis?'

Ja hoor, ze is boven. Ik zal haar even roepen. Tess, kom je even?

Dan ziet ze Evi muisverlegen voor de open deur staan. Tess wil zich meteen omdraaien, maar dan zegt Evi:

'Ik vind het helemaal niet fijn om ruzie te hebben. Ik zal je uitleggen wat ik op woensdag altijd doe. Dan ga ik naar een mevrouw die Marie-Sofie heet en die ik heel lief vind. Weet je wat het is? Jij bent mijn allergrootste vriendin van mijn éigen leeftijd en Marie-Sofie is mijn grote-mensen-vriendin, snap je?'

Dan verschijnt er een grote glimlach op het gezicht van Tess.

'Is het dan nu weer goed tussen ons?' vraagt ze.

'Túúrlijk', zegt Evi. 'Mijn sok floept ineens uit mijn schoen. Zie je? Zelfs mijn sokken willen vrede!'

Die malle afzaksokken van jou hebben gelijk.

Zullen we zaterdag weer met elkaar spelen?'

Oké. En breng je schilderspullen mee, dan kunnen we bij boer Herman de kippen gaan naschilderen, haha!

‘Zal eraan denken’, lacht Evi opgelucht. ‘Meidenknuffel?’

Heel graag, lieve vriendin!

Vragen voor jou

1. Hoe voelde jij je toen je een geheim had dat je aan niemand kon vertellen?
2. Hoe heb jij een ruzie opgelost met iemand?

Stemmetjes vanbinnen

Opgelucht loopt Evi naar het huis van Marie-Sofie.

Ze vertelt het hele verhaal aan haar beste grote-mensen-vriendin.

Marie-Sofie is blij dat Evi zo dapper was om het weer goed te maken met Tess.

‘Dat heb je goed gedaan’, zegt ze. ‘Het is inderdaad beter om naar je eigen fouten te kijken. Het is natuurlijk niet erg dat je fouten maakt - die zijn er om van te leren. Blijf niet boos, maar los je ruzies op. Dat is veel fijner.’

Dat is ook zo! Maar als je boos bent, blijft het Grote Licht dan nog steeds in je?

Jazeker! Want juist als je boos bent, heb je die juist extra hard nodig. Dan hoor je een stem vanbinnen die zegt dat je het maar beter goed kunt maken.

O ja, logisch. Maar in mij zit ook best vaak een boos stemmetje.

Komt dat ook van het Grote Licht?

Ha, dat is een goede vraag! Je kunt ook zeggen dat het boze stemmetje je ikke-ikke-stemmetje is, dat alleen aan zichzelf denkt.

Mm, en hoe weet ik het verschil tussen mijn stemmetjes vanbinnen?

Let maar eens op. Hier heb ik een pot met roze en blauwe knikkers. Nu mag je ze gaan sorteren in deze twee glazen potten. Elke blauwe knikker is je ikke-ikke-stemmetje en elke roze knikker is je hartfluisteraar.

Oké, ik snap het.

Nu ga ik je een heleboel vragen stellen en als je denkt dat bij die vraag de hartfluisteraar hoort, dan doe je een roze knikker in de pot. Denk je dat het je ikke-ikke-stemmetje is, dan doe je een blauwe knikker in de andere pot. Snap je? Nou, daar gaan we dan:

‘Ik ga een heerlijke zak drop kopen, want die vind ik zo lekker’, begint Marie-Sofie.

‘Alleen ikke’, denkt Evi en ze pakt een blauwe knikker.

‘Ik ga een heerlijke zak drop kopen, dan zet ik die vanavond als verrassing op tafel voor ons allemaal’, zegt Marie-Sofie.

‘Da’s veel liever’, denkt Evi en ze pakt een roze knikker.

Wat heeft die mevrouw gekke haren!

Dat is een ikke-ikke-mening, dus een blauwe knikker.

Een bijzonder creatief kapsel.

Dat klinkt veel aardiger en zonder oordeel, dus een roze knikker.

Zullen we met zijn allen spelen?

Samen, dus een roze knikker.

Jij mag niet meedoen.

Ikke-ikke is gemeen, dus een blauwe knikker.

Wat ben jij een stommerd!

Het is hoe ikke-ikke het zie, dus een blauwe knikker.

Ik begrijp niet goed waarom je zo doet, kun je het me uitleggen?

Verbinden doe je met je hart, daarom een roze.

Ik lust echt geen fruit.

Verwende ikke-ikke, dus blauw.

Ik eet af en toe fruit omdat het goed is voor mijn lichaam.

Vast en zeker mijn hartfluisteraar. Een roze dus.

Oh, wat een zielig vogeltje ligt daar op de grond.

Medelijden, een roze knikker.

Ik maak mijn handen niet vies aan die vogel daar.

Blauwe knikker voor die ikke-ikke-gedachte!

Jij hebt het gedaan, ik zag het zelf!

De schuld geven lijkt me een blauwe knikker.

Wat jammer dat hij niet begrijpt dat het ook anders kan.

Klinkt liever, dus een roze.

Wat erg voor haar dat ze een ongeluk kreeg. Ik zal een mooie kaart naar het ziekenhuis sturen.

Roze knikker natuurlijk.

Eigen schuld dat ze een ongeluk kreeg, dan had ze maar beter op moeten letten!

Klinkt zeker als blauw.

Tijdens de vragen hoefde Evi niet lang na te denken. Ze telt en zegt:

‘Hé... in elk pot zitten evenveel knikkers.’

‘Dan heb je het goed gedaan, Evi. Ik heb namelijk steeds twee tegengestelde voorbeelden gegeven, omdat de mensen ook steeds twee tegengestelde dingen denken. Als je iets positiefs denkt, probeert je negatieve stemmetje vaak de boel te bederven. Het is eigenlijk een soort innerlijk gevecht - welke gedachte laat je winnen?’ legt Marie-Sofie uit.

Mag je dan zelf kiezen wat je het beste lijkt?

Ja, iedereen is vrij om te kiezen voor de stem van vrede, liefde en eenheid of de stem van oordelen, ruzie en verdriet.

Is het altijd slecht om aan jezelf te denken?

Wat ik nu ga zeggen is heel moeilijk, dus let goed op.

De blauwe knikkers zijn eigenlijk helemaal niet fout of slecht, want weet je dat beide stemmen éven belangrijk zijn?

Hoezo?

Ieder mens móet kunnen kiezen tussen twee dingen, want anders zou hij vanbinnen niet kunnen groeien, begrijp je?

Uh, ik geloof dat ik het een beetje snap. Dus slecht is juist een beetje goed, omdat we anders niets te kiezen hebben.

Precies!

Door de verschillen tussen mijn ikke-ikke-stemmetje en de hartfluisteraar, kan ik mezelf de vraag stellen of iets belangrijk is voor ons samen of dat het alleen maar belangrijk is voor mezelf?

Met grote ogen kijkt Marie-Sofie naar Evi en zegt dan blij:

‘Zo simpel had ik het zelf niet kunnen bedenken.’

‘En dan mag ik ook nog leren om niet metéén iets te zeggen, maar eerst goed na te denken, ik ben nogal een flapuit!’ lacht Evi.

Dat was ik op jouw leeftijd ook. Maar je bent nog zo jong en je hebt nog eeuwenlang de tijd om alles te leren.

Gelukkig wel! Ik heb wel gemerkt dat als ik zélf dingen meemaak, er meer van leer omdat ik het dan ook vóel. Ik denk dat koningin Sofia me daarom een aantal jaren alleen moest laten.

Dat denk ik ook. Als we zelf iets ondervinden, begrijpen we andere mensen beter die hetzelfde meemaken. Je voelt dan hoe je die persoon het beste kunt helpen.

Ja, de voelschool is een prima plek om miljoenen dingen te leren.

‘Weet je wat? Zullen we nu samen een lekker mixdrankje gaan maken?’ stelt Evi’s grote-mensen-vriendin voor.

Jammie-de-bammie! Het speeksel loopt zomaar pardoes uit mijn mond. Zie je het? Samen persen ze sinaasappels en een citroen uit. Daarbij doen ze wat ranja. Dan snijden ze een banaan in schijfjes en mixen ze het hele prutteltje met de staafmixer.

Even later genieten ze samen van hun zelfverzonnen tropische drankje.

Thuisgekomen vraagt mama: ‘En, hoe was het vandaag?’

Marie-Sofie heeft me uitgelegd wat het verschil is tussen mijn ikke-ikke-stemmetje en mijn hartfluisteraar en dat die stemmetjes allebei belangrijk zijn.

Mama luistert met aandacht naar de duidelijke uitleg van haar jonge dochter. 'Soms lijkt het wel of Evi mijn moeder is, in plaats van andersom', denkt mama. 'Ik kan zoveel van haar leren.'

Zaterdag wil ik graag bij Tess gaan spelen mam, vind je dat goed?

Ja natuurlijk! Hebben jullie het weer goed gemaakt dan?

Ja! Voordat ik naar Marie-Sofie ging, ben ik eerst naar Tess gegaan. Nu zijn we weer goede vriendinnen.

Fijn hoor! Dan kun je in ieder geval vannacht weer goed slapen.

En Tess denk ik ook, mam!

Vragen voor jou

1. Kun je vandaag eens opletten hoe vaak je een ikke-ikke stemmetje hoort vanbinnen?
2. Kun je vandaag eens opletten hoe vaak je een hartsfluisteraar hoort vanbinnen?

Tess ontmoet koningin Sofia

Die zaterdag gaat Evi naar Tess om te spelen.

Evi belt aan. Tess maakt open en trekt haar zowat naar binnen.

Kom gauw naar mijn kamer, want ik heb een geheim.

Je mag het aan niemand op de hele wereld verklappen, oké?

Nou, vertel op, ik brand van nieuwsgierigheid.

Ik had vannacht een heel bijzondere droom.

Meestal kan ik mijn dromen niet zo goed onthouden, maar deze was zó bijzonder. Ik weet alles nog heel precies.

Ik was samen met jou in een tuin met oranje bloemen en ook een vijver met oranje water en er lagen veel oranje edelstenen. Ik zag oranje vogels en vlinders. Werkelijk waar Evi, het was zó betoverend mooi daar!

Jij kende de weg in die tuin al en jij vertelde mij hoe we moesten lopen om naar de koningin te gaan.

Evi gaat eens goed rechtop zitten, want dit klinkt allemaal erg bekend in haar oren.

Zag je ook het gekke klimnet?

Já, het leek op een lachende inktvis met wel duizend slingerende armen.

Dat was gaaf zeg! Iedere keer als ik bijna viel, ving de inktvis me weer op met een van zijn zachte armen.

Grappig, hè! Het lijkt wel een fantasiekermis maar dan een miljoen keer leuker!

En toen zochten we daarna dus samen naar de koningin. Weet je hoe ze heet? Dat is koningin Sofia.

Echt? Knipperdeknap! Ze is een glitterfeest om naar te kijken!

Haar gezicht is zo zacht als een perzik, haar ogen zijn als een helderblauwe lucht en haar haren schitteren als goud. Boven haar hoofd vliegen witte sterretjes en uit het midden van haar voorhoofd komt een soort zonnetje.

En in jouw ogen schitteren nu ook sterretjes!

Haha, ik voel me echt sterretjesblij! En weet je wat ze tegen me zei, Evi?

Ze zei dat jij en ik elkaar al heel lang kennen, al heel veel levens. En dat jij me kunt helpen met mijn vragen die ik aan niemand anders kan stellen.

Ze zei ook dat Marie-Sofie me zou kunnen helpen.

Is dat die mevrouw waar jij elke woensdag heen gaat?

Ja, dat klopt, antwoordt Evi verbaasd.

Toen sloot koningin Sofia me in haar armen en ik zag dat uit haar handen licht kwam. Dat licht straalde dwars door mijn huid naar binnen en ik voelde me zó fijn en rustig, Evi.

Evi is óverblij voor Tess dat ook zij Sofia heeft leren kennen.

Evi heeft weleens getwijfeld of Sofia haar intussen niet vergeten was.

Maar door de droom van Tess weet ze dat Sofia nog steeds aan haar denkt.

Diezelfde dag hebben de twee meisjes geen tijd om te spelen; de hele dag stelt Tess de ene na de andere vraag aan Evi. Moeilijke vragen, over het leven, over doodgaan en over het Grote Licht. Vragen die Evi ook ooit aan Sofia of aan Marie-Sofie heeft gesteld. Evi doet vreselijk haar best om de juiste antwoorden te geven. En als ze eventjes niet weet hoe ze het uit moet leggen, denkt ze heel sterk aan koningin Sofia en dan lijkt het wel of de goede antwoorden vanzelf in haar gedachten opkomen. Tess wordt steeds vrolijker vanbinnen.

Als de dag voorbij is, omhelst Tess Evi stevig en zegt:

‘Wie had ooit gedacht dat wij dezelfde geheime vragen zouden hebben!’

Evi vindt het heerlijk om nu ook een vriendin van haar eigen leeftijd te hebben, met wie ze echt álles kan delen.

Vragen voor jou

1. Welke moeilijke vraag zou jij aan koningin Sofia willen stellen?
2. Aan wie kun jij ook weleens moeilijke vragen stellen?

Naar je adem luisteren

Al een hele poos gaan Evi en Tess nu voortaan samen naar Marie-Sofie. Marie-Sofie en Evi hebben vol geduld antwoord gegeven op alle vragen die Tess had. Nu is Tess zover dat ze net als Evi een tuin kan aanleggen met gele bloemen. Als Evi en Tess naar de zolder van Marie-Sofie gaan, zien ze dat Marie-Sofie als verrassing op zolder een hele grote gouden zon heeft geschilderd. Ze heeft ook grote gele fluweelzachte kussens genaaid om op te gaan zitten. En er staan vazen op de grond met prachtige zonnebloemen.

‘O, wat heeft u dat knuffelknop gedaan!’ vinden Tess en Evi.

Kom maar eens gezellig op de kussens zitten. Weet je nog Evi, toen je heel klein was, dat koningin Sofia jou leerde hoe je naar je adem kunt luisteren?

Ja, ik weet nog goed dat ik dat elke dag in mijn eigen kamer deed.

Ik werd dan heel rustig vanbinnen.

Ik weet ook nog dat ik daarmee stopte toen Sofia me alleen liet.

Misschien was ik toen eigenlijk boos op haar.

Zou je samen met Tess weer opnieuw willen leren hoe je naar je adem moet luisteren?

Dat willen de twee vriendinnen wel.

Oké, ga dan maar eens goed rechtop op de kussens zitten, met je benen gekruist over elkaar in de kleermakerszit. Leg je handen op je benen met de binnenkant naar boven. Dan doe je je ogen dicht.

Adem heel diep in en span dan alle spieren in je lijf krachtig aan; je voeten..., je kuiten..., bovenbenen..., buik..., rug..., maak vuisten... en span ook je nek en je gezicht...

Met een zucht adem je dan weer uit en meteen laat je alle spanning in je spieren los. Dit doe je drie keer... Volg nu de weg die je adem gaat...

Als je heel stil bent, kun je misschien zelfs horen hoe je adem via je neus, je keel en dan helemaal tot onder in je buik vloeit...

Voel dan hoe de adem weer naar buiten gaat...

Probeer met je aandacht alleen maar bij je adem te blijven...

Als je ergens anders aan denkt, geeft dat niets, maar dan ga je daarna weer rustig met je aandacht naar je adem.

Probeer deze oefening maar eens tien minuutjes vol te houden.

Heel stil zitten ze daar, met zijn drietjes op de gele kussens op de zolder.

Evi en Tess proberen zich goed te concentreren.

Als de tien minuten voorbij zijn, laat Marie-Sofie een zacht klingeltje horen van een klein belletje.

'Oh, wat was dat moeilijk', zucht Tess. Als ik drie keer mijn adem had gevolgd, dacht ik alweer aan onze poes die ik zo meteen nog eten moet gaan geven en aan het aardrijkskunde huiswerk dat ik nog moet maken.

Hoe was dat bij jou, Evi?

Ik ken de oefening al, maar toch kreeg ik overal kriebels.

Ik wilde op dat moment dat de inktvis met duizend armen mij zou helpen met krabben omdat mijn eigen armen te kort zijn, hihi!

Maar na een paar minuten voelde ik me steeds rustiger en prettiger.

En net voordat het belletje klonk, hoorde ik niets meer, behalve het geluid van mijn eigen adem.

Onze gedachten lijken op een wilde zee, maar als je je gedachten rustig maakt met je adem, herinner je je weer wat je bent in de lichtwereld.

Evi, weet je nog wat je zag in de donkerblauwe tuin?

O ja, nu weet ik het weer... ik zag de andere kinderen en mezelf als licht!

Dat was zó bijzonder!

‘Echt waar, Eef? Had je toen geen lichaam meer?’ vraagt Tess.

Jawel, maar ik zág het alleen even niet meer.

‘Lijkt me heel raar’, zegt Tess met vraagtekens in haar ogen.

‘Dat is het ook’ gaat Marie-Sofie verder. ‘En tegelijk is het ook heel fijn om te weten dat, als je lichaam er niet meer is, je dan tóch gewoon nog leeft met dezelfde binnenkant.’

Met je zieltje, bedoel je?

Ja, ik bedoel met je zieltje van licht dat eeuwig kan leven. Licht kan nooit doodgaan.

Evi en Tess zijn er stil van geworden. Beide kinderen beloven zichzelf dat ze elke dag tien minuten hun adem zullen volgen.

Vragen voor jou

1. Krijg je minder of meer gedachten als je langzaam in- en uitademt?
2. Is je adem snel of langzaam als je druk bezig bent?

Tess gaat verhuizen

Het is op een druilerige zondagmiddag, als bij Evi thuis de bel gaat.

Met afgezakte schoudertjes staat Tess voor de deur.

Evi kan zien dat Tess heel lang gehuild heeft want ze heeft rode randjes om haar ogen.

‘Wat is er toch aan de hand?’ vraagt Evi als ze ziet dat de ogen van Tess meteen weer nat worden.

‘We gaan verhuízen’, snikt Tess nu heel hard.

Verhuizen? Waar naartoe dan?

‘We gaan naar Groningen verhuizen omdat mijn vader ander werk heeft.

En dat vind ik helemaal niet leuk, want dan kan ik jou nóóit meer zien en ook Marie-Sofie niet. Wie moet dan mijn vriendin zijn en aan wie kan ik dan alle moeilijke vragen stellen die ik heb?’ ratelt en snikt Tess in één adem.

Evi pakt een zakdoekje en poetst daarmee zachtjes de tranen van de wangen van haar dierbare vriendin. ‘Groningen is natuurlijk te ver om elkaar elke dag te kunnen zien, maar we kunnen toch elke dag videobellen in onze geheime

kledingkast?’ probeert Evi haar te troosten. Evi fluistert samenzweerderig: 'Wacht, ik heb een idee! Als je in Groningen bent, kunnen we in onze dromen naar de oranje tuin vliegen – dan glijden we samen de rivier af als twee natte eendjes. En als je vader mee wil, krijgt hij een pompoenlolly als beloning!'

Tess snift met een lachje: 'Krijg ik dan extra regenboogkriebels?'

Jazeker, die kriebelen je verdriet weg!

Maar... hoe moet het dan met mijn bloementuin? Die is nu nét zo mooi!

Misschien kun je de plantjes in potten doen en dan meenemen naar jullie nieuwe huis. Dan zou je ze daar weer in de grond kunnen zetten. Maar eigenlijk gaat het niet echt om die bloemen. Het gaat toch om je eigen binnentuin!

Wat bedoel je met binnentuin?

Kom, dan gaan we naar Marie-Sofie. Die kan dat vast heel goed uitleggen.

Als de twee vriendinnen in het kort aan Marie-Sofie hebben verteld van de verhuizing, troost Marie-Sofie de verdrietige Tess:

‘Toevallig woont mijn zus Annet ook in Groningen. Ik zal haar eens bellen om te vragen of jij voortaan aan haar je moeilijke vragen kan stellen.’

Marie-Sofie pakt meteen de telefoon en geeft die even later aan Tess.

‘Ze lijkt me net zo aardig als jij’, zegt Tess opgelucht nadat ze even heeft gepraat met Annet in Groningen.

Dat vind ik hartstikke fijn voor je. Zal ik nu je vragen over de binnentuin beantwoorden?

Ja, graag.

In elke periode van je leven ben je met iets anders in je binnenste bezig.

Je leert steeds op een andere manier denken.

In de **rode** tuin leer je vertrouwen en respect te krijgen voor alles wat de aarde ons geeft.

In de **oranje** tuin ontdek je waarom je verdrietig bent of boos en wat je zo van streek maakt.

In de **gele** tuin ben je bezig met het bedenken van je eigen meningen.

Dat maakt je krachtig vanbinnen.

Dan ben je in je vierde tuin beland - de **lentegroene met roze** dus.

Je wilt dan heel graag voor andere mensen zorgen, je leert er zacht en liefdevol te zijn.

In de **lichtblauwe** tuin leer je hoe je in liefde kunt praten met anderen.

Ook leer je creatief te zijn.

Donkerblauw is de kleur van je intuïtie. Je leert naar je stemmetje te luisteren en je wordt daardoor heel wijs. Ook leer je iedereen begrijpen.

In de **paarse** tuin leer je wat eenheid is. Dat voelt alsof de hele wereld familie van je is.

‘Ja, dat gevoel ken ik ook’, zegt Evi. ‘Je houdt dan van iedereen!’

‘Je zou ook kunnen zeggen dat je in iedere tuin ietsjes minder ikke-ikke leert denken’, vult Marie-Sofie nog aan.

‘Nou, dan ben ik nog steeds in een ikke-ikke-tuin, want ik wil persé hier blijven!’ glimlacht Tess zuur.

‘Onthoud maar dat het niet slecht is om aan jezelf te denken’, zegt Marie-Sofie.

Ik ben echt hartstikke kwaad op papa omdat hij ook gewoon hier kan blijven!

‘Misschien kan hij met de baan in Groningen meer geld verdienen zodat hij nog beter voor jullie kan zorgen’, antwoordt Marie-Sofie zacht.

Maar we hebben toch al genoeg geld! We wonen in een prima huis, we hebben genoeg te eten en ook nog geld om leuke dingen mee te doen. Maar tóch heeft hij besloten om weg te gaan en wij moeten met hem mee!

‘Als je eerst duidelijk aan hem vraagt waarom hij die andere baan wil, misschien begrijp je hem dan beter. Anders blijf je boos op hem, terwijl je misschien helemaal geen reden hebt om boos te zijn’, geeft Marie-Sofie als raad.

Goed, ik zal er met hem over praten.

Geef mijn zus Annet in Groningen maar een dikke pakkerd van me.

Dat zal ik zeker doen! Tess geeft Marie-Sofie een knuffel en zwaait haar buiten nog héél lang na.

Op de dag van de verhuizing gaat Evi naar het bijna lege huis van Tess.

De verhuizers zijn nog druk bezig. Ze proberen alles in één keer in een hele grote verhuiswagen mee te krijgen. Evi zoekt Tess en vindt haar in haar slaapkamer. Ze

zit op de vensterbank van het open raam en kijkt verdrietig naar buiten. Ze houdt haar knuffelbeer dicht tegen zich aangeklemd.

‘Hoi’, zegt Evi. Dan merkt Tess pas dat Evi in de deuropening staat.

‘Hoi’, groet Tess zachtjes terug.

Ik kom je nog even uitzwaaien.

Da’s lief van je.

Ik zal je zo missen, je bent mijn allerliefste allerbeste ‘bestie’.

In de éérstvolgende vakantie kom ik bij jullie in Groningen logeren, goed?

Natúúrlijk, je blijft mijn beste vriendin!

Ben je nog boos op je vader of heb je al met hem gepraat?

Ja, het ging hem niet alleen om die betere baan. Volgens hem was zijn baas de laatste tijd erg knorrig en vervelend omdat het bedrijf niet zo goed liep.

Mijn vader werd daar zenuwachtig van en toen besloot hij om weg te gaan.

‘Ik moet tenslotte toch zorgen voor brood op de plank’, zei hij er nog bij.

Dat snap ik wel, maar ik vind het nog steeds niet leuk.

Het zal wel wennen zijn voor je; een nieuw huis, een nieuwe school...

Tess kan haar ogen niet meer drooghouden, dikke tranen biggelen over haar wangen. ‘Dag allerliefste vriendin’, snikt ze. ‘Wat zal ik je missen!’

Ik jou ook, Tess. Zullen we elke dag even videobellen? Dan lijkt het alsof we heel dicht bij elkaar zijn!

‘Afgesproken! Doei lief vriendinnetje.’

Dan stapt de hele familie in de auto en al toeterend en zwaaiend rijden ze achter de verhuswagen de straat uit. Een nieuw leven tegemoet.

Evi zucht eens diep en wandelt dan voetje voor voetje naar huis.

Vragen voor jou

1. Ben je wel eens verhuisd. Hoe was dat voor jou?
2. Kreeg je snel nieuwe vriendjes nadat je verhuisd was?

Mama gaat mee naar Marie-Sofie

Echt mam? Wil je echt mee naar Marie-Sofie? Hoe komt dat zo ineens?

Ik had afgelopen nacht weer zo'n wonderlijke droom, Evi.

Ik droomde dat Sam op een vliegende witte eenhoorn zat.

Wattiewat?! Vertel eens verder!

Sam zag er nog helemaal hetzelfde uit als toen hij nog leefde.

Zijn ogen straalden. Ik kon mijn ogen niet geloven en mijn geluyskriebels stuiterden wild heen en neer in mijn binnenste.

Hij kwam op die eenhoorn naar me toe gevlogen en hij vroeg of ik met hem mee wilde vliegen.

Zwieberzwabberwauw! Misschien was het Mono, de eenhoorn. Die heb ik ook vaak gezien. En ging je mee?

Natuurlijk stapte ik achter hem op de rug van de eenhoorn en samen vlogen we door een heel bijzondere lucht. Het leek wel op een gigantisch grote regenboog.

Wat zullen jullie genoten hebben, mam!

Ach lieverd, het was zo zonnenschijnschoon! In elke kleur voelde ik me weer anders. Maar overal voelde het knuffelvrolijk.

Na die prachtige vlucht heeft de eenhoorn me weer naar huis gebracht.

Ik werd toen wakker en alle celletjes van mijn lijf waren aan het glimlachen.

Mijn hart maakt huppeltjes omdat ik weet dat het zo goed met Sam gaat.

Evi geeft mama een dikke pakkerd en ze spreken met elkaar af dat mama de eerstvolgende woensdag al mee naar Marie-Sofie gaat.

Mama en Marie-Sofie kennen elkaar natuurlijk al van Evi's school.

Mama vraagt aan Marie-Sofie wat haar droom betekent.

Ik denk dat Sam met die regenboogkleuren jouw chakrakeren wilde laten zien. Aan Evi heb ik die chakra's uitgelegd als kleurentuinen. Die kleuren zitten in ieders ziel.

De reis door je chakra's is je innerlijke groei van ikke-ikke tot eenheid. In elke chakra stel je jezelf steeds een nieuwe vraag. Het is eigenlijk heel simpel.

Wacht, ik zal het voor je opschrijven:

1e chakra: wat doe ik?

2e chakra: wat voel ik?

3e chakra: wat wil ik?

4e chakra: wat geef ik?

5e chakra: wat zeg ik?

6e chakra: wat denk ik?

7e chakra: wat weet ik?

Begrijp je dat, Angela?

Angela knikt en vraagt: 'En wat zou dan die eenhoorn betekenen?'

Dat is het teken van eenheid.

Waarmee moet ik dan één worden?

Luister... weten jullie dat we uit dezelfde atomen bestaan als de sterren?

Verbaasd kijken mama en Evi elkaar aan. Nee, dat wisten ze niet.

Ja, het is heus waar. Wetenschappers hebben ontdekt dat alles en iedereen uit dezelfde atomen is opgebouwd. Een atoom is een pietepeuterig bouwsteentje waarin licht zit opgesloten. Licht kan nooit kapot en het kan nooit meer weg. Licht is net als een toverstraal die altijd blijft leven. Als het lichaam versleten is of heel erg ziek, dan vliegt het licht eruit en gaat door met leven in de lichtwereld. Dus Sam is niet echt dood. Zijn licht leeft nog.

Met grote ogen kijkt mama Marie-Sofie aan.

‘Maar dat is geweldig!’ zegt mama springblij. Nu begrijp ik pas echt goed wat Evi bedoelde toen ze me probeerde uit te leggen dat dood niet echt bestaat en dat het glimlachlichtje altijd doorleeft!’ Mama’s ogen glanzen.

Marie-Sofie gaat verder: Je hoeft dus niet één te worden, je bent al één met alles. Je hoeft het alleen in je eigen hart te leren voelen.

Omdat we al een eenheid zijn, is het toch heel normaal dat je niet oordeelt over wat een ander doet. Het is daarom ook normaal dat je elkaar vergeeft en dat je deelt met anderen die niet zoveel hebben. Dan kun je niet alleen maar aan jezelf denken. De meeste mensen weten jammer genoeg nog niet dat we een eenheid zijn. Ze denken dat ze alleen maar een lichaam en verstand hebben.

Mama en Evi hebben genoeg stof tot nadenken.

Hand in hand lopen ze samen naar huis, zonder te praten, maar met een heel warm gevoel vanbinnen.

Vragen voor jou

1. Welke droom herinner jij je nog steeds?
2. Hoe voelt de gedachte voor jou dat alles bij elkaar hoort en uit hetzelfde licht bestaat?

Reisplannen

's Avonds komt papa thuis en zegt: 'Ik heb een verrassing voor jullie!'

'O ja? Vertel eens!' vraagt mama nieuwsgierig.

In de grote vakantie mag ik van mijn collega Hans de Waal zijn boot huren.

Het is een zeewaardige jacht waarmee we kunnen varen zover als we willen.

'Tjoeptjoep, ik kom eraan!' juicht Evi. 'Dan ben jij Kapitein Stuiterstorm, mama is Stuurvrouw Wervelvind en ik ben Matroos Plonsneus! Waar gaan we heen, pap?'

'Aan fantasie geen gebrek, Plonsneus, haha!' ginnegapt papa. 'Ik weet nog niet precies waar we heen gaan. Jullie kunnen natuurlijk ook méédenken.'

Evi holt naar boven om een grote atlas te halen. Ze stormt de trap af, legt de wereldatlas open op tafel en met zijn drietjes dromen ze weg. In hun fantasie beleven ze de meest schitterende reis die ze ooit hebben gemaakt.

Papa gaat in gedachten naar een groep eilandjes in de Stille Zuidzee.

Mama droomt weg bij een wit strand met palmbomen.

Als Evi zou mogen beslissen, zou ze op zoek willen gaan naar de blauwste en gladste zee die ze zich maar kan voorstellen. Zó helder dat ze koralen zou kunnen

zien en wondermooie gekleurde vissen in grote scholen bij elkaar. Ze zag dat weleens op tv. Het allerliefst zou ze dan een echte zeemeermin ontmoeten die haar wilde meenemen naar de bodem van die heldere zee.

De zeemeermin zou haar dan een prachtige parel geven uit een glanzende schelp. Die parel zou een toverparel zijn waarmee ze alles wat lelijk was weer mooi kon maken. Iedereen die verdrietig was, zou ze met die parel weer vrolijk kunnen toveren. En ze kan natuurlijk ook chocoladetaarten toveren met regenbooglolly's, lacht Evi in zichzelf.

‘En? Waar wil jij graag naar toe, Angela?’ vraagt papa Peter.

‘Nou, ik zou wel naar een tropisch eiland willen met palmbomen met kokosnoten. Ergens waar de zon altijd schijnt en waar heel veel bloemen groeien.

Daarvan vlecht ik een krans voor in mijn haren. Dan drinken we kokosmelk en eten we bessen en andere vruchten. We slapen in een hutje van takken en bladeren.’

Er verschijnt een brede glimlach op papa's gezicht.

Da's nou preciés wat ik óók het liefst zou willen! Dat is een jongensdroom van me!

Verliefd kijken papa en mama elkaar aan.

En jij Evi, heb jij ook al iets bedacht?

Ik hoop dat er daar ook héél stil helderblauw water is, net als in de blauwe tuin bij Sofia, antwoordt Evi dromerig.

Dan willen we eigenlijk alle drie hetzelfde. Ik denk dat ik een bijzonder eiland ken, maar da's wel een flink eind varen, ladies.

Dat maakt niets uit. De reis ernaartoe is óók al vakantie, Peter.

Hé papa, weet je dat ik dit jaar twee weken langer vakantie heb, omdat de middelbare school later begint dan de basisschool? Mazzel hè?! Vind je het trouwens niet erg om zo ver te varen, papa? Je moet het al bijna elke dag voor je werk!

Normaal zit ik op een vrachtschip, maar een mooi zeewaardig jacht is toch wel even andere koek.

Vandaag heeft Evi genoeg te vertellen als ze met Tess aan het videobellen is:

‘Ha Tess, het duurt nu niet meer lang voordat we gaan.’

Hoe lang nog, Evi?

Nog maar drie weken. Ik kan niet wachten! Mama’s vriendin zal de hoedenwinkel een poosje overnemen. Ze beloofde ook dat ze voor mijn tuintje zal zorgen.

Het lijkt me heerlijk zo’n lange droomreis. Kon ik maar met jullie mee!

Waar we ook zijn, ik blijf je vaak bellen hoor, als er bereik is natuurlijk.

O ja, ik ben al een paar keer naar Annet geweest. Ze is net zo zonnelijk als haar zus Marie-Sofie. Echt waar! En ik kan haar alle vragen stellen die ik heb.

‘Wat superdejuper voor je!’

Tess en ik kunnen uren met elkaar praten over onze dromen en gedachten.

Zo’n vriendin is goud waard!

Vragen voor jou

1. Waar zou jij het allerliefst naartoe willen reizen?
2. Kun je een tekening maken van de droomplek waar je graag naartoe wilt?

Een nieuwe planeet

Eén dag voor ze vertrekken is het feest op school. De klas van Evi heeft een musical opgevoerd voor alle kinderen van de hele school en voor hun eigen ouders. Het afscheidslied was heel ontroerend. Er zaten zelfs een paar ouders stiekem tranen uit hun ooghoeken weg te pinken.

Evi heeft een leuke tijd gehad op de basisschool, maar nu sluit ze dit hoofdstuk af. Evi knuffelt alle klasgenootjes en ze bedankt alle leraren van wie ze de afgelopen acht jaren les heeft gehad.

Vanuit school lopen papa, mama en Evi nog even naar Marie-Sofie om haar een fijne vakantie te wensen. Marie-Sofie is zoals altijd enthousiast en verwelkomt hen van harte. Als ze met zijn allen een poosje gezellig hebben gebabbeld, nemen papa en mama afscheid.

Evi vraagt: 'Mag ik nog heel eventjes blijven alsjeblieft?

Mama en papa vinden het goed en ook Marie-Sofie heeft geen bezwaar, want ze voelt wel dat Evi haar iets te vertellen heeft.

Dat klopt, Evi heeft echt iets heel bijzonders meegemaakt.

Ze had een heel bijzondere droom.

Ik kan me alle dingetjes van de droom precies herinneren.

Papa, mama en ik waren op een schitterend eiland. Het was er heerlijk.

We bouwden zandkastelen op het strand.

We wandelden uren achter elkaar en we renden en speelden.

Het water was zo helderblauw en glad, Marie-Sofie.

Leek het op hoe je het daarvoor bedacht had?

Ja, precies! Je kon de tropische vissen zien en koralen in allerlei bonte kleuren.

Ik zou willen dat ik erbij was.

Nou, wacht maar, want dat komt nog! Op een dag gingen we met zijn drieën zwemmen. We zouden naar een piepklein eilandje zwemmen dat maar een klein stukje verder lag. Het was prachtig weer, geen wolkje aan de lucht.

Toen we halverwege waren, werd het ineens donker. We dachten eerst dat het zou gaan regenen, maar het bleek een enorme grote zilveren bal te zijn die voor de zon hing. De bal was zo groot als het hele eiland! Aan de onderkant van de bal ging een soort luik open, waardoor we naar binnen werden gezogen.

Misschien was het een soort ufo?

Dat woord ken ik niet, maar vanbinnen leek het wel een vliegtuig. Er zaten heel veel mensen in. Het ronde vliegtuig vloog razendsnel omhoog.

En... draaide het vliegtuig als een echte bal?

Nee, de bal draaide niet. Hij vloog als een speer de lucht in en binnen enkele tellen zweefden we tussen miljoenen sterren.

Op het moment dat ik me afvroeg waar we heen zouden gaan, zag ik naast me een man van licht met fluweelzachte ogen. Hij zei tegen me:

'Kijk, dáár gaan we naar toe. Het is een nieuwe planeet. In die nieuwe wereld is alleen liefde, geluk en schoonheid. Het is een wereld waar iedereen zich thuis zal voelen. Ik heb alle mensen van de aarde opgehaald om mee te gaan naar dit nieuwe paradijs.

Alle fijne dingen die de mensen ooit gewenst hebben, zijn te vinden op deze nieuwe planeet. Alle mensen samen hebben deze planeet bedacht. Is dat niet geweldig? En alle zorgen van de mensen zijn nu helemaal verdwenen.

Als we geland zijn, kun je alle wonderen op deze schitterende nieuwe planeet ontdekken. Alle mensen kunnen hier wel duizend jaar in vrede met elkaar wonen.

Jeetje, ik weet niet wat ik hoor! En wat zag je daar allemaal, Evi?

Ik keek dus door een megagroot raam van de zilveren bol en wat ik toen zag, Marie-Sofie, is het schitterendste dat ik ooit heb gezien.

Het leek wel of alle kleurentuinen waar ik ooit geweest was in mijn dromen, nu werkelijkheid waren geworden.

Er zijn vijvers met zwevende bloemen, bergen van kristallen die schitteren in het zonlicht. Er zijn ook bomen die bestaan uit gouden stralen. Sommige landschappen zijn glanzend wit en er waait een muzikale wind. Overal duiken de vreemdste fantasiestoepentuinen op — alsof je in een droomwereld stapt! Je ziet er glijbanen van regenboogwolken en schommels die sterretjes vangen! Ik zag zelfs een boomhut met vleugels, Marie-Sofie. Stel je voor: we vliegen ermee naar de paarse tuin voor een lichtdouche-feestje. Maar pas op, want de vissen in de regenboogrivier spetteren confetti als je te hard zwemt! En de fantasiekikkertjes houden plonswedstrijdjes onder een waterval. Het is één en al poeplapret!

Daar word je toch hoplagelukkig van!

Als ik mijn ogen dicht doe, dan kan ik het bijna zien en horen, Evi.

De huizen zijn doorschijnend in zachte tinten. Ik bedenk nu dat de burens dan misschien wel je blote billetjes kunnen zien als je in bad gaat, maar ja. Weer andere huizen bestaan uit edelstenen die ervoor zorgen dat je altijd gezond blijft. De lucht bestaat uit een hoge zuivere energie. Iedereen kan die energie gewoon inademen.

Dus er bestaan geen ziektes daar?

Nee, niemand is ziek en niemand is lui of moe. Niemand verveelt zich. Grote mensen en kinderen mogen heerlijk spelen. Iedereen doet het werk dat hij of zij leuk vindt om te doen, een paar uurtjes per dag.

Niet om geld te verdienen, want dat bestaat daar niet.

Alles wordt eerlijk met elkaar gedeeld. Niemand is boos of geïrriteerd.

Er straalt zo'n blijheid en liefde uit deze omgeving. Hier móet ieder mens zich wel gelukkig kunnen voelen. En weet je wie ons stond óp te wachten op de nieuwe planeet, Marie-Sofie?

Nee, vertel eens joh, je maakt me nieuwsgierig.

Koningin Sofia natuurlijk! Toen wist ik het zéker - Sofia is de koningin van de lichtwereld. Ze is er voor alle mensen. Ik zag hoe koningin Sofia iedereen knuffelde die uit de zilveren bol stapte. Ze kende iedereen bij naam. Ik was zo zonneblij haar weer te zien! Mijn binnenste leek wel op vuurwerk dat alle kanten op spatte!

Ja, dat kan ik me voorstellen!

En weet je wat ze in haar hand had?

Ik zou het niet weten.

Mijn hanger! Ik voelde mijn hals waar de ketting met de hanger al jarenlang had gehangen. Ik kon het zelf niet afdoen, er zat immers geen slotje aan. Maar het was er niet meer... Sofia had het eraf getoverd.

Marie-Sofie kijkt Evi met grote ogen aan: 'Goh, wat bijzonder allemaal!'

Niet gewoon bijzonder, maar bijzonderder dan een springende slak op een trampoline of een vliegende banaan met een zonnebril!

Haha, dat is inderdaad bijzonderissimo!

Sofia vertelde me dat het op deze planeet mogelijk is om gedachten van elkaar op te vangen. Als zo'n gedachte een tikkeltje onzuiver is, voelt de ander dat meteen en zo kan iedereen daar elkaar prima helpen.

Eigenlijk net als in de donkerblauwe tuin. Daar vingen we ook elkaars gedachten op.

Ja, nu je het zegt, weet ik het weer. O Marie-Sofie, alle mensen straalden van geluk!

Dát kan ik me voorstellen!

Toen mama, papa en ik door de zonneglunderprachtige natuur wandelden, zagen we Sam. Ons gezinnetje was weer helemaal compleet. O ja, vóór ik het vergeet... jij stapte ook uit het vliegtuig, fijn hè?! En Tess heb ik ook nog gevonden.

Tussen zoveel mensen?

Ja, dat ging vanzelf, alsof we magneten waren. Zal ik verder vertellen?

Túúrlijk, ben benieuwd.

Toen kwam die man van licht naar me toe. Hij zei zulke lieve woorden tegen me, dat ik ze nooit meer vergeet! Hij zei:

‘Jij was op aarde als een zonnestraaltje, mijn kind. Je bracht iedereen licht en liefde. Door jou gingen veel mensen dieper denken.

Over een poosje breng ik je naar een nóg fijnere sfeer. Je bent er bijna klaar voor.’

Toen aaide hij zachtjes over mijn wang en verdween in het niets.

Marie-Sofie zit ademloos te luisteren naar het prachtige visioen van Evi, het kind van wie ze zo intens is gaan houden. Ze omhelst Evi en streelt haar rossige haren. Ze pinkt een vreugdetraantje weg, want ze weet dat het wáár is wat Evi heeft gedroomd.

Het zal écht gaan gebeuren, dat weet ze zeker, want ook zij had deze man van licht ooit eerder in een droom ontmoet.

Dag meisje lief, ik denk dat we elkaar heel snel weer terugzien.

Vragen voor jou

1. Hoe ziet jouw ideale toekomstwereld eruit. Wil je het opschrijven?
2. Wat kunnen we met zijn allen doen om jouw droom écht te maken?

Evi's avontuur gaat verder in het boekje:

‘Evi op de nieuwe planeet.’